

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

မောင်စိးပေါက်သွေးကြွေးလေး

(အချစ်လုံခြုံစိတ်ဝင်စား)

ပုံနှိပ်မှုဖော်ပြချက်

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ရွှေပဒေသာအောင်ဆု

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဝေ

- ၁၆၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

မောင့်ပါးပေါ်က

သွေးကြောလေး

‘ချစ်သူများနေ့’ အမှတ်တရ

မမသဒ္ဒါမောင်

၀၉၅-၈၃

မောင့်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး / မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၃၂၅ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မောင့်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး

ကျေးဇူးတင်ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

ဤစာမျက်နှာကိုရေးသားသူ "မ"

အား အိမ်တိုင်ရာရောက်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးထားသော သွားသည့် မောင်လေး "နောင်နောင်"၊ ဇာတ်ရေစာ ဖြင့် တစ်ပတ်တာ တည်းခိုခွင့်ပြုခဲ့သည့် အိမ်ရှင် ဦးရွှေ သိန်းနှင့် ဇနီးအိမ်ရှင်ချော၊ ဇေတနာအပြည်မြင့် ချက်ပြုတ် ကျေးဇူးခံသည့် မောင်လေး "နိုင်နိုင် လင်း" (Naing Naing Video Shooting Centre)၊ ဇနီး ညီမလေး "မသီတာ" နှင့် သမီးလေး "နှင်းရီအိ"၊ မညည်းမညူ တာဝန်ခံခြင်း လစဉ် ဖြိုဖျက် ဘုရားပုထိုးစေတီအစုံနှင့် ကျွတ်မာန်ဝံ တစ် ခြေကို လိုက်ပို့ပေးပြီး မိတ်ဆက်ပေးခြင်းအောင် အများ ဆုံးစန်တီးပေးသည့် မောင်လေး "မင်းသီဟ" (Min Min Mobile Phone Service Centre) နှင့် မောင် အငယ်ဆုံး "နောင်နောင်" (Naung Naung Computer Learning and Service Centre) တို့အား အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

မမသဒ္ဓါမောင်

(မုခ်မြို့-လစဉ်မြေအမှတ်တရ)

မိတ်ဆက်

ရုတ်တရက်
ရှုပ်စက်ခဲ့တဲ့ ဒီရပ်ခွပ်
ရှည်ထွေးပြာ လိပ်ပြာထဲ ခိုနား
စေစားရာ ညွှန်းတဲ့ခြားတစ်စင်းထဲ
အရိုင်းဝန်းတစ်ခွပ်ရဲ့ နှလုံးထားထို
အနက်နှိုင်းဆုံးအထိ တိုးဝင်
တိုးအရပ် ဝေဟင်္ဂါးများစွာထဲ
ဆုံးမည်းရာ ဂူစာနတ် စေတနာလို
ထဲအောက်ထဲ ထိုက်စာနဲ့ ဝန်ထိုက်
(အကြည်နာအကြည် ချစ်ဝန်းတစ်ချက်အောက်)
အပိုက်မိမိလိုက်ရတဲ့
မေတ္တာအမြူရောင်အထူးထားလို
လေးစပ်လေးစပ် ထာရန်ထားတဲ့
ချစ်ခြင်းရဲ့ရောင်ချိုင့်ထဲမှာ
ရုန်းခရေအောင် ဝိတ်ရောင်ခံချပြီး

ချစ်သူရဲ့လက်ထမ်းကလေးတို့
 ချစ်လွန်းခြင်း အာရုံပြည့်နှက်
 ခန့်သိမြန်ဝင်းများစွာမှာ
 မှိန်ချောချောလှလှလက်ခြင်းတွေနဲ့
 တောင့်တ ဇွတ်ထိပ်ရှုတွေထို
 ကြပ်နာထူထိစေချင်ပါရဲ့.....

အခန်း (၁)

တစ်ညလုံး ငိုထားတာမို့ မျက်နှာက မို့အစ်နေပါ၏။
 ရင်ထဲ ဆိုးနွမ်းကြွေရတာတက် နှလုံးသားဆီမှ စူးအောင့်သည့်
 ဝေဒနာဆိုးက လူကို ခံရခက်စေပါသည်။ ရင်မောတယ်ဆိုတာ
 ဒါမျိုးကိုခေါ်တာထင်ပါရဲ့။ အင်္ဂလိပ်လေးပေမယ့် အရှိုက်ခက်ရတာ
 ပါလေ။

သူများတကာတွေလည်း ချစ်သူရည်းစား ထားကြတာ
 ပါပဲ။ တချို့ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေဆို လေးငါးယောက်
 တောင်မှ တစ်ပြိုင်တည်း ရည်းစားထားတတ်ကြတာမျိုး 'ဇာ'
 လည်း မြင်ဖူးပါ၏။ ပြဿနာနည်းနည်းဖြစ်ရုံနဲ့ သည်းမခံနိုင်ဘဲ
 'ဂဝ' ဆိုပြီး ဖြုတ်ချရုံ 'လွယ်လွယ်လေးပါလေ။

သစ္စာမထားတတ်တာလား။ တကယ်ပဲ နှစ်နှစ်ကာကာ

မချစ်တတ်တာလား။ သို့တည်းမဟုတ် စိတ်အပန်းဖြေရုံသာက
သက်နဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ချစ်ကြတာများလား။ 'ဇာ'မသိပါ။ 'ဇာ'ကတော့
သူတို့တကယ်ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးလို့ 'ဇာ'စိတ်ကိုလည်း ပျော်အောင်ထား
ပေးတဲ့သူကိုယ့်လို ခေါင်းညှိတ်လက်သင့်ခံခဲ့မိတာပါပဲ။

ချစ်ခြင်းရဲ့နိဒါန်းက ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုတွေအပြည့်နှင့်
ဘဝကို နေပျော်စရာသုခဘုံလို ဖန်ဆင်းပေးပြီး အဆုံးသတ်
နိဂုံးစာ ကြေကွဲခမ်းနည်းမှုတို့တဲလား။ ဒီလိုမှန်းသာ ကြိုသိခဲ့ရင်
အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့အရာကို 'ဇာ'ရင်ထဲ အဝင်မခံခဲ့ပါလေ။

(၁၈)နှစ်ဆိုတဲ့အရွယ်နဲ့အညီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနဲ့ပဲ ပျော်
လိုက်မှာပေါ့။ အလေးအနက်ထားပြီး သူ့ကိုရွေးချယ်ခဲ့မိတာ၊ ရင်
ခုန်လှုပ်ခတ်မှုတို့နဲ့ ခပ်မြန်မြန်လေး ခေါင်းညှိတ်ခဲ့မိတာ၊ ရှက်သွေး
လိုက်ပြာမှုတို့နဲ့ 'ဇာ'လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်မိတာတို့အတွက်
ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနှင့်။

အန်တီလေးကို သတိရလိုက်တာနော်။ 'ဇာ'ခံစားနေရ
တာကို အန်တီလေးသာ နားလည်ပေးနိုင်မှာလေ။ အန်တီလေး
ဆိုတာ 'ဇာ'ဖေဖေထက် (၁၅)နှစ်ငယ်သည့် တစ်ဦးတည်းသော
ညီမ။ ဖေဖေအသက်ကျွန်းပြီး မွေးလာသည့်အန်တီလေးကို ဖေဖေ
ပင် ချီပြီးထိန်းခဲ့တာမို့ သမီးလိုနယ် ချစ်ခဲ့ရတာပါ။

'ဇာ'ကိုမွေးတော့ အန်တီလေးအသက်က အပျိုပေါက်

အရွယ်သာ ရှိသေး၏။ ဒီတော့ 'ဇာ'က အန်တီလေးထက် (၁၂)
နှစ်သာ ငယ်ပြီး ညီအစ်မလိုနယ် တရင်းတန်းရှိခဲ့ပါ၏။ 'ဇာ'မေမေ
ထက် အန်တီလေးအပေါ်မှာ ပိုပြီးနွေးထွေးကာ တိုင်တိုင်ပင်ပင်
ရှိခဲ့တာအမှန်ပါ။ အန်တီလေးကလည်း 'ဇာ'အပေါ် ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းရှိပြီး ဘာမဆို ရင်ပွင့်ဆွေးနွေးခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။

အဲဒီလို တူဝင်ကြားမှာ သူဆိုသည် 'ရဲထက်မာန်'ရောက်
လာတာကိုတော့ 'ဇာ'က မေ့လျော့ပြီး အန်တီလေးကို မတိုင်ပင်
ဖြစ်ခဲ့။ နည်းနည်းကြာတော့မှ မိမိပြီး မေမေတို့ကလည်း ပြော
လိုက်တာမို့ 'ဇာ'ကို အန်တီလေး စိတ်ဆိုးပြီး သုံးလလောက်
စကားမပြောဘဲ စိတ်ကောက်ပြခဲ့လေ၏။

ရည်းစားထားတာကို အပြစ်မတင်ပေမယ့် အစစ ပွင့်
လင်းခဲ့သည့် အန်တီလေးကို မတိုင်ပင်ရကောင်းလားဆိုပြီး ဝမ်း
နည်းဒေါသဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ နောက်မှ 'ရဲ'ကလည်း လူရည်သန်
ဖြစ်ကာ လူကြီးတွေအထိ အသိပေးပြီး တရားစင်တွဲသည့်လူမို့
စိတ်ဆိုးပြေပြီး 'ဇာ'ကို စကားပြန်ပြောဖြစ်တာပါ။

အပျိုကြီးယီ ဒီဇာကြောင်တတ်တာက ငယ်ငယ်ကတည်း
ကပါပဲ။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပြောကြတိုင်း ဖာ်ကောင်ကို ဆားနဲ့ပက်
သလို တွန့်လိမ်ပြီး အော်တော့တာလေ။ ဖေဖေတို့အမေ ဘုား
'ဒေါ်အေးအေးသန့်'ကလည်း ဒီသမီးလေးကို ခုချိန်ထိ ချစ်လို့

မဝသေ။ ဖေဖေလည်း ထိုနည်းတူပါပဲ။

အစ်ကိုဆိုတာထက် အဖေလို အုပ်ထိန်းချိုးခဲ့သည့် ညီမ အပေါ် အချစ်ကြီး ဝန်တိုတတ်တာ အခုထိပါ။ မေမေက တစ်ခါလေး အိမ်ထောင်ချဖူးဖို့ အန်တီလေးအတွက်ပြောတာကို စိတ်ဆိုးပြီး မေမေ့ကို စကားမပြော၊ ဆန္ဒပြခဲ့တဲ့နောက်ပိုင်း ဒီကိစ္စကို မေမေ မဟာရဲတော့ပါချေ။

အဲဒီလို ဖေဖေ 'ဦးကြည်သာမောင်'က သမီးဖြစ်တဲ့ 'ဇာ'ဆိုတဲ့ 'သိမ်သဉ္ဇာမောင်'ကို ချစ်သူထားခွင့်၊ အိမ်ထောင်ပြုခွင့်ပေးတာကိုဖြင့် အံ့သြစရာအကောင်းသာ။ တစ်ခါတစ်ခါ 'ဇာ'စဉ်းစားမိတာရှိပါ၏။ 'ဇာ'ကိုများ အန်တီလေးကို ချစ်သလောက် ဖေဖေ မချစ်တာများလားဟု။

“ဒေါက်! ... ဒေါက်!”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် အိပ်ရာထက် မှောက်လျက်လှဲနေရင်းမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်မိ၏။ 'ဇာ'က အိပ်ခန်းတံခါးကို ဘယ်တော့မှ Lock မချတတ်ပါချေ။ သို့သော် အခန်းထဲ ဝင်လာချင်ရင်တော့၊ တံခါးခေါက်သံပေးရတာကဖြင့် ထုံးစံပါပဲ။

“ဘယ်သူလဲ”

“အပြုံးပါ ဇာရဲ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“Phone လာနေတယ် ဇာရဲ့၊ ကိုရဲတဲ့”

“မပြောချင်ဘူး ပြုံးရယ်၊ အိပ်နေပြီလို့ပြောလိုက်”

“အပြုံးက ခေါ်ပေးမယ်လို့ပြောခဲ့တာ ဇာရဲ့။ ဒီအချိန်ကြီးက ဇာ အိပ်လေ့မှမရှိတာကိုး”

“ကျစ်! မပြောချင်ဘူးလို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“အင်းအင်း... အပြုံး ပြောလိုက်မယ်”

ဇာ့အသက်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်သူ အပြုံးကိုပင် စိတ်တိုတိုဖြင့် အော်လိုက်မိချေပြီ။ နိုင်ရာလူ မဲစတမ်းဆိုတာ မှန်နေပြီလား။ အိမ်မှာ အားလုံးက 'ဇာ'ကို ကလေးဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားကြတာမို့ 'ဇာ'က ခပ်ဆိုးဆိုးပါပဲ။ ဒါကိုပဲ သူက သိနင့်ပြီး 'ဇာ'စိတ်တိုင်းကျနေတက်လို့ပင် သူ့ကို 'ဇာ'လက်သင့်ခံဖြစ်ခဲ့တာပင်။ ခုတော့ဖြင့် ဒီမိန်းမဆိုးလေးအပေါ် သည်းခံစိတ်မထားနိုင်တော့ပြီလား။

“တောက်!”

ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ဖက်ထားသည့် ဖက်လုံးကို စိတ်တိုတိုဖြင့် သုံးလေးချက်ထုလိုက်မိ၏။ ခုမှ ဘာ Phone လဲ။ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဇာချည်း Phone တစ်ခွက်ဆက်တိုင်း လူကြီးမင်းနဲ့ချည်း တိုးတာ ဘယ်နှကြိမ်လဲ။ Message ပို့ထိုင်းလည်း

ဘာမှအကြောင်းမပြန်ဘဲ၊ Screen ပေါ် စာတွေပြည့်နေလို့ ကိုယ့် စာတွေကို ကိုယ်ပဲ ပြန် Delete လုပ်ရတာ မဟုတ်ပါလား။

တကယ်ဆို နီးလင်းတာနဲ့ "Are you get up? Good morning Zar!" ဆိုပြီး Phone နဲ့ Message ပို့ကျင့်ရုံတဲ တာဝန်ကို သူပဲယူထားတာပါ။ အဲဒီစာပို့သံလေးက ဇာကို မနက် တိုင်း အိပ်ရာကနိုးစေပြီး စိတ်ကိုကြည်လင်လန်းဆန်းစေတာပါ လေ။ အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီးမှ ချစ်သူနဲ့ Phone ပြောရတာလောက် ကြည်နူးစရာကောင်းတာ ဘာမှမရှိတော့။

လူကြီးတွေအတွက်က မနက်စောစော ဂျာနယ်တစ် စောင်နဲ့ Morning coffee တစ်ခွက်က အပန်းဖြေနည်းတစ်ခု ဖြစ်သလို ဇာတို့လိုလူငယ်တွေအတွက်ကဖြင့် ချစ်သူ အသံလေး ကိုနားထောင်ရင်း ချစ်သူရဲ့ပုံရိပ်လေးကို မြင်ယောင် မှန်းဆတွေး ရတာလောက် ရင်ခုန်ဖွယ်ကောင်းတာမရှိ။ သူနဲ့သာ စကားပြော နေရရင် မကြာခဏ ဆာတတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ 'ဇာ'မိုက်ကလေး တောင် ဣန္ဒြေရရလေးနဲ့ အလိုက်တသိနဲ့ ငြိမ်သက်နေတတ်တာ ပါလေ။

အစာစားဖို့ထက် သူနဲ့စကားပြောဖို့ သူ့အသံလေး ကြား ခွင့်ရဖို့က 'ဇာ'အတွက် အရေးအကြီးဆုံး အဓိကဆိုတာကို သူ သိသိကြီးနဲ့များ တမင် ဤသို့ညပေကျွာပြုထားရက်တာလား။

ဘယ်အချိန်ခေါ်ခေါ် ဘာပဲပြောပြော အလွယ်တကူနဲ့ စိတ်ပျော့ပြီး Yes! လုပ်လေ့ရှိတဲ့ 'ဇာ'အကျင့်ကိုပဲ လျှော့တွက် တာပဲလား။ 'ဇာ'ဘယ်လိုမှတွေးမရပါချေ။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ 'ဇာ'ကို သူ့မှေးထားတာ (၇) ရက်ကျော်နေပြီ။ (၇)ရက်ဆိုတာ နာရီနဲ့တွက်ကြည့်ရင် (168) နာရီကျော်၊ မိနစ်နဲ့တွက်ရင် (10,080)မိနစ်၊ စက္ကန့်နဲ့တွက်ရင် (604,800)စက္ကန့်တောင်မှပါ။ ရင်ခုန်သံရဲ့သွေးခုန်နှုန်းတွေကဖြင့် သိန်းသန်းကုဋေချီ ရှိနေတာကို သူသိပါရဲ့လား။

"ဒေါက်! ... ဒေါက်!"

လာပြန်ပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တံခါးကို ခဏခဏ လာ ခေါက်နေပြန်တာလဲ။ ဒီမှာ တစ်ညလုံး ငိုထားရလို့ မျက်လုံးတွေ မှိပြီး မျက်နှာကြီး တင်းနေတာ။ ခေါင်းက တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲ နေတဲ့ ဝေဒနာဆိုးကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေရတာ မသိကြဘူးလား။

"ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ ခဏခဏတံခါးလာခေါက်နေရ တာလဲကွာ။ စိတ်တိုလာပြီ"

"မေမေပါ သမီးရဲ့"

ကဲ! မေမေဆိုမှတော့ အခုလိုလဲနေလို့မရတော့ပါလေ။ ဒီအမေရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ 'ဇာ'က ခုအရွယ်ထိတိုင် တိုးဝေ့ခဲ့ပြီး ကျိ တကျင့်ရှိတုန်းမဟုတ်လား။ မထချင်ပါဘဲ လူးလဲထပြီး ကုတင်

ထက်မှဆင်းလိုက်စဉ် ခြေမက စောင်နှင့်ငြိကာ အသံမြည်သွားရပါ၏။

“ဒုန်း! . . .”

“အ!”

“ဟဲ့! ချော်လဲပြန်ပြီလား၊ ဒီကလေးကတော့လေ၊ မကြီးမငယ်နဲ့ တကယ်ပါပဲ”

“ချော်မလဲပါဘူး မေမေရဲ့”

ခြေမကို ငြိနေသည့်စောင်ကိုဖြုတ်နေစဉ် တံခါးက ပွင့်သွားပြီး အခန်းထဲသို့ မေမေဝင်လာ၏။ ကုတင်တစ်ခုလုံး ဗြုတ်စပြင်းတောင်း ဂ္ဂွပ်ပွနေတာကိုမြင်တော့ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။ ‘ဇာ’ကလည်း ‘ဇာ’လေ၊ ဒီတစ်ဝတ်လုံးလုံး ဘာမှမလုပ်ချင်မကိုင်ချင်နဲ့ တောပေပြီး နေချင်သလိုနေနေမိတာကိုး။

“ကြည့်စမ်း! အခန်းတစ်ခုလုံး ကြွက်သိုက်လို ဂ္ဂွပ်ပွနေတာပဲ။ ဒါလား မိန်းကလေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အပျင်းထူနေတာလဲ မိဇာ။ နင့်အန်တီသာမြင်ရင် နင့်ကို အရည်တောက်တောက် ကျနေပြီပြောမှာ သေချာတယ်”

“ရှင်းမှာပေါ့ မေမေရာ”

“ဘာရှင်းမှာလဲ၊ အခုပဲ မနက်ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။ ခုထိ အသိုက်ထဲက မထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းအောင်းနေတာ

ကြာပြီနော်။ မေမေ ကြည့်ကြည့်နေတယ်၊ မောင်ရဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်ထားပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် ဟိုက Phone ဆက်တာကို ကိုင်မှပေါ့။ Phone က ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ထားရတာလဲ”

“Battery အားကုန်နေလို့”

“ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါဖြင့်လည်း အိမ် Phone ကိုဆက်တာ ထွက်ကိုင်ပါလား”

“မကိုင်ချင်လို့ပေါ့ မေမေရဲ့”

“တွေ့လား . . . ပြောတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆို”

သိလိုက်တာပါပဲလား။ အိမ်မှာ ဘာလေးပဲထူးထူး၊ မေမေက အရင်ဆုံးသိနေတာပါလေ။ ‘ဇာ’အခန်းထဲမှာ တာတောက်တောက်နှင့် ကောက်သိမ်းတာသိမ်း၊ စောင်တွေခေါက်၊ ခေါင်းအုံးတွေ ခါ၊ အိပ်ရာခင်းပြန်အောင် ဖြန့်တာကအစ လုပ်သွားတာ မြန်မြန်ပါပဲ။ ‘ဇာ’ကတော့ ခပ်ပေမေနဲ့ မတ်တပ်ရပ်နေတုန်းပါ။

“ဪ . . . ရေမိုးချိုးတော့လေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပေရပ်နေတာလဲ။ ပြောရခက်လိုက်တာ”

“ချိုးမှာပေါ့ မေမေရဲ့၊ အစောကြီးရှိသေးတာကို”

“အချိန်ဆွဲမနေနဲ့လေ၊ တော်ကြာ ဟိုက လာခေါ်ရင်

အဆင်သင့်မဖြစ်ဘဲ နေဦးမယ်”

“ဟင်! ဘယ်သူက လာခေါ်မှာလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ နင့်ရည်းစား မောင်ရဲကိုပြောနေတာ။
Phone မကိုင်တာနဲ့ လူကိုယ်တိုင်လာတော့မယ် ပြောသွားတာ
ကို”

“အာ... မေမေကလည်း ဘာလို့ သူ့ကိုလာခိုင်းလိုက်
ရတာလဲ။ ဇာ မတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“ကျွန်! ရှာကြမိတ်ကောက်မနေစမ်းနဲ့ မိဇာ။ ဟိုက
အလိုလိုက်တာနဲ့ နင့်ဘက်က ကမ်းမတက်ချင်နဲ့။ ချိုးဆို အခု
သွားချို့။ ငါသိပ်မပြောချင်ဘူးနော်”

မေမေက ‘ဇာ’ ကျောကိုတွန်းပြီး မောင်းထုတ်နေပြီ။
ရေလဲလုံချည်နှင့် Towel ကိုယူကာ ရေချိုးခန်းဆီ ထွက်လာခဲ့
ရပါတယ်။ နှုတ်မှလည်း မကျေမနပ်ဖြင့် ပွစ်ပွစ်ရေရွတ်ရင်းပါလေ။
ဘယ်လောက်လည်တဲ့လူပါလဲ။ သူ့ဘာသာသူ Phone ခေါ်ပြီး
‘ဇာ’ မကိုင်တော့ လူကိုယ်တိုင် ပေါက်ချလာတော့မတဲ့လေ။

အိမ်မှာ လူကြီးတွေရှိနေမှတော့ ‘မလိုက်ဘူး’ အော်လို
လည်းမရ။ သူနဲ့ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများရင်လည်း ‘ဇာ’ ဘက်
က အလွန်ဖြစ်ပြီး ‘ဇာ’ ပဲအဆင်သင့်တော့မှာလေ။ ဒင်းက ‘ဇာ’
ထက် ထမင်းအရင်စား အရင်မွေးလာပြီး ခေါင်းထဲမှာ ဉာဏ်နီ

ဉာဏ်နက်တွေ အပြည့်နဲ့မဟုတ်လား။

“ဒန်း! ... ဒန်း!”

“မြန်မြန်လုပ်နော်၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ တစ်နာရီလောက်
အချိန်ဆွဲပြီး ရေစိမ့်ကျွဲလုပ်မနေနဲ့ဦး။ မြန်မြန်”

ရေချိုးခန်းတံခါးကိုထုပြီး သတိပေးသွားသည့်မေမေကို
မမြင်ရပါဘဲ မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်မိ၏။ အပြစ်ပြောစရာတွေ
ချည်းပါပဲလား။ ‘ဒီအရွယ်ထိတိုင် မရင့်ကျက်သေးဘူး’ လို့ အန်တီ
လေး ပြောတာကို ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်မိပါသည်။ တကယ်ပဲ
မှန်နေပြီလား။

ထစ်ခနဲရုံ စိတ်ကောက်တာ၊ ဟိုဟင်းမစားဘူး၊ ဒီဟင်း
ကြောက်ဘူး ချွေးများတာ။ ဂရုစိုက်ရောင်ကျတတ်တာကို အိမ်သား
တွေသာ သည်းခံပေးနိုင်မှာလေ။ ဒါကိုသိပါလျက်နဲ့ သူ့အပေါ်
မှာလည်း ‘ဇာ’ ဤသို့ဆိုးမိတာကို အကြိမ်ရေတွက်ပြီး သူ မှတ်
သားထားလေမလား။

စိတ်ရှုပ်လိုက်ရပါတယ်။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုချလိုက်ပြီး ရေ
ချိုးတာကို အပြီးသတ်ကာ Bathroom ထဲမှထွက်လိုက်ပါသည်။
ဇာနာကို Towel ဖြင့်သုတ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲမှာ
ကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်ခွံတွေ မို့နေပေမယ့် မျက်ကွင်းတွေ ညို
ဆင်းနေတာပါလေ။

၁၈ ♡ မေသဒ္ဒါမောင်

စိတ်ပျက်စရာကြီးပါလားနော်။ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ သူ့ကို ဘယ်
လိုဆင်းတွေ့လို့ရပါ့မလဲ။ လူကိုမြင်တာနဲ့ ချစ်ဖို့နေနေသာသာ
ဟင်! ခနဲဖြစ်ပြီး ပြန်ပြေးမှ ဒုက္ခ။ ပြဿနာပါပဲလား။ ဗီဒီယိုဖွင့်ပြီး
အကျိုးရွေးနေစဉ် ကားဟွန်းသံနှစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

မှန်ပြတင်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိစဉ် ခြံတံခါးမှ ဝင်လာ
သည့် ကားနီနီလေးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ‘ဇာ’ ချစ်ချစ် ‘ရဲထက်
မာန်’ကတော့ ပေါက်ချလာပါပြီကော။

၁၉

နီနီလေး နီနီလေး

မာန်မာန်

နီနီလေး နီနီလေး

နီနီလေး နီနီလေး

နီနီလေး နီနီလေး

နီနီလေး နီနီလေး

အခန်း(၂) နီနီလေး နီနီလေး

နီနီလေး နီနီလေး

“သမီးရေ... ဇာ၊ မောင်ရဲ ထောက်နေပြီလေ။ ဆင်း
လာတော့နော်”

မေမေခေါ်သံကြောင့် စိတ်ပျက်နေပေမယ့် ဆင်းတွေ့
ရတော့မှာပါပဲ။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ထွက်လိုက်ပြီး တံခါးကို
အသံမပြည်အောင် သတိထားကာ ပြန်ဝတ်လိုက်ပါ၏။ လောက်
မှ ခြေသံဖွင့်ပြီး ဆင်းလာတော့ သူ့က ခြေခန်းထဲမှာ မေမေနှင့်
မတ်တပ်ရပ်ကာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားပြောနေလေသည်။

ပုံစံကဖြင့် သူပဲ အမှားမလုပ်ထားသလိုပါလား။ အိမ်
မှာ တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းပြီး စိတ်ကောက်နေတဲ့
‘ဇာ’ကပဲ အရွေးလိုလိုဖြစ်နေချေပြီ။ ‘ဇာ’ကို အလေးမထားဘဲ
မေ့ထားတာလောက် ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းတာမရှိ။ ဒါ့နဲ့များ

ဘာလို့ ဒီလိုမျိုး သူ မသိယောင်ဆောင်နိုင်တာပါလိမ့်။

“ဟုတ်လား... ကျွန်တော်က ဒယ်ဒီခေါ်တာနဲ့ ဘန်
ကောက်ကိုရောက်နေတာ အန်တီရဲ့။ ဟိုမှာ ဆယ်ရက်လောက်
နေခိုင်းပေမယ့် မနေနိုင်တာနဲ့ တစ်ပတ်နဲ့ပဲ ပြန်ပြေးလာခဲ့တာ။
မာမီတောင် ဆူနေသေးတယ်”

“မသိပါဘူး သားရယ်၊ ဒီမှာဖြင့် ဂေါက်တေးမက ဘာ
ကိုရှာကြပြီး ကောက်တယ်သီး ထမင်းမစား ဘာမစားနဲ့ အခန်း
အောင်း ဆန္ဒပြနေလေရဲ့”

“ဟောဗျာ! ဖြစ်ရလေ”

“သားကလည်း အကျိုးအကြောင်းမှ ပြောမသွားတာ
ကို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အရေးကြီးတာနဲ့
အမြန်ကောက် ထွက်သွားရလို့ပါ”

“ဟော... ဆင်းလာပါပြီ”

သူ့အကြည့်ကိုက လှေကားဆီ ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေ
၏။ အပြင်ထွက်မလည်ချင်တာမို့ ‘ဇာ’က အိမ်နေရင်းဝတ်စုံကို
ပင် ဝတ်လာတာပါ။ ဘယ်သူကပဲ ဆွဲဆောင်နိုင်မလဲ၊ ဘယ်သူက
ပိုပြီး တင်းမာနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့၊ ရဲထက်မာနဲ့။
‘ဇာ’က အမာစားလေးပါပဲ။

“ဟာ! မျက်နှာက ဘယ်လိုပုံကြီးဖြစ်နေတာလဲ။ Po-
lar Bear ပုံဖြစ်နေပြီ၊ ဟာသပဲ’ ဇာရာ... ဟား... ဟား
ဟား... ဟား”

သိနေတယ်လေ။ ဒီပုံစံမြင်တာနဲ့ ဒီလိုလှောင်ရယ်တော့
မယ်ဆိုတာကို၊ အလှအဟင်မက်မောတဲ့သူ၊ အမွှေးနံ့သာကို နှစ်
ခြိုက်တဲ့သူ၊ ကြွေကြွေလှလှပုံမျိုးလေးကိုမှ နှစ်သက်သဘောကျ
လေ့ရှိတဲ့သူအဖို့ ‘ဇာ’က ရယ်စရာပုံစံကြီးဖြစ်နေတာကို။

ဘန်ကောက်ကို သွားတာတဲ့။ အကြောင်းပြချက်က
အခိုင်အမာပါပဲ။ Thai နဲ့မြန်မာပြည်က ဘယ်လောက်များ ကွာ
ဝေးလို့လဲ။ ဟိုရောက်မှ Phone ခေါ်တော့ရော မဖြစ်လို့လား။
‘ဇာ’တို့နှစ်ယောက်က မိတတွေမသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ရည်း
စား ခိုးထားနေကြတာမှမဟုတ်တာ။

နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဝင်ထွက်လည်ပတ်ခွင့်က Ever Open
ရထားပြီး မကြာမကြာ မိသားစုထမ်းလက်ဆုံစားခွင့်ရထားတာ
မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့တောင်မှ ‘ဇာ’ကိုအသိမပေးဘဲ နိုင်ငံခြားအထိ
သွားလည်ပတ်တာက ဘာအချိုးပါလဲ။ သူ့ဘာပြောပြော ‘ဇာ’က
အလွယ်တကူမယုံဖို့၊ ပါးပါးလေးနဲ့ ပျော့မသွားမိစေဖို့ စိတ်ကို
အတော်ကြီးတင်းထားတာပါလေ။

“ဟောဗျာ! မျက်နှာကြောကို နည်းနည်းလေးမှ မလှေ့

ပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဇာရယ်”

“မေမေရှိနေလို့ မကောင်းတတ်လို့ ဆင်းလာတာနော်။ ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြောပြီးပြန်... ဒါပဲ”

“အားပါး... ဆက်ဆံရေးက Algae Sea ကြီး (စိမ်း ပြာရေညှိပင်လယ်ကြီး) ဖြစ်နေပါလား။ အန်ကယ်ရေ”

“Golf သွားရိုက်နေတယ်။ နေ့ခင်းတစ်နာရီကျော်မှ ပြန် ရောက်မှာ”

“ဟုတ်လား”

တွေ့လား။ စကားများများမပြောချင်တဲ့ ‘ဇာ’ကို သူ စကားရှာပြီး လှည့်ပြောသွားတာ အလွယ်လေးပါပဲ။ သူ့ထက် သုံးနှစ်လောက်ငယ်သည့်ဇာ့ကို ဒီလိုမျိုးအလွယ်တကူလှည့်ပတ် ပြီး ကလေးလိုသဘောထားနေတာ သိသိကြီးနဲ့ ‘ဇာ’ပဲ ခံနေတာ လေ။ စိတ်မာမာနဲ့နေမယ်ဆိုပြီး ခဲထားသမျှ သဲရေကျနေပြီများ လား။ စိတ်ကြီးရယ်... ညစ်ပါ။

“အပြင်သွားကြမယ်လေ”

“မလိုက်ဘူး”

“ဇာကလည်းကွာ၊ ကိုယ် အန်တိုကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီးသားကို။ စိတ်ပြေပါတော့”

မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ သူ့ကိုကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အမြဲ

တမ်း ဒီလိုပါပဲ။ လာမယ်ဆိုပြီး မလာဖြစ်ရင်၊ ရောက်တော့မယ် ဆိုပြီး နာရီနောက်ကျပြီးမှ ရောက်ဖြစ်ရင်၊ ‘ဇာ’မှာတာ ဝယ်ခဲ့ မယ်ဆိုပြီး ဝယ်ဖို့မေ့ခဲ့ရင်၊ သူ့အမြဲ ဤသို့ ပတ်ချွန်ပတ်ချွန်ပြောပြီး ချော့ခဲ့တာပါ။ ချစ်မိသူရဲနှလုံးသားကို ပျော့အိကျသွားအောင် သူ ခြံ့ ပြောတတ်ဆိုတတ်ရတယ်လို့။

“ဒါက ရှင့်အပြောလေ”

“ဟော! သုံးပြန်ပြီလား၊ ဒီရှင်ကြီး”

နှုတ်ခမ်းကိုသွားဖြင့်ကိုက်ကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိပါ၏။ သူ့ကိုခေါင်းညိတ်ခဲ့ပြီးကတည်းက အမြတ်တနိုးဖြင့် ‘ကို’ဟုခေါ် ခဲ့တာ အခုဆို ချစ်သက်တမ်းပင် တစ်နှစ်နီးပါးရှိနေချေပြီ။ ‘ဇာ’ တို့အုပ်စု Final တန်း ဝိုင်းကျရှင်တက်ပြီး Shopping mall ဆွေ လျှောက်လိမ့်နေစဉ် အမှတ်မထင် တိုးမိခဲ့ရတာကအစ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျောင်းထဲကို တစ်မျိုး၊ ကျွဲရှင်ကို တစ်ဖုံ၊ ဆန်းထဲက အိမ်ရှေ့ကို တစ်ဖန် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လူလုံးပြခဲ့ တာမဟုတ်လား။

“I love you” လို့အသံမြည်တဲ့အရုပ်ကလေးတွေ၊

Post card လေးတွေ၊ နှင်းဆီပန်းစည်းတွေ၊ စိတ်လှုပ်ရှား ရင် နှစ်ထမယ့်စကားလုံးတွေ စီရေတဲ့ E-mail တို့က ‘ဇာ’ကို အချဉ် ချက်ကျ ယိုင်လဲစေခဲ့တာလေ။ ‘အချစ်’ဆိုတဲ့အရာကို ဒီလိုမျိုး

ကြိုးစားယူလို့ရနိုင်ပါသလား။ သိမ့်ခနဲခနဲပေါက်ခဲ့တဲ့ နှလုံးသား တစ်ချက်အနံ့မှာ 'သိမ့်သဉ္ဇာမောင်'ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို သူသာ အပိုင်ရခဲ့ရတာပါလေ။

“ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဇာဓိတ်ပြေအောင် ကိုယ်ဘယ်လိုချော့ရမှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

ပန်းပေါ် အသာလက်လာတင်တာမို့ တွန်းဖယ်ကာ ရှောင် လိုက်မိ၏။ ချစ်သူရည်းစားဟဲ့ဘာသာဘာဝ အပွေအဖက်မျိုး၊ အကြင်နာ အယုအယမျိုးကို လုပ်လေ့ရှိပေမယ့် ဤသို့ပြုမူရန် 'ဇာ'ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ ဟိမိသြတပ္ပတရားကိုဖြင့် “ဇာ”တို့လို ဗုဒ္ဓဘာ သာလူငယ်တိုင်း မဖြစ်မနေစောင့်ထိန်းသင့်တာ မဟုတ်ပါလား။

Showcase ဗီစီရည်ဘေးရှိ ပြတင်းပေါက်ရှိသံတိုင်ကို လက်မောင်းဖြင့်မှီရပ်ကာ အကြည့်ကို အပြင်သို့ပို့ထားမိ၏။ ရင် ထဲရှိအလွမ်းတို့က သူ့မျက်နှာကိုမြင်သော်ငြား အဘယ်ကြောင့် အမောမပြေ အလွမ်းတို့မပြေရပါသလဲ။ တကယ်ဆိုရင် သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လှေကားမှပြေးဆင်းပြီး ရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်ကာ သူ့ရင်ဘယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် (ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲ ကလို) ခပ်ဖွဖွလေးထုပ်ပြီး စိတ်ဖြေလိုက်ရင် အဘယ်မျှ ကဗျာဆန်

လိုက်မလဲ။

အခုတော့ဖြင့် 'ဇာ'တို့နှစ်ဦးကြားမှာ စိမ်းသက်ခြင်းမြက် ခင်းပြင်ကြီးက ဖြန့်ကျက်လို့ပါလေ။

“ဇာ”

“ဇာ သိနေတယ်”

“ဘာကိုလဲ... ဇာ”

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ကျိတ်ချလိုက်မိ၏။ ယုံလိုက်ရမှာ လား။ 'သူ့ Phone ကို ယူစစ်ကြည့်'လို့မှာတဲ့ 'သက်မာ'၊ 'Plaza' မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲလာတာမြင်ငယ်'လို့ တိုင် တဲ့ 'နွယ်ယိမ်း'၊ 'နင့်လူတော့ ခြေလှမ်းကျနေပြီ။ ကြည့်ထိန်း ဦး'လို့သတိပေးတဲ့ 'လဲ့လဲ့'၊ ဒီသူငယ်ချင်းတွေက 'ဇာ'အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေမို့ 'ဇာ'အကျိုးကိုသာ ရှေးရှုပြီး ပြောကြတိုင်ကြ တာပါ။

ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရလို့ အလုပ်ကိုယ်စီ ဝင်ကုန်ကြပြီဖြစ်ပေ မယ့် 'ဇာ'ကဖြင့် ဖေဖေအလုပ်လည်း ဝင်မလုပ်၊ မေမေကိုလည်း ဘာမှိုင်းမကူဘဲ ယောင်လည်ယောင်လည်ဖြင့် သူငွေ့သမီးစည်း စိမ်းကို အပြည့်အဝခံစားပြီး ဝေလေလေနေနေဆဲပါ။ အန်တီလေး ဆီရောက်တိုင်း 'ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မရပ်တည်ချင်ဘဲ လင်ယူအားကူးမယ့်ဟာလေး'ဆိုပြီး 'ဇာ'ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်နို့ပွား

ပြောတာသာ ခံနေရတာလေး။

တမင်ပြောတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ 'ဇာ'ကိုချစ်စိတ်နဲ့ ဝသီ အတိုင်း အန်တီလေးပြောတာမှန်း 'ဇာ'သိပါ၏။ ဒီတူမလေးတစ် ဦးတည်းရှိပြီး ချစ်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်။ 'ဇာ'ရောက်တိုင်း ည အိပ်ပြီးရင် ပြန်ခါနီးမှာ မုန့်ဖိုးသုံးသောင်းမျိုး (ဒါမဟုတ်) ငါး သောင်းအထိပေးကာ 'ချွေချွေတာတာသုံး မဖြုန်းမိစေနဲ့'လို့ မှာ လေ့ရှိပါ၏။

အခု 'ဇာ'အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုရင် အန်တီလေးရဲ့အသက် က (၃၂)နှစ်ကျော်ရှိအရွယ်ကောင်းလေးပါပဲ။ မျက်နှာလေး လှ၊ အသားလေးက ချောမွတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်က မပြည့်တပြည့်၊ အရပ် အမောင်းက မနိမ့်မမြင့်၊ အသံကလည်း မချိုတချို၊ ဒီလိုအပျို ကြီးမမကို လက်ထပ်ချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပါလျက် ဇွဲရှိ ရှိ စောင့်ဆိုင်းနေကြသူတွေရှိပါလျက် အန်တီလေးနှုတ်က ကန် တော့ဆွမ်းကြီးလောင်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

မိန်းမတို့ဘုန်း ဆံထုံးဆိုပြီး ဆံပင်ကိုဖြောင့်ဖြောင့်စင်း စင်းဖြင့် အရှည်ကြီးထားတာကိုက အန်တီလေးကို ယဉ်သက် ဖြစ်စေတာပါ။ 'ဇာ'ကဖြင့် ဆံပင်ကိုအရှည်ကြီးမထားတတ်။ ဆံပင် ကို မထိန်းသိမ်းတတ်တာနဲ့ အတိုလုံးလုံးလေးသာ ညှပ်ဖြစ်ထား ဖြစ်တာပါ။ နားရွက်အောက်နား အတိလေးသာ ထားတတ်တာ

မို့ 'ဇာ'ပုံစံက ယခုတိုင် ပီဘီကလေးငယ်လေးလို ဖြစ်နေရတာ ပါပဲ။

“ဇာတို့အခြေအနေကိုပေါ့”

“ဘယ်လို . . . ဇာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

မသိနားမလည်သလိုပါပဲလား။ သို့တည်းမဟုတ် ဟန် ဆောင်ကောင်းတာများလား 'ကို'။ 'ဇာ'ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး အသည်းနုလုံးကို ကွဲကြွေအောင် လုပ်ချင်နေ ရတယ်လို့။ ဇာက . . . ဇာက သာမန်ဘွဲ့လေးတစ်ခုကို ခပ်ပျော့ ပျော့လေးသာ ရခဲ့ပြီး၊ ဘာဆိုတာမှ အရည်အချင်းမရှိ တန်ဖိုး မရှိတဲ့မိန်းကလေးလို့များ 'ကို'သတ်မှတ်နေပြီလားကွယ်။

“ဇာတို့ကိစ္စက ဇာတ်မျှော်ကြီးဖြစ်နေတာကိုပေါ့”

“အလို! တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား။ ဘယ်လိုကြီးပြောလိုက် သလဲ ဇာ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က မကြာခင်ပဲ . . .”

“ဇာ အစစသိနေပါတယ်”

“ဟင်! ဘာကို . . . ဘာကိုလဲ ဇာ”

ပြတင်းပေါက်ကို ကျောမိုရပ်ကာ သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့် လိုက်မိပါ၏။ တကယ်ပါပဲ။ သူ့ဘာမှမလုပ်သလိုမျိုး ကလေးငယ် လေးလို အပြစ်ကင်းစင်သည့်မျက်ဝန်းမျိုးနဲ့ 'ဇာ'ကိုကြည့်နေရ တယ်လို့။ သူငယ်ချင်းတွေက သေချာမခိုင်လုံသေးဘဲနဲ့ မဟုတ်စွဲ

ဖို့ အတန်တန်သတိပေးထားတာကြောင့် ဒေါသကို ဂရုစိုက်မှု ချပြန်လေသည်။

“ဘယ်သူက ဘယ်လိုခြေလှမ်းနေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

“ဪ... ဒါဖြင့် ဇာက ကိုယ့်ကိုစွပ်စွဲချင်တယ်ဆို တဲ့သဘောပေါ့။ ဟုတ်လား”

“စွပ်စွဲချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

ဇာကလည်း ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။ တကယ်ကို ဟန်ဆောင် ကောင်းတဲ့လူပါလား။ ‘ဇာ’ ချစ်တဲ့သူကို ဒီလိုမျိုးဟန်ဆောင်ထား တဲ့စိတ်မျိုး မရှိစေချင်ပါ။ တကယ်စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး ‘ဇာ’ ကို နှစ်နှစ်ကာကာချစ်စေချင်တာ အမှန်ပါ။ တကယ်ပေါင်းဖက် လက် တွဲဖို့ စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုရင်ဖြင့် အခုလိုမျိုး ကွယ်ရာ မှာ ကျိတ်ပုန်းခတ် မျက်နှာများစရာမှမလိုအပ်တာ မဟုတ်ပါ လား။

မေးချင်စိတ်က ရင်ထဲမှတိုးထွက်ချင်ပြီး လည်ချောင်းဝ အထိ ရောက်နေချေပြီ။ မေးလိုက်ရင် ဖြစ်ပါ့မလား။ ကိုယ်က အပြစ်လုပ်ထားတဲ့လူမဟုတ်တာမို့ ဘာမဆို ရဲရဲတင်းတင်းမေး ခွင့်ရှိတာပါ။ ဘာများကြောက်စရာလိုမှာလဲ။ သို့သော် ပြဿနာ မရှိ ပြဿနာရှာသလိုဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ပြတ်ကြရင် ကိုယ်

နှစ်ဦးတည်းမှမဟုတ်ဘဲ နှစ်ဖက်မိဘတွေကအစ အကုန်မျက်နှာ မျက်စိရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာလေ။

နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဝင်ထွက်နေရာမှ မခေါ်မပြောနဲ့ ဆက် ဆံရေးတွေ ကျိုးတို့ကျဲတဲ့ဖြစ်ကုန်ရင် ဆွေမျိုးတွေအဆုံး နား ပေါက်ကုန်ကြမှာကို။ အဲဒီကတစ်ဆင့် အန်တီလေးလည်း သိ ရော၊ ‘ဇာ’ အကြောင်းကို နှုတ်ကနေ ပွစ်ပွစ်ရေရွတ်လို့ ဆုံးတော့ မည်မထင်။ ‘ဇာ’ ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်မျက်နှာသာ ကြည့်ချင် တာအမှန်ပါ။ မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်တန်လို့ ဆိုရိုးရှိတာ မဟုတ်ပါလား။

“လူဆိုတာ ကိုယ်ဘာလုပ်သလဲ ကိုယ်အသိဆုံးပဲ”

“ကိုယ်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

ကြည့်! မသိယောင်ဆောင်တာက ပေါ်တင်ကြီးပါလေ။ ပြောတော့ ‘ဇာ’ ပဲ အလွန်ဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း များတော့မှာပါလေ။ ယောက်ျားတွေ မျက်နှာများတတ်တာ သဘာဝလို့ဆိုကြပေမယ့် ‘ဇာ’ ချစ်သူကိုဖြင့် ဒီထဲမပါစေချင်တာအမှန်ပါပဲ။ အပျော်ဆိုတဲ့ အရာက ရှာတိုင်းကောင်းတတ်တာမှ မဟုတ်တာကို။

“ကိုယ့်မှာ ဇာအပြင် နောက်ထပ်ဘယ်သူရှိသေးသလဲ”

“ဟော ! ထင်သားပဲ။ ဘာလဲ... ဇာက ကိုယ့်ကို နောက်ထပ်ချစ်သူထားနေလို့ထင်ပြီး ကျိတ်ကောက်နေတာကို။

၃၀ မေသဒ္ဒါမောင်

မရှိပါဘူး၊ အာရယ်၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့။ ကိုယ်က အဆိုမှ အတစ်
ဦးတည်းကိုပဲ သီးသန့်လေး ချစ်နေရတာပါ။ ယုံနော်”

စကားအဆုံးမှာ ‘ဇာ’ နဖူးထက် နွေးခနဲဖြစ်သွားရလေ
၏။ ပျော့ပါသွားရတာတော့မဟုတ်ပါလေ။ သံသယဆိုတဲ့အရာ
ကို ပွေ့ငိုက်ထားမိတဲ့လူကသာ ရင်ပူတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။
အဲဒါကြောင့်မို့ ‘ဇာ’ စိတ်မညစ် ရင်မပူချင်တာပါလေ။

‘ကို’... အေးစက်စက်နုလုံးသားကို နွေးနွေးထွေးထွေး
ဖြစ်လာအောင် ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ထွေးပွေ့လှည့်ပါ။ ‘ဇာ’ မျှော်လင့်
မထားတဲ့အခြေအနေ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်သလို
ရုတ်တရက် ကျရောက်လာအောင် မဖန်တီးချင်ပါနဲ့လို့ မေတ္တာ
ရပ်ခံပါရစေနော်။

အခန်း (၃)

Breakfast ဝိုင်းကတော့ စိုစိုပြည်ပြည်ပါပဲ။ မေမေက
အစောကြီး ထစ်စဉ်ချုတ်ထားတာမို့ မုန့်ဟင်းခါးရနံ့က တစ်အိမ်
လုံးကို လှိုင်လှိုင်သွေးနေလေ၏။ ‘ဇာ’ ကလည်း မြန်မာမုန့်တွေထဲ
မှာ ဒီမုန့်ဟင်းခါးကို အနှစ်သက်ဆုံးပါ။ မုန့်ပန်းကန်ထဲမှာ ဘူးသီး
ကြော်လေးညှပ်ထည့်၊ နံနံပင်နဲ့ ပဲသီးပါးပါးလှီးထားတာ ဖြူ။
သံပုရာသီးစိတ်လေး ညှစ်ထည့်၊ ငရုတ်သီးကြက်မှုန့်လေး သင့်
တော်ရုံ ခပ်စားလိုက်လို့ကဖြင့် ဣန္ဒြေဆည်မရနိုင်အောင်ကို ဗိုက်
ထဲက ဂွီခနဲဆာလာတတ်လေ့ရှိတာပါလေ။

“သမီးရော”

“လာပြီ ဖေဖေရေ”

အရင်ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သည့် ဖေဖေအသံကြောင့် ‘ဇာ’

အသံလှမ်းပြလိုက်ရပါ၏။ နောက်ပေးခန်းမှာ အပြုံးနှင့်အတူ မုန့်ဟင်းရည်ကိုမွှေကာ အိုးဘဲဥနှင့် ကြက်သွန်ဥ ငှက်ပျောဖတ်တို့ကို ဆယ်နေလို့ပါပဲ။

“အပြုံးပဲ သံသယခံပါမယ် ဇာရယ်၊ အပူလောင်နေမှဖြင့်”

“ပြီးရော... ပြီးရော၊ မြန်မြန်လာနော်၊ ဆာလှပြီ”

ထမင်းစားခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ မေမေက ထမင်းပိုင်းအလယ်မှာ ဟင်းရည်ပန်းကန်လုံးချရန် နေရာရှင်းပေးနေလေသည်။ ဖေဖေက လက်ထဲမှ Internet ဂျာနယ်ဖတ်နေရင်းမှ (‘ဇာ’ကိုမြင်တော့) ပိတ်လိုက်လေ၏။

“မေမေပြောတာ ဟုတ်လားသမီး”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“အလုပ်လုပ်ချင်တယ် ဆိုတာလေ”

“ဟုတ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ဖို့စိတ်ကူးထားလဲ၊ ပြောပါဦး”

ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် မေမေက ဖေဖေအတွက် မုန့်ပွဲအရင်ပြင်ပေးလိုက်ပြီ။ ‘ဇာ’စားမည့်မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ညှပ်ခေါက်ဆွဲရောထားသည့်ပန်းကန်ထဲသို့ ဘူးသီးကြော်အချောင်းလေးတွေကို ညှပ်ထည့်ပေးလေသည်။ ခုချိန်ထိ ဘာမဆို ‘ဇာ’အတွက် လုပ်ပေးနေရတုန်းပါပဲလား။

“ပြောလိုက်လေ သမီးရဲ့”

“သမီးမှမသိတာ မေမေရဲ့”

“ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာပဲ လုပ်မလား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီကုမ္ပဏီအလုပ်ကြီး မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးလုပ်လို့ရတာမျိုးလေးပါ ဖေဖေ”

“ဘာလဲ၊ သမီးအန်တီလေးလို စာရေးဆရာမဖြစ်ချင်တာလား။ စာရေးတယ်ဆိုတာ ရေးချင်တိုင်းရေးလို့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့ပါရမီနဲ့သူ ရှိမှဖြစ်တာကွလဲ့”

“စာလည်းမရေးတတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ဇာက Fancy ဇာညှင်းလေးတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ရောင်းချင်တာမျိုးပါ”

“စတိုးဆိုင်သဘောမျိုးလား”

“ဟုတ်”

ဟင်းရည်ထပ်ထည့်ပေးပြန်ပြီမို့ ‘ဇာ’စားချင်သည့်အတိုင်း ဆံပုရာသီးညှစ်၊ နံနံပင် ပဲသီးဖြူ၊ ငံပြာရည်နည်းနည်းထည့်၊ ဇွတ်သီးမှုန့်ခတ်ကာ ဇွန်းဖြင့်နယ်ဖတ်လိုက်ပါ၏။ ဒါမျိုးတစ်ပွဲလောက်ဆို အပြင်မှာ သုံးလေးရာလောက် တန်နေပြီလေ။

“ထားပါတော့၊ အရင်းဘယ်လောက် ‘မ’တည်ပေးရလဲ၊ ဆိုင်နေရာရော ရှာထားပြီးပြီလား။ Order ယူရမယ့်နေရာ

နဲ့ ရောင်းအားသွက်မယ့်နေရာမျိုး ရှိနေမှဖြစ်မှာနော်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေက တစ်လတစ်လ အလျဉ်းမီအောင် မရောင်းနိုင်လို့ကတော့ ရေထဲခဲကျသလို ပလုံခနဲ ငွေမြုပ်သွားမှာ”

“ဖေဖေကလည်း”

“အဟုတ်ပြောနေတာသမီးရဲ့၊ အလုပ်တစ်ခု လုပ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်သလိုလွယ်လွယ်နဲ့လုပ်လို့မရဘူး။ အဓိက အရှုံးအမြတ်ကို တွက်တတ်ရတယ်။ အပျော်သဘောမျိုးနဲ့ ငွေဖြုန်းတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် သတိထားနိုင်မှရမှာ။ သမီးအန်တီလေးဆိုရင် အရင်က ကျောင်းဆရာမ၊ ကျူရှင်ပြတော့ ကျောင်းအလုပ်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ဝိုင်းပြုရင်း အောင်မြင်လာတော့ သူဝါသနာပါတဲ့ စာရေးတဲ့အလုပ်ကို တစ်ဖက်ကလုပ်ရင်း အဲဒီစာပေလိုင်းမှာ နာမည်တစ်ခုခုဆုပ်ကိုင်နိုင်မှ စာပြတာကိုရပ်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တာ။ ဪ... ပြောရင်း မေ့တော့မယ်၊ မေမေနဲ့ သော်တော့အတွက် မုန့်ပို့ပေးဦးနော် သိတာ”

“မမေ့ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ မနက်တုန်းက ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး ဦးဦးဖျားဖျား မေမေတို့ဖို့ ခပ်ထားပြီးသားပါ။ ခဏနေ သမီးသွားပို့ပေးရုံပဲ”

‘ဟဲ့’အလုပ်ကိစ္စပြောနေရင်း ဖေဖေက ညီမဖြစ်သူကို ထည့်ပြောပြန်ချေပြီ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။ အန်

တီလေးက ဖေဖေလို စီးပွားရေးဝါသနာမပါပေမယ့် ဒီလိုဘော ဝင်လေးနဲ့ အရိပ်ထဲမှာထိုင်ပြီး အေးအေးလူလူ ငွေရှာနိုင်တဲ့သူကိုး။ စံနမူနာထားစရာဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ဖေဖေ ညီမဖြစ်သူကို ချစ်ပုံပြတာ သိတော့ အန်တီလေးအပေါ် မနာလိုဖြစ်ချင်တာရတာလေ။

“ဇာပဲ သွားရမှာလား”

“ဪ... ရှင်မသွားလို့ ဘယ်သူက သွားပေးမှာလဲ။ အလုပ်မရှိတဲ့သူက ခိုင်းရင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ သမီးခေဖေက ခဏနေ golf ကွင်း သွားတော့မှာ”

“မေမေကော”

“မေမေက ရပ်ကွက်ထဲမှာ အမျိုးသမီးအစည်းအဝေး နို့လို့ တက်ရမယ်... မအားဘူး။ ဘာလဲ၊ ညည်းအသွားဆီ သွားချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

အသာငြိမ်လိုက်ရပါတယ်။ ဘွားဆီကိုသွားရင် ဝတ်ချင်သလို ဝတ်မသွားရဲ့။ အိမ်မှာ ‘ဟဲ့’ကို မိဘတွေက ဘာပဲဝတ်ဝတ် ချုံရင်ပြီးရော သဘောထားဖြင့် ခွင့်ပြုထားပေမယ့် ဘွားတို့အိမ်သွားရင်ဖြင့် ဘောင်းဘီစကတ် မဝတ်ရဲသလောက် နေရခက်လှတာလေ။ အထူးသဖြင့် ကိုင်းမည်းဖျက်မှန်ကြီး ပင့်ကြည့်လေ့ရှိ

တဲ့ သွားရဲ့မျက်လုံးစူးစူးကြီးကို ကြောက်ရလို့ပါပဲ။

‘ဇာ’က အန်တီလေးလို ပုံတုံးတုံးကြီးမနေတတ်ပါလေ။
‘အနေရလည်း ကျပ်၊ လူလည်း ရင့်စေတာမဟုတ်လား။ ဇာအုပ်
ထဲမှာ ဖလန်းဖလန်းလေးတွေအကြောင်း ထည့်ရေးတတ်တဲ့ အပျို
ကြီးက အပြင်မှာ စာထဲကနဲ့တစ်ခြားစီ ရိုးရိုးကြီးနေတတ်တာ
အံ့သြစရာကြီးပါပဲ။’

“ညည်းအန်တီလေးတောင် သမီးမလာတာကြာလို့ မေး
နေသေးတာ။ သွားတွေလိုက်ဦး”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ခရီးထွက်စရာရှိလို့ သမီးလိုက်
ချင်မလားတဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ၊ ချောင်းသာတို့ ငွေဆောင်တို့လား ဖေဖေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မော်လမြိုင်ဟိုဘက်က ‘ရေး’ဆိုလားပဲ”

“ဟင်! မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ သွားခေါ်တုန်းက မော်လမြိုင်
ကိုရောက်ဖူးတာ၊ ပျင်းလွန်းလို့ သေတော့မှာကို”

မေမေမျက်စောင်းက ခိုင်းခနဲရောက်လာတာမို့ ပြောလက်
စ စကားကို အမြန် Break အုပ်လိုက်ရပါ၏။ ဖေဖေရှေ့မှာ ဖေ
ဖေတို့ဇာတိနဲ့အမျိုးတွေအကြောင်း မကောင်းမပြောမိဖို့ သတိထား
ရမှာကို မေသွားလို့ပါပဲ။ ပြဿနာပါပဲလားနော်။

“မလိုက်ချင်လည်း မလိုက်ဘူးပြောလိုက်ပေါ့။ ဘာမှ

လုပ်ဘဲ ပျင်းနေမှာစိုးလို့ ခေါ်တာကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့”

“ဇာ ဆိုင်ဖွင့်မယ်လို့ပြောထားတယ်လေ”

“မစဉ်းစားပါဘူး၊ သမီးရယ်... နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်
လောက်ဆို အိမ်ထောင်ကျတော့မှာများ အခုမှတာစိတ်ကူးပေါက်
ပြီး စီးပွားက ထလုပ်ချင်ရတာလဲ။ မောင်ရဲ့နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ဦး”

တွေ့လား၊ တဆိတ်ရှိ သူ့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ထိုင်း တိုင်ပင်ရဦး
မှာတဲ့။ အစကဖြင့် ခေါင်းမူး ဗိုက်အောင့်ဖြစ်တာကအစ သူ့ကို
‘ဇာ’အသိပေးတတ်လေ့ရှိတာပါ။ အခုတော့ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့
ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယုံကြည်မှုလျော့နည်းလာသလို ရင်ထဲမှာ
အေးစက်လာပြီး အချစ်တွေ ပါးလာသလိုနယ် မဟုတ်ပါလား။

‘ဇာ’ကြားဖူးတာက အနေထေးရင် သွေးအေးတတ်တယ်
တဲ့။ သို့သော် ‘ဇာ’နဲ့သူက တစ်မြို့တည်းမှာနေပြီး နေ့စဉ် အဆက်
အသွယ်ရှိကြတဲ့ အရင်းနှီးဆုံးချစ်သူနှစ်ဦးပါလေ။ ဒီလိုအခြေအနေ
မျိုးမှာ သူ့အပေါ်နဲ့ကိုယ့်အပေါ် ဤသို့ဆက်ဆံရေး ကျိုးတို့ကျဲတဲ
ဖြစ်စရာအကြောင်းမှမရှိတာဘဲ။ ‘ဇာ’ကပဲ တစ်ဖက်သတ် အထင်
မှားပြီး ခံစားနေရတာများလား။

ဟိုတစ်နေ့က သူ့ပုံစံအမူအရာ မပြောင်းလဲဘဲ နေရိုး
နေ့စဉ် ပြောရိုးပြောစဉ်နဲ့ ‘ဇာ’ကိုဆက်ဆံသွားတာများ သံသယ
ဆင်စရာ တစ်စက်ကလေးမှမရှိ။ သူငယ်ချင်းတွေပြောတာများ

မှားနေပြီလား။ သူ့ရှင်းပြသလို အန်ကယ်ဦးခွဲမာန်ရှိတဲ့ Bangkok ကိုရောက်သွားတာ အမှန်ပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“မုန့်တွေ ဖွကုန်ပြီ”

မေမေသတ်ပေးလိုက်တာမို့ တွေးနေမိသည့်အကြောင်းက တိခန့်ရပ်သွားရပါတယ်။ ရှေ့မှာရှိနေသည့် မုန့်ပန်းကန်ထဲသို့ နောက်ထပ်ဟင်းရည်ထပ်ထည့်ကာ အမြန်စားလိုက်ရပါသည်။ ‘ဇာ’နှင့်သူ့ကို စေ့စပ်ထားတာမျိုး တရားဝင်မရှိသေးပေမယ့် နှစ်ဖက်မိဘတွေရော ဆွေမျိုးတွေပါ သိပြီးနေပြီမို့ တရားဝင်ဆိုရင်လည်း မမှားပါလေ။

နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်တဲ့ ‘ဇာ’တို့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒကို သိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ‘အတူတူ နေကြရအောင်လား ဇာ’ဆိုတဲ့ သူ့နှုတ်က ဖွင့်ပြောလာတာကို ‘ဇာ’ပိုပြီးလိုလားတာပါ။ နှစ်ကိုယ်တူနေချင်ပြီဆိုတာမျိုးက လူငယ်တွေသာ အဓိကကျတာမဟုတ်လား။

ကိုယ့်ကိုလည်း ချစ်မှန်သိပါလျက် ကိုယ်ကလည်း ချစ်နေပါလျက်နဲ့ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ သူ့နှုတ်ကနေ ‘လက်ထပ်ကြစို့ဇာ’ဆိုပြီး တောင်းဆိုတာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမရှိခဲ့။ ‘ဇာ’ကတော့ အသက်ငယ်သေးလို့ ထားပါတော့။ ‘ဇာ’ထက် သုံးလေးနှစ်ကြီးတဲ့သူက ဦးစားပေး စဉ်းစားသင့်တာပါလေ။

ဘယ်လိုမျိုးလဲ။ ရည်းစားဖြစ်တာ ကြာပြီဆိုပြီး ရိုးများရိုးသွားပြီလား။ ယူဖို့စိတ်ကူးကို လက်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလေသလား။ အိုလေ၊ ‘ဇာ’အတွေးတွေက ‘ဇာ’ဦးနှောက်ထဲမှာ နှောင့်ယှက်သလိုဖြစ်ပြီး ရင်ကိုလေးလံနေစေပြီ။ ခက်ပြီကော ‘သိမ့်သဉ္ဇာမောင်’။

“ဒါက စိတ်ကောက်ပြတာလား ဇာ”

“ဟင် . . . ဘာကိုပြောတာလဲဇေဇေ”

“ဆိုင်မဖွင့်ရဘူးဆိုလို့ ဖေဖေကိုစိတ်ကောက်တာလားလို့ မေးနေတာလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့”

“ခက်တာပဲသမီးရယ်၊ သမီးက ဘာကိုမှအလေးအနက် မထားဘတ်သေးဘူး။ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုလို့ရမလဲ”

“ဇာကရော အိမ်ထောင်ပြုချင်ပြီလို့ ပြောနေမိလို့လား ဖေဖေရဲ့”

“သမီးနော်”

မေမေက ဝင်ဟန်လိုက်ပေးမယ့် ‘ဇာ’နှင့်ဖေဖေ meeting က မပြီးပြတ်သေးပါလေ။ မနက်စောစောတိုင်း ကျက်သမ္မာရှိတဲ့မင်္ဂလာစကားမျိုးသာ ပြောလေ့ပြောထရှိကြပေမယ့် ဒီနေ့

စကားကိုကဖြင့် 'ဇာ'အတွက် အမင်လာဖြစ်နေပါရောလား။

"အိမ်ဆောင်မပြုချင်ရင် ဘာလို့ ရည်းစားထားသေးလဲ"

"အဲဒါက"

"သမီးအန်တီလေးလို တစ်ယောက်တည်း အပျိုကြီးဖြစ် ချင်တယ်ဆိုရင် အစကတည်းက ရည်းစားမထားဘဲ သန့်သန့် လေးနေပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ရှိရှိနဲ့ လူလေးစားခံရအောင် မနေနိုင်ရင် ကိုယ့်ခြေပေါ်ကိုယ် မတ်မတ်မားမား မရပ်တည်နိုင် ရင် လောကကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ ရှင်သန်ဖို့ စိတ် မကူးလေနဲ့ သိမ့်သဉ္ဇာမောင်"

ပြဿနာပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ 'ဇာ'ကိုက စမှားတာပါ။ ချစ်သူတစ်ယောက် ထားမိရုံနဲ့ လူရောစိတ်ပါ ခြေချုပ်မိတယ်ဆို တာကို လက်တွေ့ကြုံမှပဲ နားလည်ရတော့တာပါလေ။ ရော် ! အခုမှမချစ်နိုင်တော့ဘူး ပြောရအောင်လည်း သူ့အတွက် ဤမျှ 'ဇာ' မရက်စက်တတ်ပါချေ။

"မောင်ရဲနဲ့ မတော်တဆ စိတ်ကတောက်ကဆဖြစ်ရုံနဲ့ သမီး ဒီလိုစိတ်ကောက် စိတ်ဆိုးတတ်နေရင် ရေရှည် ဘယ်လို စခန်းသွားမှာလဲ။ ထစ်ခနဲရှိ မိဘကိုတိုင်ပြီး ဖေဖေတို့စိတ်ရှုပ်ရ အောင်လုပ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးလေနဲ့"

"ဟုတ်တယ်၊ သမီးတို့အတွက် မေမေတို့ သီးသန့်အိမ်

လေး ဝယ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်"

"ဟင် !"

"မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် အဲဒီမှာပြောင်းနေရတော့မှာ။ အပြင်စီးပွားထွက်မလုပ်တတ်တာ ထားပါတော့၊ အိမ်အလုပ်တွေ မကျွမ်းကျင်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို တော့ သိတတ်နားလည်ရမယ်သမီး။ ဒါမှ ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ် ခန့်ခွဲစီမံအုပ်ချုပ်နိုင်မှာ။ ကိုယ့်အိမ်က အလုပ်သမားကိုခိုင်းချင် ရင် အဲဒီအလုပ်ကို ကိုယ်သိနေမှဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာကိုမှ နားမလည် ရင်... အိမ်ရှင်မဘွဲ့နဲ့ ဘယ်တိုက်တန်မှာလဲ။ ဖေဖေပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား"

"ဟုတ်"

"ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ကိစ္စကို ခေါင်းထဲကထုတ်လိုက်တော့။ အိမ် မှုကိစ္စကိုလေ့လာ၊ မေမေ့ကိုပဲ သင်ခိုင်းခိုင်း။ သမီးအန်တီလေး ကိုပဲ မေးမေ့၊ အကုန်တတ်လိမ့်မယ်။ ဒါမှ အဖိုးတန်အိမ်ရှင်မ မျိုးဖြစ်လာမှာ။ ကြားလား"

"ဟုတ်"

"စားတာပြီးရင် သမီးဘွားဘွားအိမ်ကို မုန့်သွားပို့ပေး ချေ၊ ဟင်းရည်ပူတုန်း။ သမီးယူသွားရင် မဖိတ်အောင် အပြုံးစီ စဉ်ပေးနေတယ်"

၄၂ မမသဒ္ဒါမောင်

ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ မသွားချင်လည်း သွားရမှာပဲကိုး။ ဘွားဘွားအိမ်သွားရမှာမို့ blouse နှင့် လုံချည်လဲဝတ်ရန် လိုပေပြီ။ ကြိုးတွေရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် အင်္ကျီမျိုး ဝတ်တာကို အန်တီလေးကအစ အမြင်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး ပြောတတ်တာလေ။ သွားစို့ 'ဇာ'...

အခန်း (၄)

Taxi ကို ခြံရံမှာ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ငါးဆင့်ချိုင့်ကို သေချာကိုင်လျက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ဘွားတို့ခြံတံခါးကဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း သော့ခလောက်ခတ်လျက်ပါပဲ။ မိန်းမသားချည်း နေကြတာမို့ လုံခြုံမှုရှိစေရန် အမြဲသော့ခတ်ထားလေ့ရှိလေ၏။

ခြံတံခါးအုတ်တိုင်မှ Bell ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ သုံးလေးချက်နှိပ်လေမှ အိမ်တံခါးပွင့်သွားပြီး အန်တီလေး လှမ်းကြည့်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ အိမ်နေရင်းတောင်မှ ဘိုသီဘတ်သီဖြစ်မနေဘဲ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထုံးဖွဲ့ထားတာပါလေ။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဇာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး”

“လာပြီ... ခဏလေးနော်”

အိမ်ထဲမှသော့ဝင်ယူပြီး ခြံထဲဆင်းလာလေ၏။ မြန်မာ ဆန်ဆန် ရင်စေ့လက်စကအင်္ကျီနှင့် လုံချည်တွဲဝတ်ထားသည့် အန်တီလေးက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ကျက်သရေကို ရှိနေတာ ပါပဲ။ ဆံပင်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှေ့ရောနှောက်ပါ မဖြတ် မကောက် မဖြောင့် ဆေးမဆိုးဘဲ သဘာဝအတိုင်း ထားဖြစ်ကာ ဆံပင်ကောင်းသူလည်း ဖြစ်လေ၏။

“လာ... Phone လေးဘာလေး ကြိုဆက်တာမဟုတ်ဘူး”

“အန်တီလေး စာရေးနေတာလား”

“ဒါပေါ့၊ ငါ့မှာ ဒီအလုပ်ပဲရှိတာကိုး”

“ဘွားရော”

“မေမေ ပုတီးစိပ်နေတယ်၊ ဘာတွေ လာပို့ပြန်ပြီလဲ”

“အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားလို့ လာပို့ပေးတာ”

အန်တီလေးဖွင့်ပေးသည့်တံခါးမှ ခြံထဲဝင်လိုက်ပါ၏။ ဘွားနှင့်အန်တီလေးက မေမေထက် အပင်စိုက်တာ ပိုပြီးဝါသနာ ပါပြီး ခြံထဲမှာ အပင်မျိုးစုံလှပါသည်။ သစ်ခွတွေ ပွင့်နေတာ၊ ရုံလိုက်ဖြစ်နေသည့် စံပယ်ပွင့်တွေကလည်း ဖွေးဖွေးလှပ ပွင့်ကာ တစ်ခြံလုံး ဖွေးနေပါသည်။ အိုးဖြင့်စိုက်ထားသည့်နှင်းဆီတို့က

လည်း အရောင်အသွေးစုံလင်လှလေ၏။ ‘တစ်သက်လုံးပျော်ချင်ရင် သစ်ပင်စိုက်ပါ’ ဆိုသည့်မူဝါဒကို လက်ကိုင်စွဲထားသူတွေကို။

“သမီး ကူချက်ပေးတာလား”

“ဟင့်အင်း”

“နည်းနည်းပါးပါးလှေလာလေကွယ်”

မီးဖိုခန်းဘက် တန်းဝင်လာစဉ် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ခဲ့ရ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှရှုပ်ပွဲမနေသလို အိမ်၏ကျက်သရေ ဆောင်ဖြစ်သည့် ဘုရားစင်က အပေါ်ထပ်မှာရှိနေပါသည်။ ဆက်တီစားပွဲထက်မှ ပန်းအလှအိုးက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြင့် မျက်စိကို ပယောဒဖြစ်စေလေ၏။

ဧည့်ခန်းမှာ ဖတ်လေ့ရှိကြသည့်သတင်းစာမျိုး ဂျာနယ်မျိုးတို့သာ ထားပေးပြီး တန်ဖိုးရှိသည့်စာအုပ်မျိုးစုံကိုဖြင့် အန်တီလေးက သီးသန့်စာကြည့်ခန်းမှာ ထားရှိပါ၏။ အန်တီလေးရော ဖေဖေပါ စာပေကိုမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားကြသူတွေဖြစ်ပြီး စာဖတ်ရတာကို ဝါသနာအပါဆုံးပါပဲ။

“ဘာဖြစ်လာသေးလဲ”

“ဟင်! ဘာလဲ အန်တီ”

“သမီးမျက်နှာညှိုးနေလို့ မေးတာလေ။ အိမ်မှာ ဘာပဲ သူနဲ့ ဘာဖြစ်လာသေးလဲလို့”

ထမင်းစားပွဲဘေးရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ မေးကို လက် ထောက်လျက် သက်ပြင်းရှိုက်မိပြန်၏။ ဘာမဆို ဖုံးကွယ်မထား တတ်သည့် 'ဇာ'က ဟန်မဆောင်တတ်ဘဲ မျက်နှာမှာ အကုန်ပေါ် နေတတ်တာကို။ လူတွေကိုအရိပ်အကဲကြည့်တတ်သည့် အန်တီ လေးအတွက် 'ဇာ'က ပုံမှန်စာမျက်နှာလောက်ပဲ ရှိနေမှာအသေ အချာ။

“ဖေဖေဆူလို့”

“ဒါများဆန်းလာ။ ငါက ဘာများလဲလို့ စိုးရိမ်နေသေး တယ်”

“ဆန်းတာပေါ့ အန်တီလေးရဲ့၊ ဒါတိုင်းလိုမျိုး ဇာ အပြင် ထွက်လွန်းလို့ ပိုက်ဆံသုံးလွန်းလို့ဆိုပြီး ဆူတာမျိုးမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စကားစပြုဆိုတဲ့သဘောပေါ့ လေ”

“ဟင်! အန်တီလေးက ဘယ်လိုသိလိုက်တာလဲ”

“သိတာပေါ့သမီးရယ်၊ နင်တို့သက်တမ်းကို ငါလည်း ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ရတာပဲ။ ငါ့အစ်ကိုအကြောင်း ငါမှမသိရင် ဘယ် သူသိမှာလဲ”

အန်တီလေးက မုန့်ဖတ်ချိန်ကို ဖုန်းကန်ပြားထဲ လှယ် လိုက်သလို ဟင်းရည်ကို ဒန်အိုးလေးထဲသို့ ပြောင်းထည့်လိုက်

လေ၏။ နှစ်ချိုင်စိလှယ်အပြီးမှာ အချို့အဆင့်ထဲမှ ဆန္ဒမကင်း နှင့် အုန်းနီကျောက်ကျောက်ကို ပန်းကန်အလတ်လေးထဲ လှလှပပ ဖြစ်စေရန် ထည့်လိုက်လေသည်။ နုနုရွှေစာသားလေးတွေ ဖန် တီးတတ်ရုံမျှမက ဘာပဲလုပ်လုပ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ကြည့်ကောင်း အောင် လုပ်တတ်သူပါပဲ။

မိန်းမသားတို့ တတ်အပ်သည့် အချက်အပြုတ်၊ အချွပ် အလုပ်၊ စာတိုပန်းတိုးတို့ကအစ အကုန်လုပ်တတ်ကာ ယောက်ျား သားတို့သာ လုပ်တတ်သည့် ဂီတာတီးတာမျိုး၊ သီချင်းဆိုတာမျိုး လည်း လုပ်တတ်နေပြန်လေ၏။ ခြံထဲဆင်းပြီး မြက်ရှင်းတာမျိုး သစ်ကိုင်းခုတ်တာ ပြတင်းဘောင် ဆေးသုတ်တာ ခုံနဲ့နေလို့ တူ ခြင်္သေ့ သံရိုက်တာတို့ကအစ လုပ်တတ်ပြန်၏။ ဤသို့ ဘက်စုံတော် နေပါသည့် 'ဇာ'အန်တီလေးက အဘယ်သို့သောအကြောင်းတို့ ကြောင့် ခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်ပါသလဲ။

“အန်တီလေး”

“အင်း... ပြော၊ သမီးပြန်သယ်သွားရင် မပေအောင် ထို့ တစ်ခါတည်းဆေးပေးလိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဖေဖေက အန်တီလေးကိုကျ ဘာလို့ အိမ်ထောင်မပြု

ခိုင်းတာလဲ”

“ငါမှမပြုချင်တာကို”

“ဘာလို့လဲ”

“မပြုချင်လို့ပေါ့ ဇာရယ်”

“ဇာကို ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်လေး ပေးပါလားဟင်”

အန်တီလေးက ဆေးပြီးသားချိုင့်တို့ကို စင်မှာ ရေစစ်ထားကာ လက်ကို အဝတ်ဖြင့်ခြောက်အောင်သုတ်ရင်း ပြုံးလေ၏။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်သည့်အပြုံးမျိုးပါပဲ။ ‘ဇာ’က ပွင့်လင်းသလောက် အန်တီလေးထံမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ တစ်ပြုံကြီးရှိနေမည်မှန်း ‘ဇာ’သိနေပါသည်။

“ဒီမှာသမီးရဲ့၊ အန်တီလေးက ကိုယ် အိမ်ထောင်မပြုချင်ပေမယ့် သူများသားသမီးကိုတော့ ကိုယ့်လိုဖြစ်အောင် မစည်းရုံးပါဘူးနော်။ သမီးကိုလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မတိုက်တွန်းသလို မကန့်ကွက်ပါဘူး။ စိတ်ချ”

“သမီးလိုချင်တာ အဲဒီအဖြေမဟုတ်ဘူး”

“ရော်... အလိမ္မာနည်းနဲ့ ရှောင်လို့လည်းမရပါလား။

ဘယ်လို တူမလဲ”

“အန်တီလေးကိုကြိုက်တဲ့လူတွေ အများကြီးဆို”

“ကြွေးနီဖန်၊ ညည်းကို ဘယ်သူပြောလို့သိနေပြန်ရတာလဲ”

“မေမေပြောတာပဲလေ”

မျက်စောင်းက ခိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။ သေစမ်း! မေမေပြောတာကို ‘ဇာ’က ဘယ်လိုများ လွှတ်ခနဲပြောမိပြန်ပါသိမ့်။ ‘ဇာ’တော့ အရှုပ်ထုပ်လုပ်မိချေပြီ။ ဇလောကမှာ နှုတ်မလုံတာလောက် ကြောက်စရာကောင်းတာမရှိတာကိုး။

“အဲဒီမမသိတာက ကလေးကို မဟုတ်တာတွေ ပြောပြန်ပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ”

“အန်တီလေးရင်ထဲမှာ အဲဒီလူတွေထဲက တစ်ယောက် အလေးလေးတောင်မှ နေရာမပေးနိုင်တာလား။ ရင်မခုန်တာလားဟင်”

“ဟယ်! ဒီကလေး ဘာတွေပေါက်ကရ လျှောက်မေးနေပြန်တာလဲ”

မျက်နှာအနည်းငယ် ပန်းရောင်သန်းသွားတာမို့ ‘ဇာ’က အန်တီလေးရင်ကို နည်းနည်းတော့ ထိသွားစေမှာပင်။ သူမက အတင်းကြီး သတင်းနှိုက်တာမျိုးမဟုတ်သော်ငြား ‘ဇာ’

ချစ်တဲ့ချစ်သူထက် ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးက ပိုပြီးကတိတည် သစ္စာရှိသလဲဆိုတာကိုဖြင့် သိချင်တာအမှန်ပါ။

“ဦးကိုကိုမောင်လား။ ဦးကျော်လား။ ဖေဖေသူငယ်ချင်း ဦးဦးလှိုင်လား။ မေမေမောင်ဝမ်းကွဲ လေးလေးမင်းလား။ ဘယ် တစ်ယောက်လဲဟင်”

“ဟဲ့ ! မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ငါနယ် Interview တွေ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးတတ်တာကြောက်လို့ ရှောင်ပါတယ်ဆိုမှ တူမက လာ View နေရတယ်လို့”

“တစ်ယောက်ကိုမှ ရင်မခုန်ဘူးလား”

“မခုန်ပါဘူး။ ဘာလို့ခုန်ရမှာလဲ”

“ပါးပါးလေးတောင်မှလေ”

“ပါးပါးလေးလည်းမဖြစ်ဘူး။ ထူထူကြီးလည်း မဖြစ် ဘူး။ ညည်းသာ မောင်ရဲတို ရင်ခုန်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာမဟုတ် လား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်မမေးကြည့်ဘဲ ဘယ်နှယ် ကျွန် ကိုလာမေးနေရတာလဲ”

“အန်တီလေးက ဇာထက် ပိုသိလို့ အချစ်ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတာမဟုတ်လား”

မျက်စောင်းက ထပ်ရောက်လာပြန်၏။ ချက်ကောင်းတဲ့ မျှား ထိလေသလား။ အဲဒီလူတွေအကုန် အန်တီလေးကို ယခု

တိုင် စောင့်ဆိုင်းနေမှန်း ဆွေမျိုးတွေအသိပါလေ။ ခက်တာက ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားသလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ ‘ဟင့်အင်း’ ချည်း ခပ် ပြတ်ပြတ်ခေါင်းခါပြတဲ့ အန်တီလေးကြောင့် ရင်မောနေကြရသူ တွေ မဟုတ်ပါလား။

“ငါ့ဘာသာငါ ဘာခံစားချက်နဲ့ စာရေးရေး ညည်းအပူ မပါပါဘူး။ လာအစ်မနေနဲ့ မိသွေ့စာရယ်။ အန်တီလေးက ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်ထက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပိုမချစ်လို့ တစ်ကိုယ်တည်းနေ သွားဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချဖြစ်တာ။ ညည်းလေးကတော့ ညည်းကိုယ် ညည်းထက် ပိုချစ်လို့ မောင်ရဲကိုရွေးခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟင်... မြားဦးက ဇာဘက်ပြန်လှည့်လာပြီ”

“သူနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

ချက်ချင်းပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ သက်ပြင်းကို နိုးရှိုက်လိုက်မိ ပါ၏။ ‘ဇာ’အရွယ် ‘ဇာ’အသက်နဲ့ ဒီလိုသောကအပူတွေကို ပွေ့ ဖိုက်ထားစရာမှမလိုအပ်တာ။ သို့သော် တွဲခဲ့တဲ့တစ်နှစ်တာကာလ အတွင်း ပျော်ခွင့်ရခဲ့သည့်အပျော်တို့က ယခုတော့ ‘ဇာ’ရင်ကို အမောတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲနေစေပြီလေ။ ဒီတော့ ‘ဇာ’ဘာလုပ် ရမှာလဲ။

“ဒီလိုပါပဲ”

“လေသံကတော့ စိတ်ကုန်နေတဲ့ဘက်ကို (60%)

လောက် ရောက်နေပြီ ဘာဖြစ်ကြပြန်တာတုန်း”

“သူ့ကို တခြားကောင်မလေးနဲ့တွဲတာ မြင်တယ်တဲ့”

“ဒဲဆိုတော့ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့မြင်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဘယ်
သေချာမှုရှိပါ့မလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာပါ”

“ ‘ပြောတာကို ဘာတစ်ခုမှမယုံနဲ့၊ မြင်တာကိုပဲ တစ်
ဝက်ယုံ’ ဆိုတဲ့စကားရှိသားမဲ ဇာရယ်။ ရင်ထဲကိုတိုပြီး ခံစားရတာ
ဘယ်လောက်ပူလောင်သလဲ။ အဲဒီလိုသေးသေးမွှားမွှားလေးက
စပြီး စုစုလျာရင် အစိုင်အခဲကြီးဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲကုန်လိမ့်မယ်”

“အဲဒါဆို ဇာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မေးကြည့်လိုက်ပေါ့ ဇာရဲ့”

“မသေချာဘဲမေးရင် ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ နဂိုက
တည်းက အိမ်မှာဆို ဇာကိုပဲ ရှာကြစိတ်ကောက်တတ်လို့ဆိုပြီး
ပြောနေကြတာကို”

“မသေချာလို့ သေချာအောင် မေးခိုင်းတာပေါ့ ဇာရဲ့။
အဲဒီရက် အဲဒီနေရာမှာ အဲဒီလူနဲ့တွေ့တယ်။ ဘယ်သူလဲလို့မေး
တာ အများမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီတိုင်း ဒေါသသံမပါဘဲ လေပြည်လေး
နဲ့မေး။ သူ့ Cousin လည်းဖြစ်နိုင်တာကို။ သူ့ဘက်က ရိုးသား
ရင် အမှန်အတိုင်းဖြေလိမ့်မယ်။ မရိုးသားရင်တော့ ဇာကို ဗုဒ္ဓ

ဗြဲထလုပ်မှာ အမှန်ပဲ”

ဟော! အန်တီလေးပြောတာဖြင့် အလွယ်လေးဖြစ်နေ
တာလေ။ ‘ဇာ’မှာဖြင့် ရင်ထဲတအုံနွေးနွေးနဲ့ အဘယ်မျှ ပူလောင်
နေတဲ့ကာလရှည်ပါလဲ။ ဖေဖေပြောထားလို့ အန်တီလေးကို အပူ
သွားမပေးနဲ့ဆိုတာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ပြီး
ခံစားနေရတာပါ။ လောကကြီးအကြောင်းကို အန်တီလေးလောက်
‘ဇာ’မသိနားမလည်တာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးတာပါလား။

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ဖြစ်လား”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့။ All you can do is enough. တဲ့။
မဟုတ်ဘူးလား”

“အန်တီလေးသဘောကရောဟင်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဇာနဲ့သူ့ကို သဘောတူလားလို့ပါ”

“ဒါ သမီးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စပါ။ အန်တီလေး
ငယ်ပါလို့မှမရဘဲ။ မဝင်သင့်တဲ့နေရာက ကြားသုံးကြားဆိုပေမယ့်
အန်တီလေးက အများကြီးရှောင်တတ်ပါတယ် ဇာ”

ခေါင်းကိုအသာညှိတ်ပြလိုက်၏။ ရေစစ်ပြီးပြီဖြစ်သည့်
ချွန်တို့ကို အဝတ်သန့်သန့်ဖြင့် ရေခြောက်အောင်သုတ်ပေးကာ
ချွန်ကိုင်းထဲသို့ အန်တီလေး ပြန်ဆင့်နေပါသည်။ ပြန်မှပါလဲ။

“အခုရေးနေတဲ့ခေါင်းစဉ်က ဘာလဲဟင်”

“အတိတ်မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှ အလွမ်းသင့်ဒဏ်ရာ များ
ရည်စက်လေးများ”

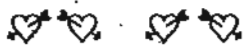
“ရည်လိုက်တဲ့ခေါင်းစဉ်ပါလား”

“အနီတီလေး ဟိုတလောက ကြည့်လိုက်ရတဲ့ဇာတ်ကား
ထဲက စာသားလေးကို သမီးစဉ်းစားနိုင်ဖို့ လက်ဆောင်ပေးလိုက်
မယ်...ဇာ”

“ဘာများလဲ”

“ချစ်ခြင်းဖြင့် တည်ဆောက်သော အိမ်ထောင်ရေးထဲ
ထုံနှစ်တာ ဝဲပါ၏။

ထုံကြည်အားထုံခြင်းဖြင့် တည်ဆောက်သော အိမ်
ထောင်ရေးမှာစုသား၊ အဆင့်အသတ်အရွယ်အမျိုးမျိုးတို့လေ”

အခန်း (၅)

တကယ့်ကို လေးနက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိလွန်းပါသည့် စကား
စုပါပဲ။ ‘ဇာ’ကို တွေးတောစဉ်းစားမိစေအောင် ခေါင်းထဲ ရိုက်
ထည့်ပေးလိုက်သလိုပါလေ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အချစ်တစ်ခု
ထည့်ဖြင့် ရူးရှူးမှိုက်မှိုက် မတည်ဆောက်စေဘဲ ကိုယ့်အိမ်ထောင်
ဘက်အပေါ် ယုံကြည်အားကိုးခြင်းတို့ဖြင့် တည်ဆောက်စေတာ
တို့။ ဒါဖြင့် ‘ကို’အပေါ်မှာ ‘ဇာ’ဘယ်လောက်ယုံကြည်ထားပါ
သလဲ။ အဖြေက မရေရာပါ။

Phone သံကြောင့် အတွေးက တုံ့ခနဲရပ်သွားကာ
ထန့်သွားရပါ၏။ မှန်တင်ခုံထက် တင်ထားသည့် Phone ကို
ချွတ်ညှိတော့ သက်မာ Phone နံပါတ်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟဲ့လို... အသက်၊ ပြော”

“မိဖု၊ နင် ဒီနေ့ ငါ့ဆိုင်မှာ ခေါင်းလာလျှော်မယ်ဆို။
လူရှင်းတုန်းလာလေဟယ်၊ နွယ်နဲ့ လဲ့လဲ့လည်း လာရင်လာမှာ”

“အင်းပါ”

“အခုတာလုပ်နေလဲ”

“ရေချိုးမလို့”

အမှန်က မေမေနဲ့ မီးဖိုချောင်မှာ ဝင်ကူပေးရင်း လက်
မှာ ကြက်သွန်နံတွေ ပေလာလို့ အပေါ်ကိုတက်လာခဲ့တာပါလေ။
ဘယ်ဟင်းကို ဘာထည့် ဘာခတ် ဘာဖြူးဆိုပြီး သင်သမျှ သိပ်
စိတ်မဝင်စားလှ။ မေမေပြောသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်ရုံဖြင့် မှန်
တာမှန်၊ မှားတာမှား၊ အလွဲလွဲအချော်ချော်။

‘ဇာ’ဘာဝါသနာပါပါသလဲ။ မရက်စတမ်း၊ ဝန်ခံရရင်
အိပ်တာနဲ့စားတာ။ ပြီးတော့ လျှောက်လည်တာနဲ့ လျှောက်ဝယ်
တာ။ ငွေကိုဘယ်လိုရှာရတယ်ဆိုတာထက် ဘယ်လိုဖြုန်းရမလဲ
ဆိုတာကိုပဲ နားလည်ထားသူပါ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးတာနဲ့ နှစ်
ယောက်တည်းနေရမည့်အိမ်မှာ ‘ဇာ’ဘယ်လိုစီမံခန့်ခွဲ အုပ်ချုပ်
ရပါမလဲ။

မေမေပြောဖူးသလို အိမ်ထောင်တစ်ခုကို စီးတဲ့ရေ ဆည်
တဲ့ကန်သင်းလို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ရင် ‘ဇာ’တို့အိမ်ထောင်ရေးက
ခဏလေးနဲ့ ပြိုကွဲမှာ အသေအချာပါ။ အန်တီလေးပြောသလို

သုံးနှစ်တောင် ခံပါ့မလား။ ရင်မောရပါဘိ။

“ချိုးပြီးရင် လာတော့လေ၊ ဒါပဲနော်”

သက်မာ Phone ချသွားတာကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြော
လိုက်မိ။ အရင်လို ပေါ့ပျက်ပျက်ပုံစံမျိုးနဲ့ ‘သွားစို့’ ‘စားစို့’ ‘လည်
စို့’ ‘ဝယ်စို့’ ဆိုသည့်စိတ်ဓာတ်တွေ အလိုလို အနည်းတိုင်သွားသလို
ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် သူ့အပေါ်ထားရှိသည့် ချစ်ခြင်းဖြင့်အလွမ်း
တို့က ခါတိုင်းလို ရင်ကိုမပူစေတော့ပါ။

စက္ကန့်နဲ့အမျှ သတိရ တမ်းတစိတ်တို့ကို အတတ်နိုင်
ဆုံး ချိုးနှိမ်နိုင်သလိုပါပင်။ Phone ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်တိုင်း
‘ဘာလို့ ငါ့ကို Phone မဆက်စာလဲ’ ‘ဘာကြောင့် Mes-
sage မပို့ရတာလဲ’ ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးထက်၊ ‘သူ့အလုပ်များနေလို့
ဖြစ်မှာပါ’ ‘အချိန်မရလို့ ညမှပဲ Message ပို့မယ်ထင်ပါရဲ့’ ဆို
သည့်အတွေးမျိုးဖြင့် အစားထိုးပြီး နားလည်ပေးနိုင်တာမို့ ဒေါသ
ကို ငြိမ်သက်နေစေပါတယ်။

အပူဆိုတာ ကိုယ်က စရာမှရတဲ့အရာဆိုတာ အမှန်ပဲ
ဖြစ်နေတာကိုး။ အဲဒီလိုပြေစွေးပေးနိုင်သည့်အတွက် ‘ဇာ’ဆိုတဲ့
တောင်မလေး လိမ္မာပြီး ဣန္ဒြေရနေပြီဆိုတာကို ‘ကို’တစ်ယောက်
သိမှသိပါရဲ့လား။

“ဟော! ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“အသက်တို့ဆိုင်မှာ ခေါင်းသွားလျှော်မလို့ပါ မေမေ။
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း မဆုံရတာကြာပြီလို့ပါ”

“အေး... သွားသွား။ မမှောင်စေနဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

“ရုပ်ရှင်ရော ကြည့်ဦးမှာလား”

“အဲဒါတော့မပြောတတ်ဘူး မေမေရဲ့။ ဟိုရောက်တော့
မေမေ့ဆီ ဇာ Phone ဆက်လိုက်ပါမယ်”

“အေးအေး... ပြီးရော”

မေမေ့ကိုခွင့်တောင်းကာ အိမ်မှထွက်ခဲ့ပါ၏။ စိတ်ထဲ
မှာ အလိုလိုလေးနေမိတာအမှန်ပါ။ ဘာများဖြစ်မှာလဲ။ အလုပ်
ကိုယ်စိတ်ဝင်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့ရမှာမို့ တကယ်ဆို
ပျော်နေရမှာလေ။ အခုတော့ ရင်ထဲမှာ လေးလံထိုင်းနှိုင်းနေသလို
ဖြစ်နေရပါ၏။ လမ်းထိပ်သို့ထွက်ခဲ့ရင်း Phone ကိုတစ်ချက်ဖွင့်
ကာ နှိပ်လိုက်ပါသည်။

“တူ... တူ... တူ”

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသောတယ်လီဖုန်းမှာ ဆက်သွယ်မှု
ခရီးယာပြင်ပသို့ ရောက်နေခြင်း သို့မဟုတ် စက်ပိတ်ထားခြင်း
ဖြစ်နေပါသဖြင့်...”

“တောက်!”

စိတ်ထဲမှဒေါသက ထပြစ်လေ၏။ လက်မှနာရီက နေ့
လယ် (၁၂)နာရီကို ညွှန်ပြနေတာမို့ ဒီအချိန်က အားလပ်ချိန်မဟုတ်
ပါလား။ အကယ်၍ အလုပ်ထဲရောက်နေရင်တောင်မှ ဒါ ထမင်း
စားချိန်ဖြစ်နိုင်တာလေ။ ဘာလုပ်နေလဲ။ ဘယ်သွားနေလဲ။ ဘယ်
သူနဲ့ရှိနေပါသလဲ။

Taxi ကိုလှမ်းတားစဉ် လူပါလာတာမို့ မရပ်ပေး။ ကံ
မကောင်းလိုက်ပုံများနယ် ဘာတစ်ခုမှအဆင်မပြေပါလား။ လှည့်
ပြန်လိုက်ရ မကောင်းပါလားနော်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းပြီးတာ
တောင် ဖျက်မိရင် ‘ဇာ’ ကို သစ္စာဖောက်လို့ စွပ်စွဲကြတော့မှာလေ။
မိနစ်(၂၀)ကျော်ကြာမှသာ ကားတားစီးလို့ အဆင်ပြေသွားပါ၏။
လမ်းမှာ လမ်းကြောပိတ်တာကိုလည်း သည်းခံစောင့်ရပြန်လေ
သည်။ မထူးတော့ပါဘူးလေ။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှတော့ ဆက်
တောင့်ထားရုံပဲရှိတာပေါ့။

“ဟယ်လို”

Taxi ပေါ်မှာ Phone သံမြည်လာ၍ ဖွင့်လိုက်ပါ၏။
မျှော်လင့်ထားသူထံမှ မဟုတ်တာမို့ ရင်ထဲနှမ်းလျှသွားသလိုပါ
လေ။ ‘ကို’ ဘယ်ဆီမှာများလဲကွယ်။ ဒီမှာ ‘ဇာ’ Phone မျှော်နေ
တာ ‘ကို’ အသံလေးကို ကြားချင်နေတာကို သိမှသိပါလေစ။

“မိဇာ မလာသေးဘူးလား”

“လာနေပါပြီ အသက်ရယ်၊ အခု လမ်းမှာ”

“ဒီမှာ လွဲတိုရောက်နေပြီဟဲ့၊ ငါတို့ ရှပ်ရှင်သွားဖို့ တိုင်ပင်နေတာ။ ကြည့်ကြမလား”

“ကြည့်လေ”

“နင်အားရဲ့လား”

“အားပါတယ်၊ ဘယ်နှနာရီပဲလဲ”

“ည(၈)နာရီလောက်မှတ်ပဲ Order လုပ်မယူလို့ရမှာဟဲ့”

“ဟင်! ညပွဲကြီးလား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ တို့အုပ်စု တောင့်သားပဲကို”

“ဘာကားကြည့်ကြမှာလဲ”

“မြို့ထဲမှာ ဂျက်ကီချွန်းကား တင်ထားတာ ကြည့်ကြမယ်လေ။ ငါတို့မင်းသားပဲ။ ဖြစ်လား”

“အေး... ငါ မေမေကို Phone နဲ့ပြောလိုက်မယ်လေ”

“ဒါဖြင့် လက်မှတ်ကြိုမှာလိုက်မယ်နော်”

“Ok!”

ကဲ! မထူးတော့ပါဘူး။ မိုးမချုပ်စေ့နဲ့လို့ မှာလိုက်တဲ့ မေမေစကားကို နားမထောင်ဖြစ်တော့ပါလေ။ တစ်ခါတလေဆို ရတဲ့သူငယ်ချင်းအုပ်စုနဲ့ အတူပျော်ချင်တဲ့ ဒီသမီးရဲ့ဆန္ဒကို မေမေ နားလည်ပေးနိုင်ပါစေ။ မေမေထံ Phone ဆက်ကာ အိမ်အထိ

သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ့်အကြောင်း သေချာပြောလိုက်ပါ၏။ ကားကို Beauty Saloom ရွှေမှာရပ်ရန် ဆိုင်နာမည်ပြောစဉ် ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ရသည်။ ဘေးအနီးမှဖြတ်သွားသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဟင်!”

ဘုရားရေ! သူ့ကားများလား။ မောင်သွားတာကတော့ အတော်လေးမြန်နေတာမို့ ကားနံပါတ်ကို သေချာမမြင်လိုက်ရပေ။ ကားထဲမှာထိုင်သွားတာက အမျိုးသားနဲ့အမျိုးသမီးဆိုတာ ကိုတော့ မြင်လိုက်ရတာအမှန်ပါ။ ကားအမျိုးအစားကတော့ သူ့ကားမျိုးပါပဲ။ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ မြန်မာပြည်မှာ ဒီလိုကားတွေ အများကြီးဝင်နေတာလေ။

“ရောက်ပြီ ကလေးမ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေ။ ကျေးဇူးပါနော်။ ဒီမှာ တားခါ”

Taxi ပေါ်မှဆင်းချိန်ထိ ‘ဧ’ မျက်မှောင်ကြုတ်နေတာကို မဖြည့်မိ။ ရင်ထဲမှ ဦးဟက အသက်ရှူရ မွန်းကျပ်လာစေသည့် နှလုံး ဆိုင်မှန်တံခါးကိုဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် အတွင်းမှရယ်သံတို့က “ဧ” ကိုဆီးကြိုနေလေ၏။

“ဟော... ဧ ရောက်လာပြီ”

၆၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်လာတာလဲ”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ကိုယ့်အပူကို သူများမကူးစေခဲ့တဲ့ ဘာမှမသေချာတာ မို့ ခုနက်စွဲကို အသာမျှချလိုက်ရပါသည်။ ဒီဆိုင်က အသက်ရဲ့ အန်တီလေးဖွင့်ထားတာဖြစ်ပြီး အသက်ကို ဦးစီးခိုင်းထားတာပင်။ လွဲလွဲက ကုန်တိုက်တစ်ခုမှာ Cashier ဝင်လုပ်ပြီး နွယ်ယိမ်းက တော့ ကုမ္ပဏီမှာ စာရေးစင်လုပ်နေပါ၏။ အားလုံးထဲမှာ ‘ဇာ’က ဖြင့် (၁၀၉/၁၀၀) ယောင်လည်လည်ပါလေ။

“ခေါင်းလျှော်တော့မှာလား”

“နေပါဦး၊ အပြင်က အခုပဲရောက်တာ ခဏနားဦး”

“ဟဲ့! နင် ဘယ်တော့အိုမှာလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံတို့က ဆိုင်ထဲမှာ ညံ့ကုန် ၏။ အလုပ်သမလေးတွေက ‘ဇာ’တို့ကို အထူးစဉ်းသည်တွေမို့ မနောင့်ယုက်ကြဘဲ ရောက်လာသည့် Customer တို့ကိုသာ ဧည့်ခံကာ ခေါင်းလျှော် ဆံပင်ညှပ်စသဖြင့် လုပ်ပေးနေကြလေ ၏။

“အဲဒါ ဘာစကားကြီးတုန်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါတို့က အခုမှ ရည်းစားစထားတာ”

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ♡ ၆၃

နင်က Final တက်ကတည်းက ရှိတာကို။ ပြော... Wed-
ding ဘယ်တော့လုပ်မှာလဲ”

“နောက်မှ”

“ဟဲ့! အကြာကြီးစောင့်ရဦးမှာလား၊ ဘယ်နှယ်ကြီးတုန်း”

“အေးလေ၊ အကြာကြီးတွဲနေတာ ပျင်းစရာကြီး”

“အန်တီသိတာတို့က မပေးစားသေးတာလား၊ နင်က ပဲ အချိန်ဆွဲနေတာလား ဇာ”

ရုတ်တရက်ပြန်မဖြေဖြစ်။ အချိန်ဆွဲထားရတဲ့အကြောင်း ရင်းက သူ့ကိုမယုံသေးလို့ဆိုပြီး ဖြေမိရင် တစ်အုပ်စုလုံး ကျွက် ကျွက်ညံ့ကုန်မှာ အသေအချာပါလေ။ စားပွဲသေးသေးလေးထက် တင်ထားသည့် ရေနံကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုတ်က တစ်ခဏလေး နှင့် ပြိုက်ခနဲကုန်သွားလေ၏။

“အချိန်ယူနေတာပါ”

“ဘယ်သူလဲ၊ နင်လား”

“အင်း”

“နင် နည်းနည်းပိန်သွားသလားလို့”

“ဘယ်တုန်းကများ ငါတို့အုပ်စု ဝဗူးလို့လဲဟယ်”

“ဟုတ်ပါ”

ပြောရင်းက တခြားအကြောင်းရောက်သွားပါ၏။ ဆိုင်

၆၄ * မမသဒ္ဓါမောင်

Phone မြည်သံကို ထင်မြင်ရသလို Hand Phone မြည်တော့လည်း ကိုင်ရပြီ။ ဗျာများနေရသည့်အသက်။ ကြည့်ရတာ သူ့ဘဝကြီးထင်ပါရဲ့။ လဲလဲနှင့်နွယ်ယိမ်းကတော့ Phone ကို တမင်ပိတ်ထားပုံပင်။ 'ဇာ'တို့ဆုံရခိုက် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မရှိစေချင်ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဒါနဲ့ နင့်ကိစ္စရှင်းသွားပြီလား”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟိုတလောတုန်းက နင့်လူကို Plaza မှာ ငါတွေ့လိုက်တာလေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း လမ်းသွားရင်း အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ဘယ်ဆိုင်မှာလဲမသိ၊ တွေ့လိုက်သေးတယ်။ ဆိုင်နာမည်မှသွားပြန်ပြီ... ကျစ်!”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ မည်သို့ပြန်ပြောရမည်နည်း။ အန်တီလေးကို သွားပြောပြီးကတည်းက သူနှင့်မဆုံဖြစ်တာ အတော်ကြာချေပြီ။ Phone နဲ့ Contact မလုပ်ဖြစ်တာရော၊ ဘာများထူးလို့လဲ။ ပြဿနာဖြစ်ပြီး လမ်းခွဲရရင် မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ 'ဇာ' ဘက်ကသာ နစ်နာရမှာလေ။

“ပြောပြီးပြီ”

“ဘာတဲ့လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ၆၅

“ဝမ်းကွဲအမျိုးလို့ပြောတာပဲ”

“အေးလေ၊ ငါတို့အမြင်မှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်အတွက်စိုးရိမ်ပြီး ငါတို့ပြောတာပါ ဇာ”

“ငါသိပါတယ်”

“ခုံအားပြီ မမသက်”

“အေးအေး... ငါ့ကိုယ်တိုင် လျှော်ပေးရမလား မိဇာ”

“တော်ပါ၊ မကျွမ်းကျင်ဘဲနဲ့”

“ဟင်းဟင်း! မသက် နင့်မျက်နှာ သစ်ရတာပေါ့ဟယ်”

ရယ်မောကြပုံနဲ့လေ၏။ အသက်က သင်တန်းတွေတာ

တွေမတက်ဘဲ ဦးစီးရုံမှ ဆိုင်အလုပ်ကို မကျွမ်းကျင်လှပါ။ ‘ဇာ’တို့ တစ်ခါက စေတနာဗလပွဖြင့် ခေါင်းလျှော်ပေးစဉ် မျက်နှာတို့ ရေလောင်းမိတာမို့ ပြန်ပြောင်းသတိရမိပြီး ရယ်ကြတာပါ။ စိုက်ယိမ်းကိုယ်ငှ ဆံပင်ညှပ်သူကညှပ်၊ ကောက်သူက ကောက်ဖြင့် နေရာယူသွားကြလေ၏။

ခေါင်းလျှော်ရုံမှ ‘ဇာ’က အရင်ဆုံးပြီးသွားကာ Dryer ဖြင့် မှုတ်တာခံနေစဉ် Phone message ဝင်သံကြောင့် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ အလို! သူ့ထံမှ ဝင်လာတဲ့ Message ငါလာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

စာ ...

Phone ဝင်လာလို့ Message ပြန်ပို့တာပါ။
ကိုယ်အလုပ်စွပ်နေလို့ နောက်မှတွေ့မယ်။
ချစ်တဲ့ ...ကို

“အမယ်! အမယ်! မျက်နှာဝင်းသွားပုံထောက်ရင် ဂစ်
ဘဲကြီးဆီကပဲဖြစ်မယ်။ ဟုတ်လား”

အသက် လှမ်းစတာကို ပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ ကြည်နူးစွာ
ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ဘယ်လောက်အလိုက်သိတဲ့ချစ်သူပါလဲ။ ‘ဇာ’ Phone
တစ်ခွက်ခေါ်နေမှန်းသိတာနဲ့ ချက်ချင်း စာလှမ်းပို့တာလေ။ ဒီလို
စာသားလေးကတောင် ‘ဇာ’ ကိုပြုံးပျော်စေရင် ‘ကို’ စကားသံထဲ
‘ဇာ’ အတွက် အားဆေးလိုဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်လေ။

အခန်း (၆)

အသက် ကားပေါ်မှာ လိုက်လာရင်း ဗိုက်ဖြည့်ရန် ဆိုင်
ဆစ်ဆိုင်ရှေ့ ရပ်လိုက်၏။ စောစောကအမောတို့က သူ့စာကြောင်း
လေးတို့ဖြင့် အပျော်သို့ပြောင်သွားရတာနဲ့ ‘ဇာ’ မျက်နှာမှာ အပြုံး
တို့က ဝေစီနေတာအမှန်ပါ။

“စောသေးတာပဲ၊ ဘာစားကြမလဲ”

“ကြေးအိုးသောက်မယ်ဟာ”

“ဟာ!”

“ဘာလဲ၊ မသောက်ချင်လို့လား”

“သောက်မှာ”

“အရှေ့မ”

လဲ့လဲ့ကျောကို ဝိုင်းထုရင်း ရယ်လိုက်မိကြ၏။ ဘား

၆၈ မမသဒ္ဓါမောင်

သောက်ဆိုင်ထဲ စုပြုံဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကြေးအိုးလေးပွဲမှာကား စောနေလိုက်ပါသည်။ တစ်ဖက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သည့် ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားတစ်စီးရပ်ထားတာကို 'ဇာ' တို့အုပ်စု ဖြစ်နေရပါ၏။

“ဟဲ့! နင့်လူကား မဟုတ်လား”

“တူတာပါဟယ်”

“အေးလေ၊ ခုနကပဲ မိဇာဆီ သူ့ Message ဝင်သေးတာ။ အပြင်မှာရှိပါ့မလားဟဲ့၊ ဘာတဲ့လဲ ဇာ”

“Busy တဲ့”

“အမယ်! ကြီးကျယ်ပါ၊ သူ့တစ်ယောက်တည်း အထူးများတာ ကျနေတာပဲ”

“ဒီဝိုင်း ငါရှင်းမှာနော်”

“ဒါဖြင့် ငါက ရုံထဲဝင်ရင် ဝယ်မယ့်မုန့်ဖိုးရှင်းပေးမယ်”

“ဒါဆို ငါက ရုံဝင်လက်မှတ်ဖိုး ရှင်းရမှာပေါ့”

“မရှင်းပါနဲ့ အသက်ရဲ့၊ နင်က ကားမောင်းရတာ”

“နင်က အလုပ်ရှိတဲ့သူမှမဟုတ်တာ ဇာရယ်၊ ရပါတာ”

မျက်နှာငယ်ရပါလားနော်။ အလုပ်ကိုယ်စီရှိနေကြသလို အသက်တို့က ကုန်ကျငွေကို ကိုယ်စီတာဝန်ယူလိုက်ကြတာပဲ။ ‘ဇာ’က အချောင်ကပ်စားဖြစ်နေပြီလေ။ အထက်တန်းကား

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ၆၉

အဲဒါတွေနဲ့တော့ တက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း Major တူယူကာ ဆက်တွဲမဖြုတ်ဖြစ်ခဲ့။ သူ့သာတယ် ကိုယ်နာတယ် မတွက်ဘဲ သာစားစား ဦးသူလုရှင်းပြီး ပျော်ကျင့်ရှိခဲ့တာအမှန်ပါ။ အခုလည်း အလုပ်မရှိတဲ့ ‘ဇာ’ကို သူတို့တွေ ငဲ့ကွက်ကြတာပါလေ။

“ရုံထဲဝင်ရင် ဘာဝယ်ရမှာလဲ”

“ဪ... အခုသောက်နေတာကိုပဲ ပြီးအောင်စားပါလဲလဲ့ရယ်”

“ငါ သံပုရာချည်လေး သောက်ချင်သေးတယ်”

“သောက်လေ၊ ဒါဖြင့် ရုံနားက အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်နော်ကြတာပေါ့”

“ဘယ်ရုံမှာ ကြည့်မှာလဲ”

“ရှေ့ဆောင်”

“မဆိုးဘူး၊ အဲဒီရုံ Aircon က အနေတော်ပဲ”

ကြေးအိုးပန်းကန်လုံးထဲမှာ ငဲ့ညကြိုက်သူက ငဲ့ည လုစား။ သားလုံးကြိုက်သူက အသားလုစားဖြင့် ဟိုးတုန်းကလို ပျော်နေရပါ၏။ သူငယ်ချင်းတွေကဖြင့် ချစ်သူကိုယ်စီရှိကြတာတောင် မသတိရဘဲ ဦးစားမပေးဘဲ ဘော်ဒါတွေကိုသာ ဦးစားပေးကြတာ

ဒါဖြင့် ‘ဇာ’ကရော၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်နေရင်

အခန်းထဲအောင်းပြီး တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားတတ်တာ။ တစ်ခုခုဒေါသဖြစ်စရာကြုံရင် ယခုတိုင် ဝန်းဒိုင်းကြပြီး နည်းနည်း ကြာသွားရင် ပြီးသွားတတ်တဲ့ အန်တီလေးလိုမျိုးလည်း မလုပ် တတ်။ ခေါင်းအုံးကို ပါးကပ်ပြီး မျက်ရည်ကျိတ်ကျတတ်ဖို့သာ လုပ်တတ်တာပါလေ။

ဒါကြောင့်လည်း 'ဇာ'ကို 'အပျော့မ'ဆိုပြီး နာမည်ပေး ထားတာပါ။ စကားပြောရင် ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ အလုပ်လုပ်ရင် ဖိုဖို ဇော်ဇော် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွက်သွက်လက်လက်နှင့် အန်တီ လေးက မြန်ဆန်သလောက် 'ဇာ'ကဖြင့် အိညောင့်ညောင့်ဖြင့် နှေးကွေးတာမို့ 'ခရုမ'ဟုလည်း အမည်တွင်လေသည်။

"ငါးမုန့်ရယ်၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ရယ်၊ အချဉ်ထုပ်ရယ် ကွာစေ့နဲ့ နေကြာစေ့ရယ်၊ PK ရယ်၊ ရှောက်သီးဆေးပြားရယ် ပြီးတော့ ဘာစားချင်ကြသေးလဲ။ ဟဲ့! မိဇာ"

"ဟင်"

"ဟောတော်... ငုတ်တုပ်ကြီးမေ့နေရလား။ ဒီမှာဖြင့် စားဖို့ဝါးဖို့ Plan တွေချနေတာ။ နင့်စိတ်တွေ ဘယ်ပရေရီမြက် ခင်းကို ရောက်နေလဲ"

"အေးလေး၊ ဟုတ်ပါ"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူးသာဆိုတယ်၊ နင့်ကိုကြည့်ရတာ စိတ်နဲ့လူ နှုတ် မကပ်ဘူး။ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ"

"ဟုတ်တယ် ဇာ၊ ငါတို့ကိုအမှန်အတိုင်းပြောနော်။ နင့် သူနဲ့ တကယ်မှအဆင်ပြေရဲ့လား"

မေးခွန်းက အရှိက်ကို ထိလေ၏။ ကျိတ်မြဲပြီး သိမ်း ဆည်းထားရတဲ့ခံစားချက်က အပြည့်အသိပ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ နှိပ်စက်ကို ကိုယ်ဘယ်လိုပဲဖြေနေပါစေ၊ မဖြေသာနိုင်တာ ကိုယ် အသိဆုံးပါပဲ။

"ဖေဖေတို့ကတော့ နောက်နှစ်လောက် ငါတို့ကို ပေးစား ချင်နေတာ"

"အမယ်လေး... အိုရချည်သေးရဲ့"

"ဒါဆို နင်တို့သဘောကရော"

"ဇာထက် ကိုရဲက ပိုအရေးပါတာပေါ့။ သူက ဘာတဲ့

သက်မကို ခိုးရှိက်မိပြန်၏။ မိန်းကလေးက စပြောရမှာ တာမဟုတ်လား။ အန်တီလေးပြောသလို 'ရှိစေ့စေ့သိက္ခာလေး အမွန်းအပွဲမခံနိုင်ပေါင်'လို့ ရေရွတ်ရမလိုပါပဲ။ 'ဇာ'အဖြစ်က သူ ထွက်ကယ်လည်း အဝေးကြီးမဟုတ်ပါဘဲ အဘယ်ကြောင့် ဝေး သည်ဟု ထင်နေရပါသလဲ။

“အဲဒီကိစ္စကို လုံးလုံးမပြောဖြစ်တာ”

“ဟယ်! ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“အေးလေ၊ မသကာဆို ဇာရေး ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြတော့မလား မေးသင့်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“ဒါနဲ့ နင်တို့ Phone ပြောတော့ ဘာအကြောင်းပြောဖြစ်လဲ”

“ရော်! နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်သံချင်ပြန်ပါပြီ။ ဒီလိုပဲ ချစ်ကြောင်းလွမ်းကြောင်း သတိရကြောင်းပြောမှာပေါ့ အသက်ရဲ့။ ဘယ်နှယ်”

ခက်ပါလား။ တကယ်တမ်းမှာ ‘ဇာ’ကသာ သူ့ကိုတွေ့ချင်တာ။ သတိရတာကိုသာ ပြောဖြစ်တာဖြစ်ပြီး။ သူ့ဘက်က တဖြည်းဖြည်း အေးစက်စက်ကြီးဖြစ်လာတာမဟုတ်လား။ ‘ဇာ’ စိတ်ထဲ ထင်တာဖြစ်မှာပါလေလို့ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး ရင်ထဲ ဝင်ဝင်လာတဲ့သံသယအစိုင်အခဲကဖြင့် တစ်စစကြီးထွားလာတာ ‘ဇာ’အသိဆုံးပါပဲ။

“ဟုတ်လား ဇာ”

ဆိတ်ဆိတ်နေမိပြန်ပါ၏။ သူ့ဆီက စကားတစ်ခွန်း၊ Message တစ်စောင်လေးရရှိတောင်မှ ‘ဇာ’အတွက် လည်ပင်း

ရှည်ပြီး မျှော်ခဲ့ရတာပါလေ။ အရင်တုန်းကဖြင့် အုပ်စုထဲမှာ ‘ဇာ’က Popular ဖြစ်ပြီး သူ့ကြောင့် ဂုဏ်တက်ခွင့်ရခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ချေပြီ။

“သွားကြတော့မလားဟေ့၊ ရှေ့ပွဲက ဒီအချိန်လောက်ဆို လွှတ်ပြီးနေပြီ”

“သွားကြမယ်လေ”

လဲ့လဲ့က ကြေးအိုးဖိုးရှင်းနေပြီမို့ လေးဦးသား ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကားလမ်းကူးဖို့မလိုပေမယ့် တစ်ဖက် Platform ဘေးရပ်ထားသည့်ကားကို သူငယ်ချင်းတွေမသိအောင် ကြည့်ချင်တာမို့ အစွန်ဆုံးမှ လျှောက်လိုက်ပါသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် အသက်ကားပေါ် တက်ကြစဉ် ကားနံပါတ်ကို နောက်ဘက်မှ သေချာမြင်လိုက်ရ၏။

“ဟင်!”

သေချာသွားပါပြီ။ ဒါ သူ့ကားပါပဲ။ ပြောတော့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ဆိုပြီး အခုတော့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေတာလေ။ လမ်းမှာ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်တဲ့စုံတွဲဆိုတာ သေချာသလောက်ပါပဲလား။ ‘ဇာ’ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ပွဲကြမ်းရအောင်လည်း အဲဒီလောက် ‘ဇာ’မရဲ့။ သတ္တိမရှိဘူးလို့ပဲဆိုဆို ကိုယ့်ကို မိုက်ရိုင်းပါကယ်ဆိုတဲ့အပြုအမူမျိုးကို ‘ဇာ’မလုပ်ဝံ့ပါချေ။

“ဘာတွေ့လို့လဲ ဇာ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... မောင်းမောင်း”

အသက်က ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။
ငိုချလိုက်ချင်တာထက် လူက ဂူဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်သွားရတာပါ။ သူ့ခြေ
လှမ်းပျက်နေမှန်း သိနေပါလျက် ‘ဇာ’ငြိမ်နေလိုက်ရမှာလား။ ငယ်
သူမို့ မရင့်ကျက်သေးဘူးဆိုပြီး ဆွေမျိုးတွေက ‘ဇာ’ကိုပဲ အပြစ်
တင်တတ်ကြတာလေ။ အခုတော့ မလိမ့်မိုးမလိမ့်မားလေးကို ပညာ
သားပါပါနဲ့ နှလုံးသားပိုင်စိုးသူက Lesson လှလှလေး ပေးနေ
ပါရောလား။

“ရေဘူး... ရေဘူး... အမယ်လေး... မေ့တော့
မလို့။ အဲဒါမပါရင် ငါတို့သေနိုင်တယ်”

ရှပ်ရှင်ရုံအတွင်းရှိ မုန့်ဆိုင်ရှေ့မှာ ‘ဇာ’တို့အုပ်စု ရှပ်ယက်
ခတ်နေပါ၏။ ကြိုတင်မှာထားသည့်လက်မှတ်ကို ‘ဇာ’ရှင်းလိုက်
ပါသည်။ မုန့်ထုပ်တွေများနေတာမို့ ခွဲဝေသယ်စဉ် ‘ဇာ’လက်ထဲ
သို့ ပေါက်ပေါက်ဘူးတွေ ရောက်လာ၏။ ဘူးတွေကို ပွေ့ထား
ရင်း အကြည့်က ဝန်းကျင်အနှံ့ ဝေ့ဝေ့ရှာကြည့်လိုက်မိသည်။ ‘ကို’
သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ‘ဇာ’ကို အရှက်မကွဲပါစေနိုင်လား။

“ဟဲ့...”

“အမေ့!”

အသက်က ‘ဇာ’ပခုံးကိုပုတ်လိုက်တာမို့ လက်ထဲ ရော
ကိုင်ထားသည့်အအေးဘူးက အောက်ကိုပြုတ်ကျပြီး သမံတလင်း
ထက် လိမ့်သွားပါသည်။ ကပျက်ကချော်လုပ်ရလားဆိုပြီး ပွစိ
မွှစ်အပြောခံရချေပြီ။ ‘ဇာ’ကလည်း ‘ဇာ’ပါပဲ။ စိတ်က လူနဲ့မကပ်
သလိုဖြစ်နေတာကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်နေရတာပါလေ။

“ငါ အစွန့်ဆုံးယူမှာနော်”

“ငါ အလယ်ပဲယူမှာ၊ တော်ကြာ ဘေးမှာ Smell နံနံ
နဲ့လူမျိုး ရောက်လာရင် သေရော”

ရှပ်ရှင်ကြည့်တိုင်း နေရာလုကျင့်ရုံကြပေမယ့် ‘ဇာ’က
တော့ အခု မလှဖြစ်ဘဲ တုံ့ဆိုတာဝေဖြစ်နေပါသည်။ နောက်ဆုံး
တော့ ဘယ်သူမှမထိုင်ချင်တဲ့ ဘေးဘက်ခုံမှာပဲ ‘ဇာ’ထိုင်ရပါ၏။
အနားမှာလာထိုင်တဲ့လူကို ရေမွှေးနံ့စူးစူးဆွတ်တတ်တဲ့လူ မဖြစ်
ဖို့ဘဲ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်
ဩဇာနာမရှိပါလေ။

“ယူထားလေ... ဇာ”

“စားစား... ငါ မစားချင်သေးဘူး”

“ငါတို့မင်းသားကားဆို ဘယ်တော့မှ လွမ်းစရာမပါဘူး။
အုန်းရယ်စရာချည်းပဲ”

“အဲမယ်! Drama ကားတွေလည်းရှိပါသေးတယ်နော်။

နင်မကြည့်ဖြစ်ဘဲနဲ့များ”

ငြင်းခုံနေကြစဉ် မီးရောင်မှိုနံ့သွားလေ၏။ နိုင်ငံတော် အလံနှင့်သီချင်းလွှင့်စဉ် ကမန်းကတန်း မတ်တပ်ရပ်ကြချပြန်၏။ ‘ဇာ’တို့လက်ထဲမှာက စားစရာတွေအပြည့်နဲ့ပေကိုး။ ပြန်ထိုင်ကြရင်း တီးတိုးကျိတ်ရယ်လိုက်ကြပါသည်။

“ခွံကျွေးရမလား”

“သေဦးမယ်”

ပါးစပ်ထဲ အတင်းလာထိုးထည့်ပေးလိုက်သည့် မရမ်း ပြားချဉ်ချဉ်ကြောင့် ‘ဇာ’မျက်နှာ ချုံ့တွသွားတော့ အသက်တို့ ရယ်ကြချေပြီ။ ဒင်းတို့ ‘ဇာ’ကိုလုပ်ကြံကြတာပါလား။ ပိတ်ကား ပေါ်မှာ ကြော်ငြာတွေထိုးနေတာမို့ မင်းသမီးမင်းသား Fashion တို့ကို သဘောတကျဖြင့် ဝေဖန်ကြပြန်၏။

ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရတာမို့ မျက်လုံးတို့ကို မှန်ဝါးပါး အလင်းရောင်အောက်မှာ ဟိုဒီကစားလိုက်မိ၏။ ‘ဇာ’တို့ရှေ့တန်း ကို လက်တွဲပြီးဝင်လာသည့်စုံတွဲကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွားရတော့သည်။ သေချာပါတယ်၊ ဒါ ‘ဇာ’ချစ်သူ ‘ရဲထက်မာန်’ပါပဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘေးကပဲမြင်မြင် နောက်ကပဲမြင်မြင် အသံပဲကြားကြား မှားစရာမှမရှိတာ။

ဒီနာတံ၊ ဒီဆံပင်၊ ဒီ body ဒီ Height မျိုးက အများ

သူငါ ယောက်ျားလေးထဲမှာ ထင်းခနဲ ထင်သာမြင်သာရှိတဲ့ ရှားရှားပါးပါးမဟုတ်လား။ ‘ဇာ’မျက်စောင်းထိုးခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်တာ မို့ အသက်တို့လှမ်းကြည့်လည်း မသိနိုင်ပါ။ သို့သော် ‘ဇာ’နေရာကနေ ကြည့်ရင်တော့ အရှင်းကြီးပါပဲ။

နှစ်ဦးသား ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်နေပုံက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကောင်မလေး ရောက်လုနီးပါးပါပဲ။ စကားသံတို့ကလည်း တိုးသဲ့သဲ့။ Action ကားကြည့်နေရင်း လူတွေ ဟောခနဲ ဟာခနဲ ဝါးခနဲရယ်ကြပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးကဖြင့် Lovesence ရိုက်နေကြတာ အမှန်ပါ။

“ဇာ...ဟဲ့! လက်ကြီးက လူသေလက်ကျနေတာပဲ။ အေးလို့လား”

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး၊ ရတယ်”

နွယ်ယိမ်းက ‘ဇာ’လက်ကိုထိမိသွားတာမို့ လက်နှစ်ဖက် ကိုယုက်ကာ ဆုပ်ထားလိုက်မိပါ၏။ မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တို့က တပေါက်ပေါက်ကျလာပေမယ့် ရှိက်သံမထွက်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားနေရပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကားက ပရိသတ်ကို အတော်လေး ဆွဲဆောင်နိုင်တာမို့ ‘ဇာ’ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိပါချေ။

ဘယ်သူကများ ထင်ထားပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ညည်းစားအသစ်နဲ့တွဲပြီး ဒီလိုရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ပက်ပင်းတိုးလို့မယ်ဆို

၇၈ မမသဒ္ဒါမောင်

တာလေ။ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မဖြစ်တာရော၊ ဒေါသတွေ
တချောင်းချောင်းထွက်တာရော၊ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်ရတာရော
အကုန်လုံး စုပြုံပေါင်းစည်းပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်
တာ မပြောပါနဲ့တော့။

တကယ်ပါ 'ကို'၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာပဲ 'ကို'ကို
ပေးထားတဲ့ 'ဇာ'နဲ့လုံးသားတစ်ခုလုံး နင်းချေကြေမှု ပျက်စီးသွား
ရတာပါ။

သစ္စာမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှု
မျိုး ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ လက်တုံ့ပြန်ရမယ်ဆိုတာထက် တနဲ့
နဲ့ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာဆိုးက ခံရခက်လွန်းပါတယ်လေ။

အခန်း (၇)

အစောကြီးမှ တကယ့်ကို အစောကြီး ထထွက်လာခဲ့တာ
ပါ။ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုတော့ 'ဇာ'တို့ပြတ်ပြီဟု တစ်ခွန်းသာ ပြော
ခဲ့မိ၏။ ရုပ်ရှင်အပြီးမှာ ထရပ်ရင်း အသက်၏အာမေဋီတ်သံက
သူ့ကိုတုန်လှုပ်အံ့သြသွားစေခဲ့တာပါ။ အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်
လိုက်တဲ့သူ့ကို ခပ်တည်တည်မျက်နှာဖြင့် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ
အေးစက်စက်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့တာလေ။

ပြောစရာမှမလိုတော့ဘဲ။ ဒီပုံစံ ဒီအခြေအနေနဲ့ 'ဝမ်းကွဲ
ညီမ'ပါလို့ ညာလို့မှမရတော့တာ။ အုပ်စုထဲမှာ 'ဇာ'အရင်ဆုံး
ထထွက်လိုက်တာမို့ သူငယ်ချင်းတွေပါ ပြုံးတူးပြတ်နဲ့ အပြေးပါ
လာခဲ့တာပါ။ လက်သီးဆုပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားခဲ့
တာ ယခုတိုင် နာနေတုန်းပါပဲ။

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ဒါကိုခေါ်လေသလား။ အချစ် အကြောင်းတွေ ဖွဲ့နွဲ့ရေးတတ်တဲ့ အန်တီလေးကဖြင့် ကောင်း ကောင်းကြီး သိန်းလည်မှာပါလေ။ Taxi ကို လိပ်စာညွှန်လိုက် ပြီး နောက်ခန်းမှာ ပျော့ခွေလျက် ပါလာမိ၏။ ငိုဖို့တောင်မှ အင် အားမရှိတော့သလိုပါပဲ။ မျက်နှာထက် ဘာမှမလိမ်းခြယ်ဖြစ် အဝတ်အစားကိုလည်း တွေ့တာကောက်စွပ်ပြီး ထထွက်လာဖြစ် တာလေ။

“ဒီလမ်းနော်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ အဲဒီသစ်ပင်တွေ စိမ်းစိုနေတဲ့ ခြံရှေ့မှာ ရပ်ပေးပါ”

ကားခရင်းကာ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ တံခါးမှတစ်ဆင့် ခြံ ထဲလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် အပင်တွေ ရေလောင်းနေသည့်အန်တီ လေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မနက်စောစော ကိုယ်လက်သန့် စင်ပြီးတာနဲ့ ဘုရားဝေယျာဝစ္စအလုပ်ပြီးရင် ဘုရားရှိခိုး၊ မီးဖိုချောင် စောစောဝင်ပြီးရင် ခြံထဲ တံမြက်စည်းလုံး အမှိုက်မီးရှို့၊ အပင် ရေလောင်း၊ ခြံထဲရေဖျန်းတာတို့က အန်တီလေး၏ မနက်လုပ် နေကျ exercise ပါပဲ။

“အန်တီ... အန်တီလေး”

‘ဇာ’ အသံတိုး၍ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သီချင်းတည်ညှစ်

ညည်းနဲ့ အပင်ရေလောင်းရင်း စိတ်ကူးယဉ်နေတာမို့လား။ အန်တီ လေး မကြားပါလေ။ ခြံတံခါး Bell ကိုနှိပ်ရင် အိမ်ထဲကပဲ ကြား မှာမို့ လူသံနဲ့ပဲ ခေါ်ရမှာကို။

“အန်တီလေး”

“ပလုတ်တုတ်! ဟဲ့... စောစောစီးစီး လာပြန်ပြီ”

အန်တီလေးက ဘုံတိုင်ရေကို အပြေးပိတ်တာကို အရင် လုပ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးလေ၏။ ဘာမှမမေးခင်မှာ ‘ဇာ’ တာ အန်တီလေးရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်မိပါသည်။ အနည်းငယ် ပြည့်ပြည့်လေးဖြစ်သည့် အန်တီလေးခန္ဓာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လည်း ပွေ့ဖက်လိုက်မိလေ၏။

“ဟယ်! ဘယ်နှယ်ကြီးတုန်း၊ ဘာလဲ... ကိုကိုတို့နဲ့ စိတ်ကောက်လာပြန်ပြီလား”

ခေါင်းကိုခါပြလိုက်ပါ၏။ အန်တီလေးက ‘ဇာ’ ကျောကို ခွေးသွားသည်အထိ ပွတ်ပေးကာ ငြိမ်နေပေးလေသည်။ ခန္ဓာ ကိုယ်ချင်း ပူးကပ်ထားတာမို့ ‘ဇာ’ ရင်ထဲမှ ဝမ်းနည်းတုန်ယင်နေမှု ကို မပြောသော်ငြား အန်တီလေး သိနေမှာပါလေ။

“အိမ်ထဲဝင်ရအောင် ဇာ၊ မေမေလည်း တရားစခန်း တစ်လဝင်သွားလို့ သမီးကို အန်တီလေး မျှော်နေတာ”

“ဘွားက ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနေ့က စဝင်တာလေ၊ အန်တီလေးလည်း ခရီးထွက်တော့မလို့”

“ဘယ်တော့လဲဟင်”

“အဲဒါတော့မသိဘူး၊ ဟိုက ကလေးတစ်ယောက်လာခေါ်မယ်ပြောလို့။ အဝတ်အစားအိတ်ကိုတော့ ready ပြင်ထားတာပဲ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဘာမှပြန်မဖြေမိ။ အန်တီလေးက ‘ဇာ’ကို အမောရင်စေရန် ဘာလီဖျော်ရည်အေးအေးလေး ဖျော်တိုက်လေ၏။ အန်တီပါ ဒီမှာမရှိရင် ‘ဇာ’ဘယ်သူ့ကို ရင်သွားဖွင့်ခွင့်ရပါတော့မလဲ။ သုံးလလောက်တစ်ကြိမ် ကုန်ကြမ်းသွားရှာရင်း ခရီးထွက်လေတဲ့ အန်တီလေးကဖြင့် ဘယ်သွားသွား ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်မဟုတ်ပါလား။

“အမောပြေပြီလား”

“အင်း”

“ဒါဖြင့် ပြောစရာရှိတာဖြစ်တော့၊ နားထောင်ပေးမယ်”

“အန်တီလေးအလုပ်ကရော”

“ခြံထဲရေဖျန်းဖို့ပဲ ကျန်တော့တာလေ၊ ပြီးရင် ရေပြေး စာဆက်ရေးရမှာ။ ဇာတ်သိမ်းခန်း သုံးခန်းကျန်သေးတယ်”

“ဇာကြောင့် အလုပ်ပျက်သွားပြီ”

“ရပါတယ်သမီးရယ်၊ ပြောပါ။ စာက ညမှရေးလည်း ဖြစ်တယ်။ မနက်စောစောနဲ့ ညဉ့်နက်ချိန်ပဲ အာရုံရတာ။ ပိုရေးလို့လည်း ဈာန်ဝင်တယ်။ နေ့ခင်းဆို အိမ်အလုပ်တွေကို ဟိုလုပ် ဒီလုပ်နဲ့ပဲ”

အအေးသောက်ပြီးတော့ အန်တီလေးက ရေအေးအေးလေးကို ဖန်ခွက်ဖြင့်ထည့်ပေးပြန်၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ ‘ဇာ’ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေတာကို သိနေတာများလား။ ထူးဆန်းလေစွ။

“ဇာ... ဇာတို့ပြတ်ပြီ”

“လုပ်ပြီ”

“တကယ်ပြောတာ အန်တီလေးရဲ့ မနေ့တုန်းကပဲ၊ တိတိကျကျပြောရရင် (၁၁)လပိုင်း (၁၁)ရက်နေ့၊ ည(၁၀)နာရီတိတိမှာပေါ့”

“အသည်းလေး ဟက်တက်ကွဲသွားတယ်ဆိုပါတော့”

လောင်တာမဟုတ်မှန်း သိပါ၏။ ‘ဇာ’ခံစားချက်ကို ပေါ့သို့ပေါ့ငြား ဖော့ပေးတာပါလေ။ မျက်ရည်ထပ်မကျတော့တာပဲ ထောက်ပါသေးရဲ့။ အန်တီလေးက ငိုရင်အိမ်ပူတယ်ဆိုပြီး ပြောတတ်တာကိုး။ တစ်ညလုံး လူးလဲငိုကျွေးခဲ့ရလို့ပဲ ‘ဇာ’မျက်ရည်တွေ ကျန်ခမ်းကျန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ကိုကိုတို့ ဘာပြောသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ယုံပါ့မလား၊ ဇာတ်က အပြောင်းအလဲပြန်ပြန်ရယ်”

“မယုံရင် အသက်တို့က ဝိုင်းပြောပေးမယ်တဲ့ အန်တီလေးရဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ပက်ပင်းမိတာ”

“ဘာကိုလဲ၊ မောင်ရဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ရည်းစားအသစ်နဲ့ ရုပ်ရှင်လာကြတာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ဇာကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲခေါ်တာ ညှဉ်းကြည့်ဖြစ်လို့”

“ဖြစ်ရလေ”

အန်တီလေးက ‘ဇာ’ထိုင်နေသည့် ဆက်တီလက်တီမှာ တင်လွှဲထိုင်ရင်း ‘ဇာ’ပခုံးကို ခပ်နာနာလေး ညှစ်လိုက်တာ။ ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်က ပေါက်ခနဲ စီးကျသွားပါသည်။ အငိုလွယ်သလောက် အနှိုက်ခက်တယ်ဆိုတာကို ဇာအုပ်တွေမှာပဲ ဖတ်ဖူးခဲ့တာ။ အခုတော့ ‘ဇာ’ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ကြုံသိရတာပါလေ။

“ဒီကိစ္စက လွယ်လွယ်လေးနဲ့ မပျက်နိုင်ဘူး ဇာ။ သတိတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စက နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေအသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်အသိကွယ်”

“ဇာကတော့ ပြတ်တယ်”

“ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးက ကွာခြားစာယ် သမီး”

“ဘာကိုလဲဟင်”

အန်တီလေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်တီလေးဆိုတာ ‘ဇာ’ထက် အရင်မွေး၊ ‘ဇာ’ထက်အရင် ထမင်းစားပြီး ‘ဇာ’ထက် ပိုမဟုတ်ကြာသေးတာလေ။ ဇာမသိနားမလည်တာနဲ့သမီး အန်တီလေးကိုဘယ်အချိန်မှမေးမေး ဆတ်ခနဲကောက်ကြည့်ပေးလေ့ရှိတာ မဟုတ်ပါလား။

“အန်တီလေးတို့လို မိန်းမသားတွေက တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထားကြပေမယ့် သူတို့လို ယောက်ျားတွေကတော့ သုံးလေးယောက် ပြိုင်ထားတတ်တာ။ ကိုယ်မပိုင်ရသေးဘဲနဲ့တော့ သူတို့ကိစ္စကို ဝင်စွက်ဖက်လို့ ကျားသမီးရဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကြုံရင်တော့ သမီးတွေနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းလို့ရမှာ။ အန်တီလေးပြောတာ အတောပေါက်လား”

“ဒီလိုအကျင့်မျိုးရှိတဲ့သူ လက်ထဲကိုတော့ ဇာဘဝကို ပုံဆပ်နိုင်ဘူး”

“သမီးကိုစဉ်းစားတတ်ဖို့ အန်တီလေး ပြောခဲ့သားပဲ။ အန်တီရဲ့တုန်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့။ လောကီ

လောဆယ် သွေးပူနေတုန်း ဦးနောက်ကို အနားပေးလိုက်ပါ။

“အန်တီလေးက ဇာကို မယုံတာလား”

အန်တီလေး ပြုံးလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ ‘ဇာ’ကို မိဘတွေ ပါမက၊ အဒေါ်ကပါ မယုံကြည်ဘူးတဲ့လေ။ အရွယ်ရဲ့ မရင့်ကျက် မတည်ငြိမ်ပုံနဲ့ ‘ဇာ’ကို ဒီတိုင်း ကလေးဆန်ဆန် ပြောဆို နေထိုင် တတ်တယ်ဆိုပြီး ဂုဏ်သမတ်တည်း သတ်မှတ်နေဦးကြမှာလား။ ဒါတော့ မဖြစ်သင့်ပါလေ။

“လူဆိုတာ ကိုယ်ကကျူး ကိုယ့်ဒူးတောင်မှ မယုံရဘူး သမီးရဲ့။ အန်တီလေးဆို ကိုယ့်စိတ်နဲ့တောင် ကိုယ် တစ်ခါတစ် ခါ မတည်ငြိမ်နေတာကို။ ဘာကို ဘယ်သူ့ကို သွားယုံရမှာလဲ”

သိနေတယ်လေ။ ပညာသားပါမိနဲ့ ပြောဦးမယ်ဆိုတာ ‘ဇာ’တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စက လူငယ်ချင်းနဲ့ ပြီးပြတ်နိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာကို။ အန်တီလေးနဲ့ မတိုင်ပင် အသိမပေးမိဘဲ ‘ဇာ’ စိတ်နဲ့ ‘ဇာ’ကိုယ် ဆုံးဖြတ်မိခဲ့တဲ့ကိစ္စက ခုတော့ မှားယွင်းချေ ပြီ။ ဒါကြောင့်များ အန်တီလေး စိတ်ခုပြီး ‘ဇာ’ကို ပြောနေလေ ပြီလား။

“ဇာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အကောင်းဆုံးက အချိန်ယူပါ။ အန်တီလေး ပြောသား ပဲ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်ပါလို့။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့

တိုင်ပင်ပြီး တစ်နေရာရာကို ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“မသွားချင်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူတို့လည်း သူတို့အလုပ်နဲ့ အားတာမှမဟုတ်တာ”

“အဲဒါပေါ့။ အလုပ်မရှိတော့ သမီးမှာ လုပ်စရာဘာမှ မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ လူဆိုတာ အလုပ်လုပ်နေမှ အလုပ်ထဲ စိတ်ရောက်နေပြီး စိတ်လေလွင့်ချိန်မရှိတာ”

“ဇာက လုပ်မယ်ပြောပါတယ်။ ဖေဖေက ပေးမလုပ် တာပါ အန်တီလေးရဲ့”

“ကွယ်... သမီးရယ်၊ အလုပ်ဆိုတာ နှုတ်နဲ့လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်နဲ့လက်တွေ့လုပ်ပြရတာကွယ်။ ငွေရှာလို့ မှ အလုပ်လို့မဆိုလိုဘူး။ အိမ်အလုပ်ပဲလုပ်လုပ်၊ အပြင်မှာ သင် ဆန်းပဲတက်တာကို။ ပရဟိတအလုပ်မျိုးပဲလုပ်လုပ်၊ သမီးရဲ့စိတ် ကို ပြေလည်သွားစေမှာအမှန်ပဲ”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ လူကြီးဆုံးမနေမှ တော့ နာခံတတ်ရမှာပေါ့။ အသည်းကွဲနေပါတယ်ဆိုတဲ့ တူမကို အလွမ်းတွေထဲ နစ်မြှုပ်မနေအောင် ဆွဲခေါ်သွားနိုင်တာ ကျွမ်းကျင် ပြီ။ ဝေဒနာဆိုတာအတွက် အကောင်းဆုံးသမားတော်က အချိန် တွဲလေ။

၈၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဇာ လုပ်ပါမယ်”

“ကတိဆိုတာ မတည်နိုင်ရင် မပေးရဘူး”

“ဇာ့စိတ် အနည်ထိုင်သွားရင် တစ်ခုခုလုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်မှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ... ဒီလိုမှပေါ့။ မဟုတ်ရင် သူတို့နှိပ်ကွပ်တဲ့ စကားအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေရမှာ”

“ဘာစကားလဲ”

“ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား။ နာခေါင်းမပါရင် တိုဟာစားမယ့်အမျိုးတဲ့။ မိန်းမဆိုရင် လင်ယူသားမွေးကလွဲပြီး ဘာမှ မလုပ်တတ်။ ဘာမှမသိတာမှတတ်တဲ့ နလပိန်းတုံးတွေတဲ့လေ”

“ဟင်! အန်တီလေးကလည်း”

“ရော်... တကယ်ပြောနေတာ ကိုယ်က အဲဒီထဲမပါဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကဲကဲ... နားချင်နားလိုက်လေ၊ အန်တီလေးအခန်းမှာနားရင် လျှောက်မမွေ့မိစေခဲ့နော်။ ကျုပ်စာမူကို မပြီးသေးဘဲနဲ့ဖတ်ရင် ရန်သူပဲ”

“မဖတ်ပါဘူး”

“ခြံရေဖျန်းပြီးရင် ရေချိုးတော့မှာ၊ ဗိုက်ဆာပြီလား”

“ဟင်အင်း”

“အန်တီလေးက ‘ဇာ’ ကိုထားခဲ့ပြီး ခြံထဲပြန်ဆင်းကာ တာ

မောင်ပါးဝေါ်က သွေးကြောလေး: ၈၉

အောင်ကြာတော့ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားလေသည်။ အခန်းထဲနားရင် အိပ်ပျော်သွားမှာစိုး၍ ခြံထဲမှာပင် အပျင်းပြေ လမ်းဆင်းလျှောက်နေမိသည်။ ပန်းတွေပွင့်နေသည်က စိတ်ကို အနည်းငယ်မျှ ပြေလျော့သွားစေပါ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဆန်းသစ်တဲ့စိတ်ကူးတွေကို အန်တီလေး ရှာနိုင်တာပဲကိုး။

“တိ! တိ!”

ခြံရှေ့မှာ Taxi တစ်စီးရပ်သွားတာမို့ လမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ အန်တီလေးက ရေချိုးခန်းဝင်သွားပြီမို့ လာတဲ့ညှပ်သည်ကို ‘ဇာ’ပဲကြိုရမှာလေ။ ဘယ်သူများလဲ၊ အန်တီလေးဆီ ညှပ်သည်လာရင် Phone ကြိုဆက်ထားတာက များပါ၏။ အခုက မပြောမဆိုနဲ့ ‘ဇာ’ လိုပဲ ပေါက်ချလာတာကိုး။

“ဟော!...”

ကားကထွက်မသွားဘဲ စက်နှိုးရင်း ရပ်ထားကာ ခြံမှာ လူတစ်ယောက် လာရပ်လေ၏။ ခြေလှမ်းတို့ကို ခြံတံခါးဆီ ရွှေ့ကာ လျှောက်လိုက်မိသည်။ သံပန်းတံခါးကြားမှာ ခပ်ငုံ့ငုံ့ဖြစ်နေသည့်မျက်နှာက ပင့်ကာ၊ ခြံထဲသို့ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် နှလုံးသားဆီမှ လုပ်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘုရားရေ! ... ထူးဆန်းလေစွာ။

“မမရောဟင်”

၉၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟင်!”

“မမကိုပြောပေးပါ။ မနက်ဖြန်မနက် ရှစ်နာရီကားနဲ့သွား
ဖြစ်တယ်လို့။ ကျွန်တော် ခြောက်နာရီမခွဲခင် Taxi နဲ့ဝင်ခေါ်မယ်။
အဆင်သင့်ပြင်ထားလို့ ပြောပေးပါနော်”

နုငယ်ချောမောလွန်းသည့်ကောင်လေး၏ ခပ်တိုးတိုး
စကားသံတို့က မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ပါ။ သူ ဘယ်သူ
များပါလဲ။

ကျွန်မ၏....

မောင်

မောင်ပိန်းနေတဲ့ ညကန္တာရထဲမှာ

ဗျတ်ခနဲ လင်းလက်သွားတဲ့

ကျွန်မရဲ့ အလင်းရောင်လေး ...

မောင်

ပူပြင်းနေတဲ့ ကန္တာရထဲမှာ

အေးခနဲ ဖြစ်သွားစေတဲ့

ကျွန်မရဲ့ အိုအေစစ်လေး

မောင်

ညစ်ညူးနေတဲ့ စိတ်အာရုံထဲမှာ

မွှေးခနဲ ရနံ့ပေးလာတဲ့

ကျွန်မရဲ့ နှင်းဆီပွင့်လေး

မောင်

ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ခမ်းတဝါးလမ်းမှာ

ထင်းခနဲ လမ်းညွှန်တေးလာတဲ့

ကျွန်မရဲ့ ဖျော်လင်းခြင်းလေး

မောင်

ရည်စူးမရတဲ့ ဝစ္စုဂွန်ထဲမှာ

ရှင်းခနဲ လက်ကမ်းပေးလာတဲ့

ကျွန်မရဲ့ အနာဂတ်လေး

မောင်

အခန်း (၈)

အန်တီလေးက စာရွက်မှာရေးထားသည့်စာရင်းတွေကို ဖတ်ရင်း ခရီးဆောင်အိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်းတွေကို စနစ်တကျထည့် နေပါသည်။ အပျိုကြီးပီသပါပေ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကြိုတင်စီမံ ထားပုံက ထောင့်ကိုစွဲနေတော့တာပါပဲ။ ကုတင်ထက်မှာ မီးပူ ထိုးပြီးသားအဝတ်တွေ ထပ်ထားတာမို့ 'ဇာ'က Dream bed မှာလဲရင်း ဝိုင်းမကူဘဲ ငေးကြည့်နေမိလေ၏။

“ဘာကျန်ဦးမလဲ၊ ခြော်... အနွေးထည်၊ ကားပေါ် မှာ Aircon အေးတာမခံနိုင်တော့ အိတ်ထဲသယ်သွားလို့မရဘူး”

“အန်တီလေး”

“ဘာလဲဟယ်၊ အလုပ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ သူကတစ်မျိုး”

“ဘွားလည်းမရှိဘဲ အိမ်ကို ဒီတိုင်းထားခဲ့မှာလား”

“မထားပါဘူး။ ခါတိုင်းလည်း ဖိုးကျော်ကို ဒီမှာစောင့်ဖို့ မှာထားတဲ့ဟာ။ မေမေရှိလည်း သူပဲလာစောင့်၊ ချက်ပြုတ်ကျွေး အပင်ရေလောင်းပေးနေကျ။ စိတ်ချရတယ်”

အန်တီလေးက ‘ဟဲ့’ ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ လုပ်နေသည့် အလုပ်ကို အာရုံစိုက်နေပါ၏။ တက်ကြွလိုက်ပါဘိ။ တစ်ကိုယ် တည်းအပျိုကြီးမို့ သွားစရာရှိ ဖြိုးဖြတ် ဖိုးဖတ် ထသွားရုံပါပဲလား။

“ဇာက ပျင်းနေတာကို”

“အဲဒါကြောင့် အလုပ်လုပ်ဖို့ပြောတာပေါ့။ အလုပ်မလုပ် တဲ့ဦးနောက်က ကြာလာတာနဲ့အမျှ ထုံထိုင်းညှပ်ဖျင်းလာပြီး ကိုယ် စွမ်းဉာဏ်စွမ်းလျော့ကုန်တာ”

ရော်! လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနဲ့တောင်မှ လူကိုရအောင် ဆုံးမ လိုက်သေး။ ခရီးဆောင်သေတ္တာထဲသို့ ပစ္စည်းတွေထည့်တာက ပြီးချေပြီ။ လက်ဆွဲအိတ်အလတ်ထဲမှာ ယူသွားမည့်ဆေးဘူးတွေ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံ၊ Towel အလတ်လေးနှင့် အနွေး ထည်ကို အပေါ်မှထည့်ကာ Zip ပိတ်လိုက်လေ၏။

“အန်တီလေး”

“ဟယ်... ဘာလဲ”

“ဇာလည်း လိုက်ချင်တယ်”

“ကြည့်! လိုက်မယ်ဆို စောစောကတည်းက ပြောပါ

ထား။ ဟိုက ခုံနံပါတ်ကို ကြိုဝယ်ရတဲ့ဟာ။ ညည်းကတော့လဲ”

“အန်တီလေးပြင်ဆင်နေတာ ကြည့်ပြီး လိုက်ချင်လာ လို့”

“ကျစ်! အတော်ခွကျတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ နေဦး။ ကောင် လေးကို Phone ခေါ်ပြီး မေးကြည့်ပေးမယ်”

အန်တီလေးက မှန်တင်ခုံထက် တင်ထားသည့် Phone ကိုဖွင့်ကာ List ကြည့်ပြီး Phone ခေါ်လိုက်လေ၏။ Phone လိုင်းမအား၍ထင်၊ နောက်ထပ်ပြန်ခေါ်ပြန်လေသည်။

“ဟယ်လို! ညီလေးလား။ သား လက်မှတ်ထပ်ဝယ်လို့ အဆင်ပြေဦးမလားဟင်”

“ဒီမှာလေ။ တူမတော်က မလိုက်ဘူးပြောထားပြီး အခု ကပ်မှ လိုက်ချင်တယ်ပြောနေလို့”

“အင်း... မေးလိုက်မယ်လေ၊ ခုံကနောက်ဘက်ပဲအား ရင် လူခွဲစီးရမှာတဲ့။ လိုက်နိုင်မလားမေးနေတယ် ဟာ”

“ဟင်! အန်တီလေးနဲ့ အတူတူထိုင်လို့မရဘူးလား”

“အန်တီလေးက နှလုံးရောဂါသည်မို့ ခရီးကြမ်းသွား ရင် စိတ်မချဘူးဆိုပြီး ညီလေးနဲ့အတူထိုင်ဖို့ မမချောက မှာထား တယ် သမီးရဲ့”

“မမချောဆိုတာ”

“ညီလေးတို့အမေလေး ကိုကုသုဇယ်ချင်းမိသားစုပေါ့”

“အင်းလေး၊ အဲလိုလိုက်ဆိုလည်း လိုက်ရုံပဲပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“သူက အန်တီလေးကို လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ရှင်းပြသွားချင်လို့ပါ သမီးရယ်။ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ အန်တီလေးအတွက် ကုန်ကြမ်းရဖို့မဟုတ်လား။ ဘေးမှာ ရှင်းပြပေးမယ် Guide ချို့မှ ပိုအဆင်ပြေမှာလေ”

“အင်းပါ၊ ဇာ သိပါတယ်”

အန်တီလေးက ‘ဇာ’စိတ်မခုစေရန် ရှင်းပြပါ၏။ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ မနာလိုချင်စရာပါပဲ။ ဟုတ်တယ်လေး ဒီကောင်လေး ငယ်ငယ်လေးကများ အန်တီလေးကို ‘မမ’တဲ့ ‘ဇာ’နဲ့မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲရှိမယ်ဆိုရင် သူလည်း အန်တီလေးထက် အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ်ကျော် ငယ်နေမှာလေ။

ဒီခပ်ချောချောကောင်လေးနဲ့ တွဲထိုင်ရမှာ ဘယ်လောက်ရင်ခုန်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ နေပါဦး ‘ဇာ’အသည်းက မနေ့ကတင်ပဲ လောလောလတ်လတ် ကွဲထားပြီးသားကို။ အခုတော့ဖြင့် အန်တီလေးနဲ့သူ့ကိုတွဲပြီး အူတိုမိနေရတယ်လို့။

“အေးအေး... ကျေးဇူးပါသားရယ်၊ ဒီဂျီဂျော့စ်မက အဲဒီလိုပဲ။ သူ့အဒေါ်လုပ်သူကို ဒုက္ခပေးနေကျ။ ဒါဖြင့် မနက်

Ready ပြင်ထားမယ်လေ။ မနက်ဖြန်တွေ့မယ် ... OK! ”

အမယ်! ချာတိတ်ကို Date လုပ်လိုက်ရုံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပါပဲလား။ ‘သား’လို့သုံးတာပဲ တော်ပါသေးရဲ့။ နို့မို့ ဟိုက ‘မမ’ခေါ်ပြီး ‘မောင်လေး’ပြန်ခေါ်မိရင်ဖြင့် မတွေးရဲစရာ။

“ဟဲ့... အဲဒါ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလဲ အန်တီလေးရဲ့”

“မနက်လိုက်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ပြန်အထုပ်သွားပြင်လေ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်အစုံသယ်လာခဲ့။ ငါ့ဆီကနေ Share လုပ်သုံးဆယ်မကြနဲ့။ မရဘူး”

“အန်တီလေးကလည်း ကပ်စေးနေလိုက်တာ။ ကိုယ့်တူမခဲတို”

“တူမက တူမ၊ စည်းကမ်းက စည်းကမ်းပဲ။ ငါ့ဆီကနေ Towel တွေ Underware တွေ ငှားသုံးဖို့မပြင်နဲ့။ I don't like it”

“သုံးရအောင် size က တူတာကိုး”

“နင်တော့ နာဦးမယ်၊ အခုပြန်တော့လေ... ဒါမှ ညဆောင်ခင် လာလို့ရမှာ။ ဒီမှာညအိပ်ပြီး မနက် ညီလေး လာတော့သွားကြမယ်”

“ဇာ ဘာသယ်လာရမလဲ”

“ကျစ်! ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ဘာမှမစိစဉ်တတ်ဘူးဘူး။ ဒါနဲ့များ လင်ယူဖို့စဉ်းစားနေသေး”

‘ဇာ’မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားရပါ၏။ အန်တီလေးက ပြောလိုက်ရင် အဲဒီလို ပိသားလေး ဘေးပစ်၊ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပါပဲလေ။ ‘ဇာ’ကလည်း ‘ဇာ’ပါ။ အခုထိ အိမ်မှာ ကလေးလိုပဲ နေခဲ့ရတာမို့ ဘာကိုမှ မပူပန်တတ်ဘဲ အေးအေးလူလူနေတတ်နေတာကိုး။

“ငါ List ခေးပေးလိုက်မယ်၊ Towel အသစ်ရှိရဲ့လား”
“မသိဘူး”

“နင်သိတာ ဘာရှိလဲ၊ ရွှီးထိုးဖို့ပဲသိတဲ့ဟာလေး။ ငါ့အဖို့ရှိတာပဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ သုံးဖို့ဝိုက်ဆံကတော့ ကိုကိုဆီက ဘောင်းခွဲဦး၊ ငါက လှူဖို့သွားမှာ၊ နင်ဖြုန်းဖို့ ခွဲမပေးနဲ့ဘူး”

“သိပါတယ်နော်”

“အဝတ်အစားကို လုံလုံခြုံခြုံရွေးယူလာဦး။ ပြုံးတုတ်တဲ ကလက်တက်တက် ကြိုးရှုပ်ရှုပ် ဟပြီတွေ မသယ်မိစေဖို့ ဟိုမှာက ယောက်ျားလေးတွေချည်းရှိတာ။ အမြင်မတော်ဝတ်မဖြစ်ဘူး။ စကတ်တွေ Pants တွေ အကုန်ထားခဲ့၊ လုံခြုံညီညာပဲယူ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ပြောရကျပ်လိုက်တာ။ ဟိုမှာ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ ရှိလို့ပါဆိုနေမှ။ သားအကြီးပဲ အိမ်ထောင်နဲ့ ဘာလေးရှိတာ”

“ညီအစ်ကို ဘယ်နှယောက်တောင်မှလဲ”

“သုံးယောက်”

“အားပါး”

“ပြီးတော့ တစ်မိသားစုလုံးက ဘာသာတာရား ကိုင်းရှိုင်း ဆိုက်ပါတ်။ ညည်းလို ဘုရားစင်ရှေ့ တစ်နေ့တစ်ခါ မရောက်တဲ့ ဘာလေးနဲ့ ဆုံလို့ကတော့ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း”

သူတို့မိန်းတော့ မည်သို့နေမည်မသိ။ လောလောဆယ်မှာတော့ အဒေါ်ဖြစ်သူ နှိပ်ကွပ်သမျှ ခံနေရတာ အသေအချာလေ။ အန်တီလေးက စာရေးစားပွဲခုံမှာထိုင်ကာ ‘ဇာ’အတွက် စာရင်းရေးပေးနေပါ၏။ ဘာပဲလုပ်လုပ် တိတိကျကျနှင့် သေသေသပ်သပ်လုပ်တတ်ပုံက အတုယူချင်စရာပါ။ သို့သော် ‘ဇာ’က အဲဒီဆိုပုံစံခွက်ထဲမှာ အသားကျဖို့ကိုဖြင့် မစဉ်းစားနိုင်ပါလေ။

“ချိတ်နဲ့ချုပ်ထားတဲ့လုံခြုံညီ ဘယ်နှထည်ရှိမလဲ”

“အင်း... သုံးလေးထည်လောက်”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်နေဖြစ်မှာဆိုတော့ ဟိုဆောက်မှ နင့်ဖို့ထပ်ချုပ်ပေးရမယ်။ အန်တီလေးအသစ်ချုပ်ထား

တဲ့ အဖျော့လုံခြုံသုံးထည်လောက် ယူသုံးချည်း။ ရော့! ရေးလိုက်တာ ပါအောင်ထည့်လာနော်။ မကျန်စေနဲ့။ ကျန်ခဲ့ရင် ငါနဲ့လိုက်ဖို့ မစဉ်းစားလေနဲ့။ ပြန်ပြီးပြင်ပေတော့”

အန်တီလေး လှမ်းပေးလိုက်သည့် Note Pad စာရွက်လေးကို ယူကြည့်လိုက်ပါ၏။ နံပါတ်စဉ်တပ်ပြီး ရေးထားတာပါလား။ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ၊ ဘော်လီ၊ အတွင်းခံ၊ လုံခြုံသည်၊ အနွှေထည်၊ သွားပွတ်တံ၊ ညအိပ်ဝတ် Bajamas (ဂါဝန်မယူရ)၊ ဖိနပ်အပိုတစ်ချုံ့ စုံလို့စေ့လို့ပါပဲလားနော်။

“စာရွက်ပါ မဖျောက်လိုက်နဲ့နော်၊ စောစောပြန်ချည်း ဒါမှကြိုစီစဉ်လို့ရမှာ”

“တစ်ပတ်စာနော်”

“တစ်ပတ်စာလောက်အောင် သယ်ခဲ့ပေါ့။ အိမ်နေရင် ဝတ်ဖို့ပါ ထည့်ခဲ့ဦး။ သူများအိမ်မှာ မိသားစု ဒီလောက်များတာ အဝတ်လျှော်လှန်းလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ညည်းလည်း လျှော်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ ပြန်ပြီ အန်တီ”

“အေး... လူကြီးတွေကို ကန်တော့ခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး”

“ဟုတ်”

အတင်းပြန်ခိုင်းနေပြီမို့ ထထွက်လာခဲ့ရပါ၏။ စနစ်တကျ

သေချာရေးပေးသည့်စာရွက်ကို မပျောက်အောင် လက်မှာကိုင်ရင်း Taxi ဖြင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ မနက်တုန်းက အငုံ့မျက်နှာဖြင့် အိမ်ထွက်သွားသည့် ‘ဇာ’ကို အပြေးအလွှားအိမ်ပြန်ရောက်တာတို့ မေမေတို့ အံ့သြကုန်လေ၏။

“အပြုံးရေ... အပြုံး”

“ရှင်”

“ဇာ့ကို အထုပ်ဝိုင်းပြင်ပေးပါဦး။ မီးပူထိုးရမှာတွေ ရှိနေလို့”

“ဟဲ့! ဒါက ဘယ်သူနဲ့လိုက်သွားမလို့လဲ”

“အန်တီလေးနဲ့ပါ မေမေရဲ့”

“အခု”

“ဟုတ်ဘူး။ မနက်စောစော ကားနဲ့သွားရမှာ။ ဘွားတို့အိမ်မှာ ညအိပ်ရမှာမေမေရဲ့။ အပြုံးရေ... မြန်မြန်”

“လာပြီ ဇာရေ”

“စောစောကြိုမလုပ်ဘူး သမီးရယ်၊ ကပ်မှ ပြုံးပြုံးပြာပြာနဲ့။ တကယ်ပါပဲ”

အပြုံးက ‘ဇာ’နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ခဲ့လေ၏။ အရင်ဆုံး အဝတ်စီရိုက်ဖွင့်ကာ လုံခြုံသည်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။ ရှိတာမှ လေးငါးထည်မို့ အကုန်ယူသွားရတော့မှာပါ။

ပြီးတော့ အတွင်းခံတွေကို ဝယ်ထားပြီးသား Packing ပိတ်တွေ ချည်း ထုတ်လိုက်ပါ၏။ အင်္ကျီကိုတော့ လည်ပင်းမကျယ်၊ လက် ပြတ်မဟုတ်၊ ခပ်ရှင်းရှင်းနှင့် ချစ်စရာကောင်းတာတို့သာရွေးကာ ကုတင်ထက် တင်လိုက်ရလေသည်။

“ဒါအကုန်ယူမှာလား”

“အင်း... ပြားသွားအောင် မီးပူတိုက်ပေးနော်။ ဇာ အနွေးထည်နဲ့ Bajamas ယူဦးမယ်။ ခရီးဆောင်အိတ်ကော”

“အန်တီသိတာ ယူလာပေးမယ်တဲ့”

“ပြီးရော... ပြီးရော၊ နောက်ဘာကျန်ဦးမလဲ။ သွား ပွတ်တံနဲ့ ဖိနပ်အပါး။ အား... များလိုက်တာနော်”

“ရှင့်အဒေါ်က ပိုများမှာပေါ့ မိဖာရယ်၊ ဒါလေးသယ်ရ တာ ညည်းလိုက်တာ။ ဒီမှာ သွားပွတ်တံအသစ် ယူလာပေးတယ်။ သွားတိုက်ဆေးရော Towel ရော”

“အသေးလေးလား”

“လမ်းမှာ မျက်နှာသစ်ရင် သုံးလို့ရအောင်လေ”

“ရတယ်... ရတယ်၊ အန်တီလေးက အလတ်ပေး မယ်တဲ့ မေမေရဲ့”

“စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်မနေနဲ့၊ ရေစိုးချိုး ထမင်းစားတော့ ချေ။ ဒီမှာ မေမေကြည့်စိစဉ်ထားပေးမယ်... သွား”

မေမေ ပြင်ထားပေးမယ်ဆို၍ စိတ်တိုင်းကျယွှားကာ Bathroom ထဲဝင်ခဲ့ပါ၏။ ဒါကြောင့် စိတ်ညစ်ရင် ခရီးထွက် ပြောကြတာကိုး။ ပြင်ရဆင်ရနဲ့ အားလုံးကိုမေ့ထားသလိုဖြစ် နေတာလေ။ ညကျမှ အသက်တို့ဆီ Phone ဆက်ပြီး အသိ သေးရတော့မှာပါပဲ။

ကျေးဇူးပါ အန်တီလေးရယ်၊ ‘ဇာ’ကို ဝမ်းနည်းကြ ကြပြီး စိတ်ဓာတ်ကျ အားငယ်နေတာမျိုး ငှုခိုင်နေတာမျိုး အဖြစ် ဆဲတဲ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ခရီးထွက်ဖို့ ခေါ်လို့ပါလေ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် အိပ်ရာထဲမှာ တစ်နေကုန် လူးလို့မပြီး တစ်ခိုခိုတွေး ထွင်သွင်မျက်ရည်ကျ၊ တရှုံ့ရှုံ့ငိုကာ ကြေကွဲဖွယ် အဆွေးပွဲ ခြီး ကျင်းပနေမိမှာလေ။

ဘုရားရေ! တစ်ညလုံး နာနာကျင်ကျင်နဲ့ အောင့်သက် နေတဲ့ ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ အခုတော့ တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ ပုံမှန်ချန်ပေါက် နာပါရောလား။ အစကဖြင့် သူ့ကို... သူ့တစ်ယောက်တည်း နှိပ် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးပုံအပ်ဖို့ စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သမျှ အခု တော့ ဘာမှမဟုတ်တော့သလိုပါလေ။

ယုံကြည်မှုတဲ့။ ကိုယ်လက်ထပ်ပေါင်းသင်းမယ့် သူစိမ်း သာကျားတစ်ယောက်ကို အစစအရာရာ ယုံကြည်သက်ဝင်မှု နှိမ့်နေခဲ့တာ ‘ဇာ’နှလုံးသားက တကယ့်မေတ္တာစစ် မေတ္တာ

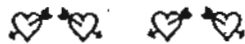
၁၀၄ * ၇. မမသဒ္ဓါမောင်

မှန်နဲ့ မချစ်မိခဲ့လို့များလားကွယ်။

‘ငယ်သေးတယ်’ ဆိုတဲ့ အန်တီလေးရဲ့ စကားက ဒက်ထီများ မှန်နေပြီလား။ ‘အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မှ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့ ဆုံရတာ’ ဆိုပြီး စာအုပ်ထဲထည့်ရေးသလိုမျိုး သူ့ကို (၁၉)နှစ်အရွယ်လေးနဲ့ ခေါင်းညိတ်လက်သင့်ခံခဲ့မိတာ အများကြီး မှားယွင်းခဲ့တာပေါ့နော်။

‘ဇာ’သိခဲ့ပါပြီ ‘ကိုရဲထက်မာန်’။ ‘ဇာ’ကို တစ်စက္ကန့်လေးမှ မေ့မရဘူးဆိုတဲ့ ရှင်အလိမ့်ညာစကားတွေကို ရင်မခုန်ရဲတော့ပါဘူး။ ‘ဇာ’မျက်ဝန်းကိုကြည့်ရုံနဲ့ နှလုံးသွေးတွေ ထိန်းမရအောင် တိုးဆောင်ခွန်လာရပါတယ်ဆိုတဲ့ လျှာအရိုးမရှိပြောသမျှတွေကို ဒီနေ့ကစပြီး ရေထဲမျှောလိုက်ပါပြီလေ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ‘သိမ့်သဉ္ဇာမောင်’ရဲ့ အနာဂတ်ကို လှပလန်းဆန်း တောက်ပလာရလေအောင် ယခု ပစ္စုပ္ပန်ကတည်းက အစပျိုးရမှာ အသေအချာပါပဲ။ Lets start, Zar!

အခန်း (၉)

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြားပေမယ့် မျက်စိက ဖွင့်မရ။ ညက ညဉ့်နက်ချိန်ထိ အန်တီလေး စာမူအဆုံးသတ်တာကိုစောင့်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားရတာပါ။ တင်ပါးကို တဖတ်ဖတ်ရှိက်လိုက်တာမို့ ထာနှိုးနေပြီမှန်း သိလိုက်ပါတယ်။ လေးပင်သည့်မျက်ခွံကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် အန်တီလေး ဖြစ်နေလေသည်။

“ထတော့လေ၊ ရေချိုးတော့၊ ပြီးရင် တစ်ခုခုစားကြရအောင်။ ဟိုကလာကြိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ရရင် ဘာမှစားဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်!”

“ဟဲ့! အိပ်ချင်မှူးတူးလုပ်မနေနဲ့ ပြောမရရင် ငါထားခဲ့မှာနော်”

၁၀၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ထပြီ... ထပြီ”

အန်တီလေးက ရေတောင်ချိုးပြီးနေပြီး သနပ်ခါးပင် သွေးနေချေပြီ။ နံရံထက်မှနာရီကိုကြည့်တော့ မနက်ခြောက်နာရီ ထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ လိုတော့၏။ အမြန်လုပ်ရတော့မှာပါပဲ။ အပြင်ထွက်ခါနီး ရေမချိုးရရင် မနေနိုင်တာကတော့ ‘ဇာ’တို့ ထုံးစံပါပဲ။ ရေပူရေအေးစပ်ထားတာမို့ ရေချိုးရ သိပ်မအေးလှပါချေ။ ‘ဇာ’ပြန်ထွက်လာတော့ အန်တီလေးက Packing ပိတ်ထားသည့်စာမူကို အံ့ဆွဲထဲထည့်သိမ်းဆည်းကာ သော့ခတ်လိုက်လေ၏။ ပြန်ရောက်မှပဲ ထုတ်ဝေသူကို အပ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“အဝတ်အစားတစ်ခါတည်းလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့။ အန်တီလေး ခေါက်ဆွဲပြုတ်ထားမယ်”

“ဟုတ်”

“ဆင်းလာရင် အခန်းကို Lock ခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါပဲ တက်ပိတ်မှပါ။ လုပ်လုပ်... မြန်မြန်”

မျက်နှာထက်မှာ ကြည့်ကောင်းအောင် လိမ်းခြယ်သလိုက်ပြီး ခေါင်းကို Haircoat လူးကာ သေသပ်အောင် ဖြိုးလိုက်ပါ၏။

အန်တီလေးကတော့ အုန်းသိလူးကာ ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထားတာမို့ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုနုနေ

မောင့်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ၁၀၇

သံယောင် ထင်ရလေသည်။

“စားနဲ့၊ ပြီးသွားရင် ရေအိမ်တက်တာကို တစ်ခါတည်း အပြီးလုပ်နော်။ အဝေးပြေးရောက်မှ ကလေးလို ငါ့ကိုကျစ်မတိုက်နဲ့”

“အန်တီလေးကလည်း”

“စကားရှည်မနေနဲ့၊ စားစရာရှိတာ သွက်သွက်စား။ (၆)

နာရီခွဲတော့မယ်”

ခေါက်ဆွဲကို ‘ဇာ’အကြိုက် ချဉ်စပ်ပြုတ်ပေးတာမို့ မအိပါချေ။ ဝီရိယစိုက်ထုတ်တဲ့နေရာမှာတော့ အန်တီလေးကို ‘ဇာ’မိမိပါလားနော်။ ညက ဘယ်အချိန်မှအိပ်မှန်းမသိတဲ့လူက အရင်နီးနေပြီး အစောကြီးအိပ်တဲ့ ‘ဇာ’က နောက်မှန်းရတယ်လို့။ ခဏအကြာမှာ အပေါ်ထပ်မီးတွေ တံခါးတွေပိတ်ပြီး အန်တီလေး ပြန်ရောက်လာလေ၏။

‘ဇာ’နှင့်အတူ ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားပြီး ဆေးစရာရှိ တစ်ခါတည်းဆေးပြီး မှောက်ကာ အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့ကြ၏။ အောက်ထပ်တစ်ခုကိုတော့ ဝင်ထွက်လို့ရအောင် ဒီတိုင်းထားပြီး အပေါ်ထပ်ကို လှေကားထိပ်တံခါး သော့ခတ်ထားလေသည်။

“တင်းတောင်! . . .”

“လာပြီထင်တယ်”

“ဖိုးကျော်ပါမဟယ်၊ ညီလေးလာရင် Taxi သံ အရင် ကြားရမှာပေါ့”

ဟုတ်သားပဲ။ မှန်းတဲ့နေရာလည်း လွဲပြန်တာပါလား။ အန်တီလေးက ခြံတံခါးဖွင့်ကာ ကောင်လေးကို အိမ်သော့နှင့် စာအိတ် (ပိုက်ဆံထည့်ထားပုံရပါသည်။)ကို အပ်ကာ၊ မှာစရာရှိ တာ မှာနေလေသည်။ တစ်နေ့တစ်ခါ ခြံလုံး အပျိုက်ကျုံးဖို့ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းဖို့ မမေ့စေရန် သေချာမှာကြားလေ၏။

“ဟော!”

Taxi တစ်စီး ခြေရှေ့မှာရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှ ဟိုကောင် လေး ဆင်းလာလေသည်။ မနက်စောစော အရှင်ဦးအလင်း ရောင်အောက်မှာ လူငယ်လေး၏အပြုံးက တောက်ပသက်ဝင် လို့ပါလေ။ မွန်လူမျိုးတွေ ချောတယ်၊ အသားအရေလှတယ်ဆို တာ အခုမှ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရတာပါပဲ။ ဖေဖေနှင့်အန်တီလေး က မွန်ကရင်ဗမာ ကပြားဖြစ်ကြလေ၏။

“ဘာသယ်စရာရှိသေးလဲဟင်”

“ရပါတယ်သားရဲ့၊ အားနာစရာ”

“သယ်ပေးပါ့မယ် မမရဲ့၊ ပေးပါ”

သဘောကလည်း ပြည့်လိုက်တာနော်။ အန်တီလေး လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ဆွဲယူကာ၊ Taxi နောက်ဖုံး

ထဲသို့ ကူထည့်ပေးတော့၊ ကားဒရိုင်ဘာက ‘ဇာ’အထုပ်ကို ကူ သယ်ပေးလေ၏။ မျက်နှာပဲလိုက်တာများလား။ ဒါမှမဟုတ် အန် တီလေးသေတ္တာကပဲ ပိုလေးမှန်းသိလို့ပဲ ကူတာထင်ပါရဲ့ဟု ဖြေ တွေးလိုက်မိပါသည်။

“ကားက အချိန်အတိအကျထွက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထွက်ပါတယ် မမ၊ နောက်ကျလည်း ဆယ် ငါးမိနစ်လောက်ပါပဲ”

“ဆယ်နှစ်နာရီလောက် စီးရမှာဆို၊ မော်လမြိုင်သွား တုန်းကတောင် ရှစ်နာရီ စီးရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညကားဆို ပိုမြန်တယ် မမရဲ့။ မမ ကြောက်တယ်ဆိုလို့ နေ့ကား မှာလိုက်ရတာပါ။ ညကားဆို ဆယ် နာရီလောက်ပဲ မောင်းတယ်”

“ဪ... ဒါဆို ညရှစ်နာရီလောက်မှ ရောက်မှာပေါ့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အိမ်နားအထိ မှန်လုံဝင်ပါတယ်မမရဲ့။ ကိုကို နဲ့ ကိုလေးတို့ လာကြိုကြမှာပါ”

“ဪ”

သူက ရှေ့ခန်းမှာဝင်ထိုင်ရင်း အန်တီလေးကို လှည့် ကြည့်ကာ စကားပြောလေ၏။ ‘ဇာ’ကိုဖြင့် အရေးမလုပ်ပါလေ။

အန်တီလေးကလည်း 'ဇာ' နှင့်သူ့ကို မိတ်မဆက်ပေ။ 'ဇာ' ကို ပါ
လာတယ်လို့တောင် သတိမရပါလားနော်။ မျက်နှာငယ်ရပါ။

"သားကို အားနာလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ လာဖို့က
လည်း မလာတတ်လို့လေ"

"ရပါတယ် မမရဲ့၊ မေမေတို့ကလည်း မမကို ကုန်ကြမ်း
ရှာလို့ရအောင် တန်ဆောင်တိုင်အမိ သွားခေါ်ဆိုလို့ လာခေါ်ဖြစ်
တာပါ"

"အလုပ်တွေ ဖတ်ထားခဲ့ရတာဆို"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုကိုတို့ကို အပ်ထားခဲ့ပါတယ်"

"တကူးတကကြီး လာခေါ်ရတာမို့ပါကွယ်"

ကောင်လေးက ပြုံးတုံ့လေး လုပ်နေလေ၏။ ဘာကို
များ သဘောကျနေတာလိမ့်။ 'ဇာ' နားထဲမှာတော့ အန်တီလေး
ကို 'မမ... မမ' နှင့်ခဏခဏခေါ်နေတာ မကြိုက်လှပါ။ တကယ်
ဆို အဒေါ်အရွယ်မို့ အန်တီဟုသာ ခေါ်သင့်တာမဟုတ်ပါလား။
ဟွန်း! မျက်နှာကို လိုက်လွန်းပါတယ်။

"ညီလေးလည်း အသက်နှစ်ဆယ်ထဲမှာမဟုတ်လား"

"ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့"

"ဇာနဲ့ရွယ်တူပဲဟာ၊ အန်တီလို့ပဲ ခေါ်ပါလား သားရယ်"

"ဟင့်အင်း... မခေါ်ချင်ပါဘူး"

"ဟောတော်... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မမက ကိုကိုထက် ငါးနှစ်လေးပဲ ကြီးတာကို၊ အား
နာတာပေါ့"

"ရော်! ဖြစ်ရလေ"

သေရော၊ သူ့အစ်ကိုထက် နည်းနည်းပဲကြီးလို့ မမခေါ်
တာတဲ့။ ဘာမှတတ်နိုင်တော့ပါလား။ ယာဉ်ကြောတွေ ကျပ်နေ
တာမို့ ကားက ဝင်းထဲဝင်မရသေးခင် လမ်းမှာတောင် အတော်
လေးကြာနေပါ၏။ ဒါကြောင့် တမင် အချိန်စောစောထွက်လာ
တာကိုး။

"မမရေးတဲ့ ဟိုစာအုပ်လေ"

"အင်း... ပြော"

"သက်လုံးပုံတို့စာအုပ်"

"ဪ... သိတယ်၊ ပြားနှစ်စင်း၏ဆုံမှတ်တစ်နေရာ၊
ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီထဲက မင်းသားတွေနဲ့ ကျွန်တော်က
မွေးနေ့အတူတူပဲ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဇာထက် တစ်ရက်တောင်မှ ညီ
လေးက ငယ်နေတာပေါ့လေ"

"အဲဒီစာအုပ် အရမ်းကြိုက်တယ်"

၁၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ကြည့်စမ်း! ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ကြုံရတယ်လို့။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ 'ဇာ' မွေးနေ့သက္ကရာဇ်အတိအကျကို အနိတိလေးက (၁၀) နှစ်တိုး၊ တစ်ရက်လျှော့ပြီး မင်းသားနှစ်လက်နေရာမှာ ထည့်ပြီးရေးခဲ့တာလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားတူနေရတာပါလဲ။ ကံကြမ္မာနယ် ဆန်းကြယ်ပါ။

“ဗဟုသုတတို့ ရသစာပေတို့ မဖတ်ဘူးလား ညီလေးရဲ့”

“ဖတ်တာပေါ့ မမရဲ့၊ အစုံဖတ်တာ။ ကျွန်တော်က စာဖတ်တာ ဝါသနာအရမ်းပါတာကိုး။ ဆရာဖေမြင့်တို့ ရွှေ့ဒေါင်းတို့ ဒဂုန်ရွှေ့များတို့ ဆရာကြီးပီမိုးနင်းတို့ ဆရာမြသန်းတင့်ရော အများကြီးပဲ”

“ဟုတ်လား၊ အကြိုက်တူသားပဲ။ အခုတောင် ခရီးသွားရင်း ဖတ်ရအောင် ထည့်လာခဲ့သေးတယ်”

“ဘာစာအုပ်တွေလဲဟင်”

“သုံးလေးအုပ်လောက်ပါပဲ၊ ဆရာဖေမြင့်ရယ်၊ ဆရာကြီးရွှေ့ဒေါင်းရယ်၊ ဆရာမြသန်းတင့်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာမကျွန်းနဲ့ ဆရာမမိချမ်းဝေစာအုပ်လည်း ယူလာတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ညီလေးဖတ်ချင်ရင် ယူဖတ်ပေါ့”

“မမရေးတဲ့စာအုပ်ရော”

“ဇာ’မျက်ခုံးမြင့်သွားရပါ၏။ အတော်လောဘကြီးတဲ့

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ၁၁၃

ကောင်လေးပါပဲလား။ ဒီလောက်ယူလာတာကိုတောင်မှ အနိတိလေးရေးတဲ့စာအုပ်ကို မေးနေသေးတာလေ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘဲ အနိတိလေးနှင့်ပြောဆိုနေတာများ တရင်းတနီး။ လူပုံစံက မင်းသားလိုလို Model လိုလို ပီနီပီနီပါးပါးနှင့် အရပ်မြင့်မြင့်လေးပါ။ ‘ဇာ’သဘောအကျဆုံးကတော့ ပျော့စင်းစင်းနှင့် အနည်းငယ် ရှည်သယောင်ဖြစ်နေတဲ့ ဆံပင်ပုံစံလေးကိုပါပဲ။ အတယ်ကလေးပေါက်စနလေးတွေလို စင်းစင်းလေးပါလေ။

“ပါပါတယ်ရှင်၊ မမချော့တို့ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့က ဆရာတော်ဦးဖေတိကနဲ့ အရှင်ဆန္ဒာဓိကစာအုပ်တွေပါ။ ညီလေးဆိုတိုပေးဖို့က ဒီနှစ်ထဲထွက်သမျှ တစ်အုပ်စီ သယ်လာပေးပါသယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝမ်းကွဲအစ်မတွေကို မလောမယ့်အကြောင်းပြောထားဖို့ပါ”

“ဟယ်! တိုးတိုးတိတ်တိတ် လည်ပါတယ်ဆိုနေမှ ငါ့ဆာင်းတွေ ပွထကုန်ပြီလား”

“အတွင်းလူလောက်ပဲ သိတာပါမမရဲ့၊ မော်လမြိုင်ဘက်မှာ မေရဲ့စာဖတ်ပရိသတ် အမာခံအများကြီးရှိတာဗျ”

“အင်း... အဲဒါကိုတော့ Publisher ပြောလို့ သိထားပါတယ်”

“ဘယ်ကိတ်လဲ ညီ”

“ရွှေပြည်စိုးကိတ်ပါ အစ်ကို၊ ဒီဘက်အပေါက်ကဝင်ရင် ရောက်ပါတယ်”

အောင်မက်လာအဝေးပြေးဝင်းထဲ စဝင်နေပြီမို့ စကားပြတ်သွားလေ၏။ ‘ဇာ’ရော အန်တီလေးပါ သောကြာဖြစ်ပြီ။ သူက စနေသားပေါ့နော်။ အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး ခပ်ဆိုးဆိုးလေးလည်း မဟုတ်ပါလား။ သူ့ပုံစံကြည့်ရုံဖြင့် သားလိမ္မာလေးမုန်း သိထားစေတာပါလေ။ အလုပ်တွေပစ်ထားပြီး ‘ဇာ’တို့တိုလာခေါ်ရတာတဲ့။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ‘ဇာ’ကိုယ် ‘ဇာ’ရှက်ရွံ့ရသလို သိမ်းဆီးစိတ်က စဖြစ်လေ၏။

ဪ... ‘ဇာ’က (၁၀၉/၁၁၀)အလုပ်လက်မဲ့မဟုတ်ပါလား။ သက်တူရွယ်တူကောင်လေးက အလုပ်အကိုင်ရှိပြီး မိမိကိုရှာကျွေးနေသလောက် ‘ဇာ’ကဖြစ် မိဘရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံ အဆင်သင့်လက်ဖြန့်ပြီး သုံး လိုချင်တဲ့အရာကိုလည်း မရတာပူဆာပြီး အတင်းဝယ်ခိုင်းတဲ့သမီးဆိုး ဖြစ်နေတာပါလေ။ ထိုအရွယ်အထိတိုင် လိုချင်တာကိုမရရင် အစာအငတ်ခံ ဆန္ဒပြု ကောက်တဲ့အကျင့်က ရှိနေတုန်းပါပဲ။

“ဒီနားမှာ ခဏစောင့်ပေးပါနော်၊ ဘယ်ကားစီးရမလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်သွားမေးကြည့်ဦးမယ်”

“အေးအေး... သား”

Taxi ပေါ်မှဆင်းကာ လက်မှတ်အရောင်းဌာနရှေ့ ခပ်ထွမ်းလှမ်းနေရာမှာ အထုပ်အပိုးတွေချကာ စောင့်ခိုင်းထားလေ၏။ အရောင်းဌာနထဲဝင်သွားတာမို့ လက်မှတ်သွားဖြတ်တာမုန်း သိလိုက်ပါသည်။ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်များကျမလဲ။ ဆက်လမြိုင်သွားတုန်းက ‘ရာဇာမင်း’စီးတာတောင် ခြောက်ထောင်ပေးရတာလေ။ အခုက ပိုဝေးတဲ့နေရာမို့ အနည်းဆုံး မပေးရတောင်မှ ရှစ်ထောင် တစ်သောင်းလောက်တော့ ပေးရမှာလေ။

*ကောင်လေးတော့ ပါသမျှငွေကုန်တော့မှာပဲ။ ကပ်စေးနဲ့ လက်ဖွာတဲ့ အန်တီလေးကလည်း နည်းနည်းမှ ပိုက်ဆံအိတ်ဆွင့်ဘဲ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေတာပါ။ တကယ်ဆို အန်တီရှင်းမယ်ဆိုပြီး ပြောပါတော့လား။

“ရှင်... အန်တီခေါ်လိုက်သလား”

“အေး... ကိုကိုတို့ မုန့်ဖိုးဘယ်လောက်ပေးလိုက်လဲ”

“တစ်ပုံး”

“ကြည့်စမ်း! အဲဒီလောက်တောင်မှ ပေးလိုက်ရသလား။

တလေးကိုပျက်စီးအောင် သူတို့ပဲအကျင့်ဖျက်တာ”

၁၁၆ မမသန္တရီမောင်

“ခရီးစရိတ်တွေဘာတွေရှိလို့ ပေးတာတဲ့”

“ငါတစ်ယောက်လုံးပါတာ ပူစရာလား၊ တကယ်ပါပဲ”

“အခု သူ လက်မှတ်ဖိုးရှင်းတာကို အနိတိလေးကဖြင့် ထုတ်မပေးဘဲနဲ့”

မျက်စောင်းကြီးက ခိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။ ကိုယ့်အဒေါ်အကြောင်း သိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် ငါကိုက လျှာရှည်မိတယ်။ သေစမ်း! မိဖာ။

“အဒေါ်ကို ဆရာလုပ်နေပြန်ပြီ။ ညီလေးကို ဘယ်အချိန် ပြန်ပေးပေး ပေးလို့ရတာပဲကို။ တစ်လမ်းလုံးလည်း စားဖို့သောက်ဖို့ ရှိသေးတာမှန်သမျှ ငါပဲရှင်းပေးမှာ။ လူကြီးဟဲ့ လူကြီး နှစ်ထက် အရင်ထမင်းစားခဲ့တာ။ နှင့်ထက် အပုံကြီးပိုသိတယ်။ လူမရှည်နဲ့ နှင့်ပိုက်ဆံအိတ်သာ မပျောက်အောင် ဂရုစိုက်။ တာပေါ်မှာငိုက်ပြီး လိုက်မလာနဲ့ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

‘ဇာ’ဇက်ပုသွားရပါ၏။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း အပြောရပြီကိုး။

ခဏအကြာ ‘ဇာ’တို့အနီး Back ဆုတ်၍ဝင်လာသည့် ကားကြီးကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်သွားရပါသည်။ Toll ခေါ်ထဲသို့ အိတ်တွေကို နံပါတ်ပြားချိတ်ကာ စီထည့်လေ၏။ ‘ဇာ’သေတ္တာအသေးလေးလည်း ပါသွားပြီမို့ လက်ထဲမှာ စလွယ်သလို

မောင့်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ၁၁၇

သွယ်ထားသည့်အိတ်လေးသာ ကျန်လေတော့သည်။ လွတ်လွတ်ဆပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ။

သွားကြစို့ မုဒုံရေ!...

အခန်း (၁၀)

ကားပေါ်မှာနေရာယူတော့ 'ဇာ'က အန်တီလေးနောက်
မှာ နေရာရလေ၏။ ပြောတော့ ဟိုးအနောက်ဆိုပြီး ကပ်ကပ်
လေးရတာလေ။ ကြည့်ရတာ ကောင်လေးက စီးနေကျကားတွေ
နဲ့ ဒီဆုံရအောင်ပြောလို့ ရတာထင်တာပါပဲ။

“ထိုင်လို့ဖြစ်လား”

“ဟုတ်”

“Aircon က သိပ်တော့မအေးသေးဘူး။ ညနေဘက်
နောက်ရင် အေးလာမှာ။ လက်ရှည်ရော”

“အောက်ထဲပါသွားပြီ”

“ကျစ်! အိမ်မှာ ကြုံပြောထားသားနဲ့ အပြင်ထုတ်ကိုင်
ထားဘူး။ ဒီကလေးကတော့လေ... တကယ်ပဲ။ ချမ်းလင်းရင်

၁၂၀ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

ပြော၊ ကြားလား”

“ဟုတ်”

အန်တီလေးရော ‘ဇာ’ပါ မှန်ရှိသည့်အခြမ်းဘက်ရောက်ပါလျက် ‘ဇာ’နေရာက နေကွယ်လေကွယ်လိုနေရာမျိုးပါ။ ကံကတော့ စဆိုးပါပြီ။ မနက်နေအေးအေးလေး ဝင်ရအောင် မှန်တံခါးတွေကိုဖွင့်ထားပြီး Aircon မဖွင့်ပေးသေးပါချေ။ ကားကြီးက တရွေ့ရွေ့ စထွက်လေပြီ။ မော်လမြိုင်ကို မိသားစုသွားစဉ်က ကားပေါ်မှာ တစ်လမ်းလုံးအိပ်ခဲ့တာမို့ ဒီလိုအပြင်ပြင်ကွင်းကို မလေ့လာမိခဲ့ပါချေ။

“ဟေ့ကောင်! ညီလေးမောင်”

“ဪ... အေး”

“ပြန်ပြီလား”

“အေး... မင်းတို့ရော သင်တန်းတွေပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ၊ ဘယ်သူလဲ”

“အစ်မပါ”

“မင်းမှာ အစ်မမှမရှိတာ”

“ရန်ကုန်က အစ်မကွာ၊ ရှင်းပြီလား”

‘ဇာ’ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ ထိုင်နေသည့် လူငယ်အုပ်စုက သဘောကျသလို ကျိတ်ရယ်လိုက်ကြလေသည်။ ကြည့်စမ်း!

မောင်ပါးပေါက် သွေးကြောလေး ♡ ၁၂၁

သူ့ကို အန်တီလေးနဲ့တွဲထိုင်နေလို့ စနေကြတာ မဟုတ်ပါလား။ ကောင်လေးက စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောချင်ပုံဖြင့် တုံးတံတံ ဖြေလိုက်ပုံပင်။

“အဒေါ်လို့ပြောလိုက်ပေါ့ သားရယ်”

“အဲလိုပြောလည်း ယုံမှာမဟုတ်ဘူး မမရဲ့။ ကျွန်တော့် အဒေါ်တွေကိုလည်း တစ်နယ်တည်းသားမို့ သူတို့သိထားကြပြီး သား။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဘယ်သွားသွား တစ်ယောက်တည်းသွားနေကျမို့ တမင်မေးတာမှန်းသိတယ်”

“ဪ”

“ခဏလေးနော်၊ ဝဏ္ဏ... အေး! ငါပြန်ပြီ အခု ကားဆီမှာ။ ငါတို့ဆီမှာ ကုန်စည်ပြပွဲလုပ်ရင် လာဦးလေကွာ။ အေး! ဘိုရောက်မှပဲ Phone ထပ်ဆက်လိုက်မယ်။ ဒါပဲနော်၊ ကျေးဇူးမိ သူငယ်ချင်း”

“စမ်းချောင်းကလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်လာတိုင်း သူ့ဆီတည်း နေကျလေ”

“အင်း”

“မမတို့ Breakfast စားခဲ့ရဲ့လား”

“စားခဲ့ပါတယ် သားရယ်”

“ဒါဆို ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ကားရပ်ရင် Lunch စားကြတာပေါ့နော်”

“ရတယ်လေ”

အမယ်လေး! ဆယ့်တစ်နာရီကျော်မှတဲ့။ ‘ဇာ’က စားရင်လည်း များများ၊ အစာချက်ရင်လည်း မြန်မြန်၊ အစာခြေတော့လည်း သွက်သွက်။ ဗိုက်ပြန်ဆာရင်လည်း တစ်ဝိုက်နဲ့ ပြည်သံကျယ်တတ်တဲ့လူမဟုတ်လား။ အဲဒီလောက်သာစောင့်ရရင် ‘ဇာ’ဗိုက် Alum ကိုထိန်းထားလို့ရမည်မထင်။ ပြဿနာပါပဲ။

“မမရေးတဲ့စာမူ ပြီးသွားပြီလား”

“ပြီးတယ်၊ ပြန်လာမှပဲအပ်ဖြစ်မှာ။ သိမ်းခဲ့တယ်”

“ခေါင်းစဉ်က ဘာလဲဟင်”

“အတိတ်မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှ အလွမ်းသင့်ဒဏ်ရာ မျက်ရည်စက်လေးများ”

“အား . . . တစ်ခါမှ ဒီလောက်ခေါင်းစဉ်အရှည်ကြီး မရေးဖူးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ခုထွက်တာ (၆၀)ကျော်နော်”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်တာမျိုး မလုပ်ဘူးလား။ ‘သဲမြညာ

တို့ ‘တိတ်တဆိတ်လေး’တို့”

“ကြိုက်ဖန်ဖန်၊ သူများတွေက အုပ်(၁၀၀)လောက်ပြည့်ပြီးမှ ထပ်ထုတ်ကြတာ သားရဲ့”

“ကြိုက်လွန်းလို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ ‘မ’လည်း ‘သဲမြညာ’ကိုအကြိုက်ဆုံး။ အဲဒီခေါင်းစဉ်နဲ့ ဆရာကြီးပီမိုးနင်းစာအုပ် ထုတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ‘မ’လည်း နောက်မှသိရတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဒုတိယကြိုက်တာက ‘အနားသတ်မည်သော’၊ တတိယကြိုက်တာက ‘အတ္တအက်ကြောင်းတစ်နေရာ’”

“ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်တယ်၊ ပြားနှစ်စင်းရယ်၊ တစ်နှစ်အောက် တစ်ယောက်သာရယ်၊ သဲနုငယ်ရယ်၊ နောက်ရှိသေးတယ်။ မောင့်လက်ဖဝါးပေါ်က ကျွန်မနုလုံးသားရယ်၊ (၁၃) မှာ ထွက်ခဲ့တာထဲက ‘မောင့်ကို’ရယ်၊ လျှောက်လေးရဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင်ရော၊ ‘ရည်းစားလုတက်’ကို အဲဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးဖြစ်မယ်လို့ လုံးဝဆင်မထားဘူး။ ကျွန်တော်ဖတ်ပြီး မျက်ရည်တောင် ကျမိတာ အဟုတ်ပဲ”

ကောင်းရော၊ ဘုန်းကြီးရှူးနဲ့ လှေလူးတော့ တွေ့နေပါပြီ။ အန်တီလေးကလည်း ဝါသနာတူတွေနဲ့ဆုံရင် ဖတ်တားတဲ့

စာအုပ်တွေ ထုတ်ပြောဝေဖန်ကာ ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ လေထန် တော့တာလေ။ ပြီးတော့ သူရေးတဲ့စာအုပ်တွေကို အကုန်ကြိုက် တယ်လို့ပြောတာကိုမကြိုက်။ ဘယ်စာအုပ်က ဘယ်လို ဘာက ဖြင့် Heart ထိတယ်၊ ဘယ်လိုမျိုးလေး Idea ထုတ်ပြီး ရေး ပေးပါဆိုတာမျိုးကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်တာပါလေ။

အခုလို ခေါင်းစဉ်တွေပြောပြပြီး ဆော့ချာပြောတာဆိုရင် တော့ အပျိုကြီး မနော့တွေ့မှာပါပဲ။ ‘ဇာ’လည်း အန်တီလေး ရေးသမျှ ဖတ်တာမှန်ပေမယ့် ဒီလိုမျိုး ထဲထဲဝင်ဝင်မမှတ်မိပါ။ မှတ်ဉာဏ်ကပဲ မကောင်းတာလား။ ကိုယ်တိုင် စာကို သိပ်မနှစ် သက်တာကြောင့်ပဲလားတော့ မပြောတတ်ပါချေ။

“သားက အတော်စာဖတ်တာပါပဲ”

“ဖတ်တာပေါ့ မမရဲ့၊ မမစာအုပ်ဆို ထွက်တာနဲ့ ဆိုင် မှာတန်းစီပြီးမှ ဖတ်ရတာမျိုး။ လစဉ်လတိုင်း ရက်(၂၀)ကျော်မှ ရတတ်တာ။ ကျွန်တော်က အစ်မဝမ်းကွဲဆိုင်ရှိနေလို့ ဦးဦးဖျား ဖျား အရင်ဖတ်ခွင့်ရတာလေ”

“ပြောကြပါတယ်၊ ကလေးတွေ ဆိုင်မှာ ကိုယ်အလှည့် ရောက်ဖို့ စောင့်ရတဲ့အကြောင်း ‘မ’ကိုစာရေးကြတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ပြောချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ မရေးတတ်လို့”

“နှုတ်နဲ့ပြောလည်း ရပါတယ် သားရယ်၊ အခု လူချင်း ဆုံပြီကို”

“ဟင်းဟင်း... အားနာလို့”

“အားနာစရာလား၊ ‘မ’ကိုစာရေးကြတိုင်း အားပေးပါ၊ ဝေဖန်ပါ၊ အကြံပြုပါလို့ အမြဲပြန်ရေးပေးတာကို။ ကျေးဇူးပြုပြီး နှိပ်တော့ မကွပ်နဲ့ပေါ့ကွယ်။ နှလုံးရောဂါသည် မခံစားနိုင်လို့”

နှစ်ဦးသား ရယ်ကြလေ၏။ အတော့်ကိုပျော်နေကြပုံပါ ပဲလား။ အသည်းကွဲဝေဒနာသည်ကိုဖြင့် နောက်ဘက်မှာ ချောင် ထိုးထားပြီး မေ့ထားရတယ်လို့၊ အန်တီလေး ရက်စက်ပါ။ လူကို ဖေးကူ ထူမပြီး စိတ်ပြေအောင် ချော့မော့မယ်မရှိ။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ် ပစ်ထားတာပဲ။ အင်းလေ... အန်တီလေးက ဘွားတို့ ဖေ ဖေတို့ကိုတောင်မှ ခွဲခွဲနွဲ့နွဲ့ တစ်ခါမှမပြောတတ်တာဘဲ။ ပြော လိုက်ရင် ခပ်ပြတ်ပြတ် တုံးတိတ်နဲ့ကို။

“ပဲခူးကျော်ပြီထင်တယ်”

“ကျော်ပြီလေ၊ ဒါ ဘီးလင်းလေ”

“ဪ... မော်လမြိုင်ကိုသွားတာ ကြာပြီဆိုတော့ မမှတ်မိဘူးဖြစ်နေတာ”

“ဒါပြီးရင် ကျွန်ုပ်ထိုပေါ့”

“ကျွန်ုပ်ထို၊ သထုံ၊ မော်လမြိုင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

၁၂၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“မဟုတ်ဘူး မမရဲ့၊ သထုံပြီးရင် ပေါင်နဲ့မှတ္တမရှိတယ်။ အဲဒါပြီးမှ မော်လမြိုင်”

“ဟုတ်လား၊ သားတို့ဆီကို ဘယ်လောက်ဆက်သွားရမှာလဲ”

“သုံးမြို့ထပ်ဖြတ်ရမှာ၊ မုဒုံရယ်၊ သံဖြူဇရပ်ရယ်၊ ပြီးမှ လမိုင်း ရောက်မှာ”

“သံဖြူဇရပ်ထိ သွားဖူးတယ်”

“မော်လမြိုင်လာတုန်းကလား”

“အေး”

စာအုပ်အကြောင်းတွေ ပြောရာကနေ ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာသူတွေ ဖြစ်ကုန်ပြန်လေ၏။ အန်တီလေးက ဒီလိုမျိုး ခဏ်းသွားရင်း လေ့လာလို့ရသမျှမှတ်ကာ စာအုပ်ထဲထည့်ရေးလေ့ရှိတာကိုး။ ‘စာရေးသူဆိုတာ မှတ်ထဲမှာ ဗဟုသုတဝမ်းစာအပြည့်ရှိနေမှ စာရေးလို့ရတာ’တဲ့လေ။

“မတို့မော်လမြိုင်လာတုန်းက ဘုရားစုံဖူးဖြစ်ပေမယ့် ‘ဖားအောက်တောရ’ကို မရောက်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါ မော်လမြိုင်မှာပဲ ရှိတာနော်”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ သွားချင်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

မောင်ပိုးပေါ်က သွေးကြွေးလေး ၁၂၇

“နေပါစေ သားရယ်၊ တကူးတက အဝေးကြီးကို၊ ကိုယ်က လှူဖို့သွားတာမှန်ပေမယ့် ဘုန်းဘုန်းတွေနဲ့ ယောဂီတွေက စာရေးထိုင်နေတာကို နှောင့်ယှက်သလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ကျွန်တော်တို့မြို့မှာလည်း အဲဒီလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ ရိပ်သာတွေရှိပါတယ် မမရဲ့။ ဖေဖေဆို ‘မုနီပါလ အောင်ဓမ္မ ခိုင်သာ’မှာ တရားစခန်းအမြဲဝင်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာသွားလျှာလို့လည်း ရမယ်ထင်တယ်”

“ရတာပေါ့ မမရဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားကြတာပေါ့”

လေကလည်း ကောင်းနေလိုက်ကြတာနော်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ခဏ်းထွက်လာတယ်လို့များ ထင်နေလေသလား။ အနောက်မှာ (အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ) တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့် ‘ဇာ’ကို ပစ်ထားရတယ်လို့။ တကယ်ဆို ‘သမီးဘာလိုသေးလဲ’လို့ တစ်ခွန်းတလေလောက် လှည့်မေးသင့်တာလေ။

“ဇာ”

“ရှင်! ဟင်... ဘာလဲ အန်တီလေး”

“ဆာနေပြီလား”

“ဆာတာပေါ့ အန်တီလေးရဲ့၊ ရေသောက်ရလွန်းလို့

ရေဘူးလည်း ကုန်နေပြီ”

“ဟဲ့! စွတ်သောက်မနေနဲ့လေ၊ တော်ကြာ ကားမရပ် ခင်ကြားထဲ ရှူးပေါက်ချင်လာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဗိုက်ထဲ ပုဏ္ဏားများ ရှိနေသလား။ စိတ်ထဲဖြစ်လာသမျှ ကြုံသိကြုံမြင်နေပြီး ဖျတ်ခနဲလှည့်မေးလိုက်တာမှီ လန့်သွားရတာ ပါလေ။ ရေဆာတာလား ဗိုက်ဆာတာလားပင်မသိတော့။ ရေဘူး ကတော့ ကုန်သွားတာအမှန်ပါ။ ‘ဇာ’ နှင့်အနီတိလေး စကားပြော နေစဉ် တစ်ဖက်ခုံမှ ကောင်လေးတစ်အုပ်စုနှင့် သူက မွန်လို စကားပြောနေတာ ဆူညံလို့ပါလေ။

“တော်တော်ဆာနေပြီလား”

“အင်း... ရှူးပေါက်ချင်နေတာ”

“ကြည့်! ဒီလောက်ကြုံပြောထားရက်နဲ့။ တကယ်ပဲ ခရီးသွားရင် ရေကို အာဆွတ်ရုံလေး သောက်ပါဆိုတာ၊ ဇာတ တော့လေ၊ ကားရပ်ခါနီးပြီလား သား”

“နီးပြီ မမ၊ ကျွန်တို့မှာ နာရီဝက်နားလိမ့်မယ်။ ခဏ နေ ရောက်တော့မှာ”

“ခဏက ဘယ်လောက်လဲ”

“(၄၅)မိနစ်ကျော်ကျော်ပေါ့”

“ဟင်! အကြာကြီးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဗိုက်ဆာရင် ကျွန်တော်မှာပါတဲ့မှန် စား နှင့်ပါသား”

“ဘာလို့စားရမှာလဲ၊ စားဘူး”

ရောကွတ်ပျူငှာပေမယ့် ‘ဇာ’က ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် ခွဲ သူ့ကို ဘုရားကလိုက်မိလေ၏။ အနီတိလေးက ခပ်တိုးတိုး ဘာပြောလိုက်သည်မသိ။ သူ့ထံမှ ‘အော်’ ဟူသည့် အာမေဇိုတ် သံနှင့်အတူ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ စိတ် ထိုလိုက်တာနော်။

“ရောက်တော့မှာပါ၊ မကြာတော့ဘူးသိလား”

“သိဘူး”

သူလှည့်ပြောတာကို ပြန်ပြောလိုက်ပုံကြောင့် ကောင် လေးက ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! ပါးချိုင့်လေးက ခွက်ခနဲ ပေါ်လာပါရောလား။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒီလိုမျိုးဘာကြောင့် ခိုနေရပါသလဲ။ မွန်သူတွေ အသားအရေလှတယ်၊ မျက်နှာချော အယ် ကိုယ်လုံးလှတယ်ဆိုတာကို ‘ဇာ’ သိပ်ကြိုက်သည့် မင်းသမီး နန္ဒလှိုင်ကိုမြင်ရုံဖြင့် သိနိုင်ပါ၏။

သို့သော် သူက ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အရပ်အမောင်း ခြုံတာ အတော်ကြည့်ကောင်းနေတာပါလေ။ အသားအရေလေး စာ ဖြူဝင်းပြီး လက်ထုံးပေါ်မှာ သွေးညှင်းစိမ်းနုနုလေးတွေ ခပ်နည်

ရှည်လေး ရှိနေတာကိုက အသည်းယားစရာပါပဲ။ မနာလိုစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

‘ဇာ’က သူငယ်ချင်းတွေအုပ်စုထဲမှာ ပြစ်မျိုးမဲ့မထ၊ အမာရွတ်မရှိ အဖြူဖွေးဆိုး မိန်းကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီလေး နဲ့သွားယှဉ်မိရင်ဖြင့် ‘ဇာ’အသားရောင်က ဘာမှမဟုတ်တော့သလို နယ်။ ဘိုးဘိုးက အသားညိုပေမယ့် ဘွားက ကရင်သွေးတက် ပါတာမို့ အသားက ဝင်းပြီးပါနေတာပါ။ ဘွားအပျိုစာနဲ့ ဆို ရေသောက်လိုက်ရင် လည်တိုင်က သွေးကြောလေးတွေ အတိုင်းသားမြင်ရတဲ့အထိ ချောမောလှပခဲ့ပါသတဲ့။

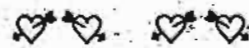
ဒါကြောင့်လည်း ‘ဇာ’တို့ဘိုးဘိုးရဲ့အသည်းကြီး ဘုရား ခနဲ ပြုတ်ကျခဲ့ရတာဖြစ်ပေမယ့်။ အန်တီလေးက ဘိုးဘိုးဘာသာ ရုပ်နွယ်ပေမယ့် အသားရောင်က ဘွားဘက်ကို ကွက်တိ ရထားတာမို့ ‘ဇာ’ဘယ်လိုမှ ယှဉ်လို့မရနိုင်တာပါ။ နေပူထဲထွက်လိုက်တာနဲ့ ကလေးပေါက်စနလေးတွေလို နေလောင်ပြီး အခြေရဲ့ရဲလာတတ်တာကလည်း ‘ဇာ’မကျေနပ်ချင်စရာပါပဲ။

“ရောက်ပြီ... ရောက်ပြီ၊ မမတို့ Toilet ဝင်ရင် ဘက်ကို အရင်သွားလျှိုက်နှင့်နော်။ ကျွန်တော် စားပွဲဦးထားမယ်”

သူညွှန်ပြလိုက်သည့်ဘက်ကို အန်တီလေးလက်ကို

ဆီပြီး အပြေးအလွှားပြေးဝင်ခဲ့မိ၏။ မရှက်နိုင်တော့ပါလေ။ ပြောတော့ဖြင့် ‘ကြိုက်မရှက် ခိုက်မရှက်’ဆို။ ‘ဇာ’ကတော့ အဲဒီနောက်မှာ ‘စားမရှက် ပေါက်မရှက်’လို့ ထပ်ဖြည့်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ ခိုက်သာချိန်နဲ့ ဒီလိုမျိုးအရေးပေါ်အချိန်ဆို မရှက်နိုင်တော့တာ သဘာဝပါလေ။

အပေါ့သွားပြီး ထွက်လာတော့ လက်ကို ဘောင်မှာ ဆပ်ပြာနှင့် သေချာဆေးလိုက်ပါ၏။ အန်တီလေးက ‘ဇာ’ကို Issue ထုတ် လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ အဲဒါတွေပေါ့။ ‘ဇာ’တို့ အန်တီကဖြင့် ဘာမဆို အလိုက်တသိနဲ့ မရှိမဖြစ်ပါဘဲ။ အမြဲကြိုက်ကြိုက်သိနေပြီး ကြိုက်စိစဉ်တတ်တာကိုတော့ အတုယူစရာပါလေ။

အခန်း (၁၁)

“ဘာဟင်းနဲ့ စားမှာလဲ”

“ကြက်အသည်းအဖြစ်”

“အာ... တခြားဟင်းစားပါလား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဇာကျိုက်တာ မှာတာပဲကို”

“ဟုတ်တယ်သား၊ ရှေ့ ဆူက အဲဒီလို ဆူကလီစာတွေ

နဲ့ သေအောင်ကြိုက်တာ”

“မစားပါနဲ့လား၊ ရွှေနိုင်တော်က အကောင်းနဲ့အကြပေး
အာသီ”

“ဘာလို့လဲ”

“ရောဂါပေါင်းစုံက အဲဒီဝမ်းတွင်းကလီစာတွေထဲမှာပဲ

အဲဒီတုတ်တာဗျ၊ တခြားဟင်းမှာလိုက်မယ်နော်၊ ကြက်သား

ရွှေဝဒေသာစာပေ

ရယ်၊ ပုစွန်ရယ်၊ ငါးကြော်ရယ်၊ ဘာမှာဦးလဲ မေ”

“တော်ပြီလေ၊ မတို့ သိပ်စားကြမှာမှ မဟုတ်တာ”

သူက တကယ်ပင် Menu ကြည့်ကာ စားဖွဲ့ထိုးကို မှာလိုက်လေ၏။ ကြည့်ပါဦး။ ‘ဇာ’ကို ဆရာလုပ်သွားတာများ ကျွမ်းကျင်ပါ။ ‘ဇာ’မျက်စောင်းတစ်ချက်ခါပြီး ကြည့်တာကိုမြင်တာမို့ အန်တီလေးက ‘ကောင်းတယ်’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သည့်အပြုမျိုးဖြင့် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မေအမေဘက်က မွန်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“မွန်စကားမတတ်ဘူးလား”

“တစ်လုံးမှကို မတတ်တာ”

“ဟောဗျာ”

“ဘိုးဘိုးကတော့ တတ်တယ်၊ မေမေဘက်က ဇရာဝတီတိုင်း၊ ပုသိမ်မှာရော၊ ကျုံမျှော်တက်မှာပါရှိတဲ့ တလိုင်းကရင်၊ အင်း... ဝိုးကရင်ပေါ်နော်။ ကရင်ဗုဒ္ဓဘာသာမျိုး၊ ကရင်စကားတော့ နည်းနည်းပါးပါးနားလည်တယ်၊ ပြောတတ်တယ်”

“နမောလိုက်တာ”

“ဘာကိုလဲ”

“မွန်သွေးပါပြီး မွန်စာမတတ်တော့လို့”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဘိုးဘိုးတို့အမျိုးတွေက ဒီသထုံဆတ်မှာ အများကြီးသားရဲ့။ အမျိုးတွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေတော့ ဒီစားသွားရတာပေါ့”

သူက ဘာကိုသဘောကျသွားမှန်းမသိဘဲ ပြုံးတုံ့တွံလေး ခြစ်သွားပါ၏။ အဲဒါကို အန်တီလေးက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်လေသည်။ ပြောသားပဲ၊ ‘ဇာ’ အန်တီလေးက မျက်စိလည်းလျှင်ပြီး အရိပ်မြင်ရုံနဲ့ အကောင်ကြီးကို တန်းခနဲမြင်တတ်တာပါဆို။

“ကြည့်စမ်း! ငါ့ကို မွန်သွေး (၁၀၀) ဖြစ်စေချင်လို့ တွေးပြီး ပြုံးတာမဟုတ်လား”

“ဟင်းဟင်း... ဟုတ်တယ်၊ မမက ဘယ်လိုသိလိုက်တာလဲ”

“နာတော့မယ်၊ နင့်အပြုံးကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြီး သိတာပေါ့။ စာသင်ပေးတုန်းကလည်း ကလေးတွေက ကရင်သွေး (၁၀၀) ဖြစ်အောင် ကရင်ကိုယူတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ မမဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဘာရမလဲ၊ ခပ်စွာစွာနဲ့ တုပ်ထည့်လိုက်တာပေါ့။ မှတ်တရော”

ရယ်ကြချေပြီ။ ပြောတော့ အန်တီလေးက သူနဲ့ အခုမှ ခြင်ပူးသိဖူးတာဆိုပြီး ပြောနေလိုက်တာများ တရင်းတန်း နေ့

မျိုးတွေနယ်။ အိမ်ရှင်နဲ့တည့်တည့်ဆိုပြီး စိမ်းသက်မနေဘဲ တကယ်
ကို နွေးနွေးထွေးထွေးရှိနေတာကိုကြည့်ရုံနဲ့ သိသာစေနိုင်တာပါ
လေ။ ဘယ်သံဝက ရေစက်ကြောင့်ပါလိမ့်နော်။

“ဒါဖြင့် ဘာသွေးက များသွားတာလဲ”

“ဗမာပေါ့”

“မွန်စကားသင်ချင်လား။ ကျွန်တော်သင်ပေးမယ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ တော်ပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မသင်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ နယ်မှာစာသင်ရတုန်းက ‘မ’ ကရင်စကား
သင်သေးတယ်လေ။ ကလေးတွေဆီက တစ်ဆင့်ဆိုတော့ နီးစပ်
ရာအပင်တွေ အသီးတွေကစပြီး သင်ရတာပေါ့။ ‘နိုင်သား’တို့
‘ဖလောင်းသား’တို့ဆိုပြီး သင်ရတာ”

“အင်း”

“‘မ’က ဟိုမှာ မြန်မာစာရယ်၊ Physics ရယ်၊ Bio
ရယ် သင်ရတာလေ။ အဲဒါ မြန်မာစာလည်းသင်ရော လျှာတွေ
လိပ်ပြီး စာတွေတွေထွက်တာ အရှက်ကို ဟက်တက်ကွဲတော့
တာပဲ။ အဲဒါနဲ့မသင်ဖြစ်တော့တာ။ ကရင်သံက လေးတယ်၊ သား
တို့မွန်သံက ပေါ့တယ်။ Opposite ဖြစ်နေလို့ မသင်ချင်တော့
ပါဘူး”

နှစ်ဦးသား စကားကောင်းနေကြပြီး ထမင်းကိုဟုတ်တိ
ပတ်တိ မစားဖြစ်ကြပါချေ။ ‘ဇာ’ကတော့ ဗိုက်ထဲအတော်ဆာ
နေတာမို့ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်နေတော့တာပါပဲ။ သူက
‘ဇာ’ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းပန်းကန်
ကို ‘ဇာ’ရှေ့သို့ ရွှေ့ပေးလိုက်လေသည်။ ဒါက ရွှဲတဲ့သဘောပေါ့
လေ။

“ဇာကို... အဟွတ်! အဟွတ်!”

“ဟယ်... ဖြည်းဖြည်းစားလေသမီးရယ်။ နင်ကုန် သီး
စာနဲ့ပြီ”

“ရော... ရော”

သူက ရေဘူးထဲမှရေကို ဖန်ခွက်ထဲ ဂွဲကာ လှမ်းပေးတာ
နဲ့ ယူမော့လိုက်ရပါတယ်။ အန်တီလေးကတော့ ရေခွေးသားသောက်
လေသည်။ ကားပေါ်တက်စဉ်က ဆေးကတ်ထဲမှ ဆေးနှစ်လုံး
ထုတ်ကာ အန်တီလေးကို သူတိုက်လိုက်တာ မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ‘ဇာ’
က ဆေးကြောက်တတ်သူမို့ မမေးဖြစ်။ အန်တီလေးကတော့
အရူးနဲ့ နှလုံးပြနေရတာမို့ အားဆေးတွေကိုပါ တစ်နေ့ တစ်နေ့
သက်ခုပ်နဲ့ သောက်တတ်သူပါ။

“မမ နေသာရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် သားရဲ့”

“ခေါင်းမပူးပါဘူးနော်”

“မပူးဘူး၊ နှလုံးလည်း ပုံမှန်ပါပဲ။ OK ပါတယ် ဘိဇ္ဇော ဆရာရယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ဟင်... သူက ဘိဇ္ဇောဆရာလား”

“ဇာ”တအံ့တပြာပေးမိတော့ သူနှင့်အနိတီလေးက အသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ရယ်လေ၏။ ရော်! လူကိုကလေးဆိုပြီး လျှောင် နေကြပုံပါလား။ အခုပဲပြောလိုက်လို့ မေးမိတာကိုလေ။ ဘယ်လို ကြီးပါလိမ့်။ “ဇာ”ကပဲ ဒုန်းပေးလို့လား။ ခက်ပါရဲ့နော်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဇာရယ်၊ သားက သူ့အမေသေချာမှာ ထားလို့ လမ်းမှာ အနိတီလေး တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးပြီး ဆေးကိုကြို တိုက်ထားလို့ မေးတာပါ”

“ဘာဆေးလဲဟင်”

“တိုင်းရင်းဆေးပါ။ တရုတ်ပြည်ကထုတ်တာ။ သောက် ချင်လို့လား”

“မသောက်ချင်ပါဘူး၊ ဘာလို့သောက်ရမှာလဲ”

“သူ့ကိုတော့ ဆေးသွားမတိုက်နဲ့ သားရေ။ ငယ်ငယ် လေးကတည်း ပါးစပ်ထဲကို ‘ဂရိုက်မစ်ချာ’ကလွဲပြီး ဘာမှတိုက် လို့မရဘူး။ အကုန်ပြန်ထွေးထုတ်တာလေ”

ဟော! ပြုံးဖြန့်ပြီ ဒီအပြုံးမျိုး။ ခက်တော့တာပါပဲ။ သူ

ဒီလိုမျိုး ‘ဇာ’ကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ခါပြီးလိုက်ရုံနဲ့ ရင် ဘတ်ထဲမှာ ဒုန်းခနဲဆောင်ခနဲသွားရတာလေ။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ ကြာ လာရင် ‘ဇာ’တော့ နှလုံးရောဂါရရင်မျှ မရရင် သွက်သွက်ခါရှူး ဆောက်ပါရဲ့။

အသည်းကွဲလာတာကမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးပါ။ ဒီထားတဲ့အရှိန်က မျက်နှာထက်မှာ မသေသေး။ ဒါနဲ့တောင်မှ သယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလို ‘ဇာ’ထက် တစ်ခုကတိတိငယ်တဲ့ ကောင် လေးကို စိတ်လှုပ်ရှားပြီး တိတ်တဆိတ် ရင်ခွန်မိရတာပါလိမ့်။

အသက်တို့သာ သိရင်ဖြင့် ‘နှင်တော့ သွားပြီ မိဇာ’ဟု ငိုင်းနှိပ်ကွပ်ကြမည်လား။ သူများတွေကဖြင့် နာမည်ရှေ့မှာ ‘မိ’ ထပ်ခေါ်ရင် နှိပ်သလိုဖြစ်ကြပေမယ့် ‘ဇာ’က မွန်သွေးပါပြီ။ မွန် သူမျိုးတွေက မွန်အမျိုးသမီးတိုင်း ရှေ့‘မ’နေရာမှာ ‘မိ’ဟု သုံး သူရှိတာကို သိတာမို့ အသက်တို့ ဒါကိုရည်စူးပြီးခေါ်မှန်းသိပြီး နီတမဆိုးဖြစ်ပါချေ။

“ဟဲ့! ပလုတ်တုတ်”

အနိတီလေးက Phone ပြည်လာသဖြင့် လန့်သွားကာ Phone ထုတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသည့် နံပါတ် ဆို မကိုင်ကျင့်ရှိတာမို့ အခုလည်း ပေါ်နေသည့်နံပါတ်ကိုကြည့် တာ မျက်မှောင်ကြုတ်နေလေပြီ။ ‘ဇာ’ကတော့ Phone ကိုပိတ်

လာတာမို့ ငြိမ်းအေးနေရပါ။

“ဟယ်လို... ဘယ်သူ... ခြော်... မောင်ရဲလား။
ပြော... သား၊ အေး... ရှိတယ်”

မောင်ရဲဆိုသည်နှင့် ‘ဇာ’ပုံစံက သတိအနေအထားဖြစ်
သွားတာ ခါးပါမတ်သွားရပါသည်။ မပြောချင်ဘူးဟု လက်ကာ
ပြနေပေမယ့် ဘာမဆို၊ မြန်လွန်းသည့်အန်တီလေးနှုတ်ကာ လွှတ်
ခနဲပြောပြီးနေလေပြီ။

“ပြောလိုက်လေ၊ နင့် Phone ပိတ်ထားလို့ ငါ့ဆီဆက်
လိုက်တာတဲ့”

“မပြောချင်ပါဘူးဆိုနေမှ၊ အန်တီလေးကလည်း သူနဲ့
ပြတ်ပါပြီဆို”

“အဲဒါ ညည်းတိုက်စွဲလေ၊ ကိုယ့်တာသာ ကိုယ်ရှင်းကြ။
နဂိုကတည်းက ရှုံ့ချည်နှစ်ချည်လုပ်တတ်ကြတာကို၊ နေရင်းထိုင်
ရင်း ငါ့ Phone နဲ့လိုက်လုပ်ပြန်ပြီ။ အဲဒါမျိုးမကြိုက်ပါဘူးဆိုတာ
သိသိကြီးနဲ့ ငါ့ Phone နံပါတ်ကို မမသိတာပေးလိုက်တာပဲဖြစ်
မယ်။ ပြန်ရောက်မှ ပိတ်ကောဦးမယ်။ တကယ်ပဲ”

“မပြောဘူး”

“ကျစ်! ဒီ Phone ကို ငါနဲ့ ငါ့ Boss ပဲ ပြောဖို့စဉ်းထား
တာ။ နင်တို့ အရည်မရအဖတ်မရဆက်ဖို့ ကြားခံဆက်သွယ်ရေး

ကိရိယာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတုတ်မိတော့မယ်”

“အန်တီလေးကလည်း”

အန်တီလေးပုံစံက ‘ဇာ’ကို တကယ်ဒေါသဖြစ်လာပုံဖြင့်
မျက်ထောင့်နီကြီးအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေပြီမို့ Phone ကိုယူကာ
ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့သွားကာ ပြောလိုက်ရတော့၏။ ‘ဇာ’အဒေါ်ရဲ့
အကြောင်း ‘ဇာ’အသိဆုံးပါလေ။ ပြောစရာရှိရင် ဘယ်သူ့မျက်
နှာကိုမှမထောက်၊ ပိတ်ကောတတ်ကျင့်ရှိတာပါ။

“ဘာလဲ”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ဇာ၊ အနားအညွတ်တောင်း
ပန်တာပါ။ ကိုယ်...”

“ဒီမှာ ကိုရဲထက်မာနဲ့၊ ရှင်လုပ်ရပ်ကို ရှင်အသိဆုံးပဲ
မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ဇာတ်လမ်းက အပြီးပြတ်သွားပြီ။ ဒီတော့
နောက်ကို ဘယ်တော့မှမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့ အန်တီလေး
ရဲ့ Phone ကို လုံးဝမဆက်ပါနဲ့၊ သိပြီလား”

“နေပါဦး ဇာရဲ့၊ ကိုယ်ပြောပြတာကို အရင်နားထောင်
ပါဦး”

“ဒီမှာ... ရှင်လိုခိုလုံး ရှီးလုံးတွေကို နားထောင်ပေး
ဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး၊ ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

“ဇာ နားမထောင်ရင် ဇာနောက်ကို ကိုယ်လိုက်လာမှာ

နော်။ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့”

“ဘာ!”

‘ဇာ’လွှတ်ခနဲအော်သံကြောင့် ထမင်းဆိုင်ထဲမှ ခရီးသည် တွေ၏အကြည့်တို့က ပြိုကျလာလေ၏။ သေတော့မှာပါပဲ။ ဒီ လောက် စိတ်ကိုကြည်ကြည်လင်လင်လေးထားပြီး ခရီးထွက်လာ တာကိုတောင်မှ နောင်ယုတ်ရတယ်လို့၊ တော်တော်သတ္တိရှိနေ တယ်ပေါ့လေ။ လျှာအရိုးမရှိပြောတာတောင် အားမရသေးဘဲ နောက်ကနေ လိုက်လာဦးမတဲ့။

ရဲ့ဟဲ့ ကိုရဲ့ထက်မာနဲ့။

“ဇာ’တို့ ဘယ်သွားလဲဆိုတာ ရှင်သိလို့လား”

“သိတာပေါ့။ ကိုယ်က ‘ဇာ’ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သွား သွား မသိနိုင်တာမရှိဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဇာ’နောက်ကျောမှာ ကိုယ့်မျက်လုံးတစ်စုံကို ကပ်ဖူး လိုက်တာကို”

ကြည့်စမ်း! အန်တီလေးစာအုပ်ထဲက စာသားတွေကို ရွတ်ပြနေသလိုပါပဲလား။ တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါရဲ့။ ဖေဖေတို့ ဆီ မရမှကဝင်မေးပြီး သိသွားရတာကိုများ။ ‘ဇာ’မသိဘူးထင်နေ လားမသိ။

“အိုတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကားပေါ်ပြန်တက်ရတော့ မှာ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောချင်ဘူး”

“အဲဒါဆို ဇာ’ Phone ဖွင့်ထားနော်”

“လုံးဝပဲ”

“မဖွင့်ရင် လူကိုယ်တိုင် လိုက်ချလာမှာ။ မယုံမရှိနဲ့”

“သေလိုက်၊ တောက်!”

လူတွေ ကားဆီကိုသွားနေပြီပဲ။ ‘ဇာ’ပြူးတူးပြတ်ပြစ်သွား ရပါတယ်။ ကားပေါ်ပြန်မတက်ခင် ရေခဲခဲတက်သွားဖို့ ကြံထားတာ လေ။ ထမင်းဝိုင်းဖိုး Bill ရှင်းနေသည့်အန်တီလေးလက်ကို ဖျတ် ခနဲလှမ်းဆွဲလိုက်မိ၏။

“ဟဲ့ဟဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ပြန်အမ်းငွေ ယူရဦးမှာ”

“အဲဒါ သူ့ကိုစောင့်ခိုင်းလိုက်လေ၊ ဇာက Important!”

“ဪ... ဒီကလေးကတော့ လုပ်လိုက်ရင် အသည်း အသန်ပဲ”

အန်တီလေးက ‘ဇာ’ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ အမြန်လိုက် ထာရလေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကားက မကြာခဏရပ်တာမှ ဟုတ်တာ။ ရပ်ရင်လည်း ယောက်ျားတွေသာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဆင်း

ပြီး ကိစ္စရှင်းလို့ရတာလေ။ ‘ဇာ’တို့အမျိုးသမီးတွေအတွက် ထမင်း ဆိုင်လို၊ လက်မှတ်အရောင်းဆိုင်လိုနေရာမျိုး ရပ်ပေးမှ အဆင် ပြေမှာပါ။

• “ပွမ်! ပွမ်!...”

“ကဲ... ကားဟွန်းတီးနေပြီ မိဇာ။ မြန်မြန်လုပ်”

“ပြီးပါပြီ အန်တီလေးရဲ့၊ ခဏလေး”

“Toilet ဝင်မယ်ဆိုလည်း စောစောလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ Phone ဆက် လေရမည်နေသေးတယ်။ ခွစာမ”

“အဲဒါ သူဆက်တာပါ အန်တီလေးရဲ့၊ ဇာဆက်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူဆက်ဆက် အတူတူပဲကို၊ ပြောတော့ဖြင့် ပြတ်ပြီလေးဘာလေးနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်က ပြောသေး”

“အာ... အန်တီလေးကလည်း”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ မြန်မြန်”

ကားပေါ်အမြန်တက်တော့ ကားစပယ်ယာ၏ ပြုံးမိမိ အကြည့်ကို ခံရလေ၏။ သူက အန်တီလေး ဝင်ထိုင်လို့ရအောင် ထရပ်ကာ ဖယ်ပေးလေသည်။ နားထဲမှာ နားကျပ်ကိုတပ်ထားပြီး Phone ဖြင့် သိချင်းနားထောင်နေတာကို။ ‘ဇာ’က သူ့ထံ

ကို တမင်ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်ခံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် အစ်ဖက်ခံမှ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၏ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၁၂)

ကားက တောင်ကုန်းတွေ ကုန်းဆင်းတွေကို ဖြည်းဖြည်း
ချင်းမောင်းလာ၏။ မော်လမြိုင်ထိ ကတ္တရာလမ်းဖြူးဖြူးကြီး ရှိ
သလောက် ဒီဘက်မှာက လမ်းခင်းနေတုန်းပါ။ မြေဝါလမ်းပေါ်
မှ ဖုန်တွေ တထောင်းထောင်းပျံ့တက်လာတာမို့ မှန်လုံကားမှန်
မှာ ဝါးတားတားဖြစ်ကုန်လေပြီ။

“လခိုင်း ဝင်ပြီလား”

“မဝင်သေးဘူး မမ၊ လိုသေးတယ်”

“လမ်းတော်တော်ကြမ်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုမှ လမ်းစခင်းတာကိုး။ ဒါကြောင့်
အကိုစိုးရိမ်ပြီး မေမေက လိုက်ခေါ်ခိုင်းတာလေ။ လမ်းကြမ်းရင်
အဆံ့နိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ရပါတယ် သားရယ်”

“ခရီးတစ်ခါထွက်ပြီးရင် ပါရဂူဆီမှာ နှလုံးအမြဲဖြူရတယ်ဆို”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“ရှေ့မှာ ဆင်းမယ်ဗျို့”

ဘေးမှအုပ်စုအော်သံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်တာမို့။ သူငယ်ချင်းတွေက ဆိုင်ကယ်တွေလာကြိုကြတာမို့ လမ်းတစ်ဆင်းမို့ ပြင်ကြလေသည်။ သူ့ပါ အထုပ်တွေ ဝိုင်းကုန်တာမို့ ကူညီစိတ်ရှိတဲ့လူငယ်လေးမှန်း သိစေပါသည်။ ဒီက ငယ်တိုင်း ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ‘ဇာ’တို့ရန်ကုန်လူငယ်တွေဆို ဘာသိဘာသာနဲ့တတ်ကြတာ အများစုမဟုတ်လား။

“သွားပြီ ညီလေးမောင်”

“အေး”

ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့ကို လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်လေ၏။ ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိပါ။ လက်ညှိုးလက်ခလယ်မို့ Peace သင်္ကေတမှန်းတော့ သိပါ၏။ သို့သော် အခုက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှန်းမသိပါချေ။ သူက မေးဆတ်လို့ စဉ် ဟိုကောင်လေးက မကြားတာကြားပြောလိုက်လေသည်။

“နှစ်ယောက်တောင်၊ လောဘကြီးကောင်”

“ဘာ ! အေး . . . တွေ့မယ် . . . တွေ့မယ်၊ မင်းတို့ဘာလား”

“ဘာလဲ၊ ပွဲလည်ကြရင်လား”

“ပွဲမှာလည်းတွေ့မယ်၊ မြို့ထဲမှာလည်းတွေ့မယ်။ ရေကြော့ ထင်းခွေကြိုပေါ့။ မင်းတို့ကောင်တွေတော့လား”

ကောင်လေးတွေက သူပြောတာကို သဘောတွေကျတတ်တားအောက်ရောက်နေပေမယ့် အော်ရယ်ပြီး လက်ပြနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ပျော်နေလိုက်ကြတာနော်။ ရွယ်တူတွေဖြစ်ပေမယ့် ‘ဇာ’က သူတို့တွေလို ဘာကြောင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပြီး အော်ရွှင်နိုင်ရတာပါလဲ။

တကယ်ဆို ခရီးထွက်တယ်ဆိုတာ စိတ်လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ပေါ့ပါးစွာ အရာအားလုံးလိုလိုကို မေ့ထားပြီး ဝန်းကျင်ကို သဘောအတိုင်းအတွက်ပဲမဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း အန်တီလေးက ဇာတ်လမ်းအသစ်လေးတွေ ဖန်တီးနိုင်ဖို့ ခြောက်လတစ်ကြိမ် လာတစ်ကြိမ်လောက် ခရီးထွက်လေ့ရှိတာလေ။

“ဝင်ပြီ မမ၊ အိမ်နားထိရောက်မှာမဟုတ်လား ဦးလေး”

“အေး . . . ပစ္စည်းတွေအများကြီးပါလို့လေ။ အထဲဝင်ချင်ပြီးမှ ပြန်ထွက်မှာ”

၁၅၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“အတော်ပဲ၊ မမ ဆိုင်ကယ်အဝေးကြီး စီးစရာမလိုတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား”

သူက Phone ကိုဖွင့်ကာ ဆက်သွယ်လိုက်လေ၏။ လမ်းကြားထဲသို့ ချိုးဝင်တော့ ကတ္တရာလမ်းမကြီးပါပဲလား။ တစ်လမ်းလုံး ဆိုင်ကယ်တွေတန်းစီပြီး ရှိနေလေသည်။ ‘ဇာ’တို့ရန်ကုန်မှာက ဆိုင်ကယ်စီးခွင့်မရှိဘဲ ကားတွေသာ များတာမဟုတ်လား။

“သုံးဘီးငှားလို့ရရင် ငှားလိုက်မယ်လေ သားရယ်”

“မလိုပါဘူး မမရဲ့၊ ဟယ်လို! ကိုကိုလား... ကိုလေးလား၊ အင်း... ညီတို့ရောက်ပြီ၊ လူက သုံးယောက်၊ အထုပ်က အင်း... နှစ်ထုပ်ပဲ။ လာကြိုတော့နော်၊ ကားက အထဲဝင်လာနေပြီ။ ဟုတ်...”

“အားနာစရာ သားရယ်”

“အားမနာပါနဲ့ မမရဲ့၊ အိမ်မှာ ဆိုင်ကယ်တွေမှ တစ်ပြုံကြီး”

ကြည့်စမ်း! ဒါက ကြားတာပေါ့လေ။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်များရှိမှာလို့လဲ။ အလကား ငါကြားလေ။ စိတ်ထဲမှရှေ့တစ်စဉ် ကားကြီးက တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားလေ၏။ အို!

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်မိုးပေါ်က သွေးကြောလေး ၁၅၁

တော်စည်ကားတဲ့မြို့ပါပဲလား။ လမ်းတစ်လျှောက် တွေးလာတဲ့အတွေးက ပျောက်သွားရပါသည်။

ဒီလောက်ဝေးလံသီခေါင်တဲ့နေရာမှာ သူတို့ ဘာကြောင့် ရှိသလဲဆိုသည်အတွေးပါပဲ။ ရန်ကုန်လောက် လူသိပ်မများ။ အတွေ့သိပ်မများ။ ဆိုင်ကယ်တွေကတော့ ဥဒဟိုသွားလာနေကြပါသည်။ အလှပြင်ဆိုင်တွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေတော့ နုတ်တာပါပဲလား။

“ညီရေ ကိုကိုတို့ရောက်ပြီ”

“လာပြီ ကိုကိုရေ”

သူက ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးဖြင့် ရှေ့မှဦးဆောင်ဆင်းကာ အနီတီလေးအိတ်ကိုပါ ယူချသွားလေ၏။ ကားပေါ်မှ အနီတီလေးနှင့်အတူ လိုက်ဆင်းလိုက်ပါသည်။ Toll ပေါက်ထဲမှအိတ်သွားကို နံပါတ်ပြားတိုက်ကာ ထုတ်ယူလိုက်ပါ၏။ သူကချည်းဆောင်လုပ်သွားတာမို့ ‘ဇာ’တို့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရပါသည်။

“သေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ ညီက လေးလေးဆိုင်ကယ်စီးမယ်ဆို ကို လူချည်းတင်သွားနော် ကိုကို”

“အေးပါ”

“ကိုလေးက သူ့သေတ္တာနဲ့လူ တင်သွား”

“OK!... လာ... ရန်ကုန်သူ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟမ်!”

ကိုလေးဆိုသူက ‘ဇာ’ကိုခေါင်းညှိတ်ခေါ်ကာ ရှေ့ဘက်မှာ ‘ဇာ’အထုပ်ကိုညှပ်ထားပြီး လိုက်စေလေ၏။ အန်တီလေးကဖြင့် လက်ကိုင်အိတ်လေးနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်။ သူ့က ကျောပေါ်မှာ တစ်အိတ်၊ ပေါင်ပေါ်မှာ အန်တီလေးသယ်လာသည့်အိတ်လတ်တစ်အိတ်ဖြင့် အလေးဆုံးဖြစ်နေလေသည်။

“ကိုင်ထားနော်၊ မောင်းပြီ”

“အား...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကြောက်လား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ မိုက်တယ်”

ကိုလေးက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ‘ဇာ’တို့ဆိုင်ကယ်က Phone Handset တွေ၊ Showroom ပုံစံဖြင့်ရောင်းနေသည့်တိုက်ဖြူကြီးတွေမှာ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ကြည့်စမ်း! အဟုတ်ကို တကယ်ပဲ ချမ်းသာတာပါလား။ ဒီမြို့မှာ ဒီလောက်ခမ်းနားတဲ့ဆိုင်မျိုး တစ်ဆိုင်မှမရှိတာလေ။

“ ‘မောင်’ “Computer Learning and Service Centre” တဲ့”

“Naing Naing Video shooting Centre”

“Min Min Mobile Service Centre”

အလိုလေး! ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး တာဝန်တွေကိုယ်စီခွဲပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာကို။ စည်းလုံးညီညွတ်လိုက်ပါဘိ။

“ဦးပြန်လာပြီ သမီးရေ”

သူစီးလာသည့်ဆိုင်ကယ်က အန်တီလေးစီးလာသည့်ဆိုင်ကယ်နှင့်အတူ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရောက်လာပါ၏။ ကိုလေးက အိမ်ထဲကို အသံပြုလိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှလူကြီးတွေ ထွက်လာကြလေသည်။ ‘ဇာ’က အရင်ရောက်နှင့်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ရပ်စောင့်နေမိတာပါ။ အစိမ်းသက်သက်နေရာကြီးကို။

“ဟော! လာကြပြီ၊ မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

“မင်္ဂလာပါ မမချော၊ အစ်ကိုမောင်ရော”

“ရှိပါ့ရှင်၊ တော်တော်မောသွားပြီလား”

“မောတာပေါ့၊ မမချောရယ်၊ လမ်းက အတော့်ကိုကြမ်းတာ”

“လာပါဦးသမီးရယ်၊ ဦးကိုလွမ်းနေပြီလား”

သူက အိမ်ထဲမှထွက်လာသည့် အစ်မလက်ထဲမှ ကလေးလေး(တစ်နှစ်အရွယ်)ကို ချီပွေ့နှင်းရှိုက်လိုက်လေ၏။ ဒါ ကိုကိုဇနီးနဲ့သမီးလေးပေါ့လေ။ အန်တီလေးကတော့ အိမ်ရှင်တွေနှင့် ခင်းနီးစွာ စကားပြောနေချေပြီ။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူး မသိဖူးဘဲလည်း စကားပြောတတ်တာပါပဲလား။

“မမနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဒါက ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဦးရွှေမောင်၊ မေမေက ဒေါ်ချောချော၊ ဒါက အစ်ကိုအကြီးဆုံး နိုင်လင်းမောင်၊ ကိုလေးက မင်းမင်းမောင်ပါ။ ဒါက ကိုကိုနီနီ မမသိတာ၊ ဒီဝိစိကွေးလေးက ကိုကိုအသည်းတုံးလေး နှင်းရိပ်အိတ်တဲ့ အားလုံးပဲ... ဒါ အခုနာမည်ကြီးနေတဲ့ စာရေးဆရာမ ‘မေစန္ဒီမောင်’ပါ”

“ဟယ်! ပြောတော့မယ်၊ တွေ့ရသိရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ဒါ ကျွန်မတူမလေးပါ၊ သိမ့်သဉ္ဇာမောင်တဲ့”

“ဟာ! မောင်မျိုး မောင်နွယ်တွေ လာဆိုရတာပါလားဟေ့”

“သမီးက ညီလေးထက် အသက်တစ်ရက်ပဲ ကြီးပါတယ်”

“ဒါဆို သောကြာသမီးပေါ့လေ၊ သောကြာသမီး”

“ဟေ့ကောင်! ကိုလေး၊ ပေါက်ကရပြောမယ်မကြန့်နော်၊ မမလည်း သောကြာကွ”

“ဟုတ်လား၊ မင်းမင်းလည်း သောကြာပါလို့ ပြောမလို့ပါကွာ”

ဘာမှန်းမသိဘဲ အုံးခနဲရယ်လိုက်ကြလေ၏။ တစ်အိမ်လုံး စကားပြောနည်းကာ အနေအေးကြပေမယ့် ညီအစ်ကိုသုံး

ယောက်တို့မှာတော့ အလတ်ဖြစ်တဲ့ ကိုလေးက အသွက်ဆုံးဖြစ်နေပုံပင်၊ ရွယ်တူမိန်းကလေးနဲ့ဆိုတာတောင်မှ သူ့လို ခပ်တန်းတန်းကြီးမနေဘဲ ချက်ချင်းဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ စကားပြောတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

“နားကြတော့လေ၊ မေမေ ထမင်းပူပူလေး ချက်ထားတယ် သားငယ်လေးရဲ့။ တစ်အောင့်နားပြီး ရေမိုးချိုးပြီးရင် စားကြတော့ပေါ့”

“မစားတော့ပါဘူး၊ မမချောရယ်၊ မောတာပဲ သိတော့တယ်”

“ဇာက ဆာတယ်နော်”

‘ဇာ’စကားကြောင့် ရယ်ကြပြန်လေ၏။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ အန်တီလေးက ညဘက်ထမင်းစားရင် အဆာမကြေတတ်သလို ကျန်းမာရေးနှင့်မညီဘူးဆိုပြီး မစားဘဲ အိပ်တတ်ပေမယ့် ‘ဇာ’ကတော့ ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနှင့် မအိပ်နိုင်ပါ။ အစာမရှိဘဲ အိပ်ရင် ဘယ်လိုမှအိပ်မရနိုင်တာလေ။

“စားရမှာပါသမီးရယ်၊ ဆရာမလည်း ခြေလေးချောင်း ရှောင်တယ်ဆိုလို့ ငါးနဲ့ကြက်သားပဲ ချက်ထားတာပါ”

“နင်တော့ ဆီအိုးထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးရပြီမှတ်”

“ဟင်! ဘာကိုပြောတာလဲ”

၁၅၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ထမင်းစားတော့ တွေ့မှာပေါ့”

ကိုလေးက နောက်တာဖို့ စကားကို အတည်မယူခဲ့ပါ။
 ချေ့။ ညဘက်ကြီးရောက်တာဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်မလေ့လာ
 ဖြစ်ဘဲ သူဦးဆောင်ခေါ်လာရာ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ လိုက်ခဲ့ရပါ၏။
 Showroom ဘေးမှာ Steel လက်ကိုင်တန်းနှင့် မြေညှိနီရောင်
 ကြွေပြားစီထားသည့် အုတ်လှေကား (၁၃)ထပ်က ခပ်မတ်မတ်
 ပါ။

အပေါ်ကိုရောက်တော့ ဆွဲတံခါးနှင့်လှံခန်းက Hall ကြီး
 ပါပဲ။ Computer (6) လုံးကို နှစ်တန်းထားကာ သင်တန်းဖွင့်
 ထားလေ၏။ ဘုရားစင်က အနည်းငယ်သေးသေးလေးဖြစ်ပေ
 မယ့် ဘုရားပန်းဝေဝေဆာဆာနှင့် ရောင်စုံမီးသီးလေးတွေ ပူဇော်
 ထားတာဖို့ သပ္ပာယ်လှပါသည်။

“ဒါ သားရဲ့ Learning room လား”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ မမတို့ ဒီမှာအိပ်ရမှာ အဆင်ပြေပါ
 မလား”

သူက ဒီဘက်မှတံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်ရာ အိပ်ခန်းကျယ်
 ဖြစ်နေလေ၏။ ဒါဖြင့် ဒါ သူ့အိပ်ခန်းပေါ့။ ‘ဇာ’တို့တူဝရီးရောက်
 လာမှ နေရာဖယ်ပေးရတာပေါ့လေ။ အားနာဖို့ကောင်းလိုက်တာ
 နော်။ ‘ဇာ’မပြောဖြစ်ပေမယ့် အန်တီလေးက ပြောတော့တာပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြွေးလေး ၁၅၇

“ဒါ သားအခန်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟယ်! အားနာလိုက်တာ၊ ဒါဆို သားက ဘယ်မှာအိပ်
 မှာလဲ”

“ရပါတယ်မမရဲ့၊ သင်တန်းခန်းမ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ အိပ်
 လို့လည်းရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မကြီးအောက်မှာပဲ အိပ်မှာပါ”

“ဖြစ်ရဲ့လား သားရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်မမရဲ့၊ ရန်ကုန်က သူငယ်ချင်းတွေ အများ
 ကြီးလာရင်လည်း ဒီလိုပဲ အိပ်နေကျပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အိပ်ရာကို
 မေမေပြင်ပေးထားတယ်နော်။ ရေချိုးခန်းနဲ့ Toilet က အောက်
 ထပ်မှာပဲ”

“အေးအေး”

“မမတို့ ရေရိုးချိုးပြီးရင် ထမင်းစားကြပါနော်”

“သားကရော”

“ကျွန်တော် မဆာသေးလို့ပါ”

သူက ဇာတို့ရှေ့မှ ပျောက်သွားလေ၏။ အောက်ထပ်
 ပြန်ဆင်းကာ အိမ်မကြီးကိုဝင်တော့ အဲဒီမှာ ဧည့်ခန်းသဘော
 ထားရှိပြီး အောက်ထပ်မှာပင် ခေါင်းရင်းဘက်ကို အဖီထုတ်ကာ
 ဘုရားစင်ကြီး ဟီးနေအောင်ရှိနေလေသည်။ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၈ မမသဒ္ဒါစာစောင်

နေရာလွတ်အကျယ်ကြီးရှိကာ ဒီခြေရင်းဘက်မှာမှ ဆက်တိုက်တွေ့ရှိနေလေ၏။ အိမ်ထဲဆက်ဝင်တော့ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းပြီးမှ ရေချိုးခန်းနှင့် Toilet ရှိလေ၏။ ရေချိုးခန်းက ခေါင်းရင်းဘက်အပိုင်းမှာရှိပြီး Toilet နှင့်ကြားမှာ စတုရန်းထားပြီး အဲဒီအခန်းမှာ လျှပ်စစ်မီးပျက်ရင် သုံးလို့ရရန် မီးစက်ကြီးရှိနေပါသည်။

‘ဇာ’တို့ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ဆင်းလာတော့သူ့မေမေက ‘ဇာ’တို့ဖို့ ထမင်းပွဲအဆင်သင့် ပြင်ပြီးနေလေပြီး ထမင်းစားရင် ခက်နေမှာစိုးပြီး အန်တီချောက ရှောင်သွားပါ၏။ မမသီတာကတော့ ကလေးအိပ်သွားပြီဖြစ်၍ ‘ဇာ’တို့အတွက် နေ့နွေးထည်ပေးကာ လာစောင့်ပေးလေသည်။

ထမင်းပွဲကိုကြည့်ပြီး ‘ဇာ’ပြီးလိုက်မိပါ၏။ ကိုလေးဖြောတာ တကယ်ဟုတ်နေတာပဲကိုး။ ကြက်သားဆီပြန်၊ ငါးကြင်းဆီပြန်၊ ငါးရဲ့ခြောက်မီးဖုတ်ဆီဆမ်းတို့က ဟင်းပန်းကန်ထဲ ခိုင်းမင်ထိုးပြီး ငုပ်ရလောက်အောင်ကို ဆီမြှုပ်နေတာပါ။ ခရမ်းဆွတ်သီးငါးပိချက်နှင့် သီးစုံဟင်းက ခပ်ပူပူနှင့် သိပ်မချဉ်ပါ။ အန်တီလေးက ငါးပိချဉ်ကြိုက်တယ်ပြောထားတာမို့ တို့စရာစုံစုံလင်လင်ဖြင့် စားရပြန်လွန်းလေသည်။ မော်လမြိုင်သူ၊ မွန်သူတွေ လက်ရာက လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ကောင်းတာပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း(၁၃)

အန်တီလေး ပုတ်နှိုးတာမို့ သိမ်းကျုံးထလိုက်ရပါ၏။ သူများအိမ်မှာ နေဖင်ထိုးချိန်ထိ မအိပ်သင့်တာကိုး။ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ရန်ဆင်းတော့ ကိုလေးက Showroom ကောင်တာကြားထဲမှာ ခြင်ထောင်ဖြင့်နှပ်နေတုန်း။ ကိုကိုက စောစောထသူဖြစ်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်ရန်ပြင်ဆင်နေချေပြီ။

ဝည့်ခန်းကိုရောက်တော့ ဇာခြင်ထောင်ပန်းရောင်လေးထဲမှာ (သူတို့အိမ်မှာ Thai ကလာသည့် ကလေးအုပ်ခြင်ထောင်အကြီးစား ကြိုးပျောက်ကိုသာ သုံးကြလေ၏။) ဖက်လုံးခွလျက်အိပ်မောကျနေတုန်းပါပဲ။ အင်းပေါ့လေ၊ ‘ဇာ’တို့ကိုလာခေါ်ရတာမို့ ပင်ပန်းရှာမှာပေါ့။

“မင်းမင်းရေ... ထတော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၀ မေသဒ္ဒါမောင်

အလတ်ကောင်ကိုနှိုးနေသံ ကြားရလေပြီ။ အန်တိုကို မမြင်ရတာမို့ အံ့သြသွားရပါတယ်။ မနိုးသေးတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ မမသီတာက ကလေးနိုးမှာစိုးပြီး အသံလုံလုံနှင့် ချက်ပြုတ်နေလေသည်။

“မမချောရော သမီး”

“မေမေ ဆွမ်းတော်ကြီးတင်ဖို့ ဘုရားသွားပါတယ် မမ”

“ဪ”

“အိမ်မှာ တင်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“အိမ်မှာလည်းတင်တယ် ညီမလေးချဲ့ ဒီမှာက မိုးလင်း တာနဲ့ ဘုရားသွားကြတာ ထုံးစံပဲ။ မသီတာတို့ သထုံလိုမဟုတ် ဘူး”

“သမီးက သထုံသူလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ မမတို့တာဟင်းစားချင်လဲဟင်။ မေမေ လာမှ ဈေးဝယ်မှာ”

“အိမ်မှာချက်နေကျအတိုင်းပဲ ချက်ပါသမီးရယ်။ တကူး တကကြီး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလျှောက်ချက်မနေပါနဲ့”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ မမချေ၊ မေမေက နဂိုကတည်းက ဟင်းချက်တာဝါသနာပါတော့ ဧည့်သည်လာရင် ချက်ကျွေးရမှ ကျေနပ်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ၁၆၁

“အေး... ‘မ’ကလည်း အစားအသောက် သိပ်မမက် တော့ ခက်ပါရော”

“မမချေ”

“ဧဝ!”

“မမကိုခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်က ဆရာမကိုခေါ် နေတာ။ ဒေါ်မေစံနှိုမောင်”

“ဟယ်... တိုးတိုးဟဲ့”

ဧည့်ခန်းကိုထွက်လာတော့ ကိုလေးက သနပ်ခါးအဖွေး သားဖြင့် ရေပင်ချိုးပြီးနေလေပြီ။ ‘ဇာ’တို့က မမသီတာနှင့်စကား စကောင်းနေတာမို့ မမြင်လိုက်တာပင် ဖြစ်ပေမည်။

“အာဗြကြီးနဲ့ စွတ်အော်နေတာပဲ၊ ငါ့နာမည် လူသိကုန် ပြီ”

“အဲဒါဆိုလည်း နာမည်ရင်းပြောထားပေါ့ဗျ”

“သော်တာမောင်တဲ့ရှင်၊ သိပြီလား”

“မိုက်တယ်ကွာ... ကလောင်ကို ဘာလို့ အဲဒီနာမည် ဆိုတာလဲ မမချေ”

“ငါ့ကို သောကြာမုန်း လူသိကုန်မှာစိုးလို့ပေါ့ဟဲ့၊ တကယ် ခဲ... ရှင်းပြရပြန်ပြီ”

“အဲဒါပဲ၊ အပျိုကြီးတွေများ ဟိုဟာဆို ဖုံးရ၊ ဒီဟာဆို

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၂ မမသန္တီမောင်

ဖိရနဲ့ ဘာမဆို မလုံမလဲဖြစ်တတ်တာ”

“ဪ... လျှို့ဝှက်သင့်သည့်ကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားရသည်တဲ့။ မသိဘူးလား”

“မိုက်တယ်ကွာ ဒါမှ သောကြာသမီး၊ ဒိုင်ကတော့ ရယ်ပဲ”

“မင်းမင်းနော်၊ လူကြီးကို မရှိမသေနဲ့”

ကိုကိုက လှမ်းဟန်လိုက်လေ၏။ အိမ်ရှိလူတွေ အလောက် အာပြကြီးနှင့် စကားပြောနေကြတာတောင် သူက တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ပါလား။ အတော်အိပ်ပုပ်တဲ့ကောင်လေးပါပဲ။

“Breakfast သွားဝိုက်မယ်လေ၊ မမက လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တယ်ဆို ဆိုင်သွားသောက်ကြတာပေါ့”

“သားကြီးရော’ မလိုက်ဘူးလား”

“ကိုကိုက သူ့ချစ်ချစ်ဖျော်တိုက်တဲ့ကော်ဖီပဲ နေ့စဉ် မနီအောင်သောက်တာမျိုး”

“ဟိုကောင်”

“ညီလေးရော”

“အငယ်ကောင်ကို စောင့်နေလိုက်တော့ ဆယ်နာရီပဲ သွားမယ် မမရေ။ အဲဒီကောင်က ကျောခင်းရင် မထတော့ဘူး”

“မနေ့က ပင်ပန်းထားလို့ပါကွယ်”

“သွားကြမယ်လေ”

“သုံးယောက်တောင် စီးရမှာ”

“ဟိုနားဒီနားတင်ပါ မမရယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုကို့ညွှန့်ကိုနိုးပြီး လွှတ်လိုက်နော်။ မင်းမင်းတို့တွေ ‘နိုင်နိုင်’ မှာပဲ ရှိမယ်လို့။ ကိုကိုညီက မနိုးမချင်း ထမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ”

‘ဇာ’ နှင့်အန်တီလေး အဝတ်အစားလဲကာ ကိုလေးဆိုင်ကယ်ပေါ် လိုက်ခဲ့ပါ၏။ သူတို့အိမ်ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ လမ်းမကြီးခြားပြီး အန်တီချော၏ညီမက အသုတ်ဆိုင်နှင့် စာအုပ်အငှားဆိုင်ဖွင့်ထားလေသည်။ အဲဒီဘေးမှာက ဆေးခန်းနှင့် ဓာတ်ခွဲခန်းနဲ့ပါ၏။

သူတို့အိမ်ခြေရင်းမှာ လမ်းကြားရှိပြီး ထိုလမ်းကြားတစ်ဖက်မှာက ‘ထိုင်ဝမ်’ဆိုင်ကယ်ပြင်ဆိုင်ရှိလေ၏။ သူတို့အိမ်တစ်ဖက်မှာက အိမ်တွေရှိပြီး မျက်စောင်းထိုးကျော်ကျော်လောက်မှာ အရပ်နှင့်စာရေးကိရိယာတွေ တွဲရောင်းသည့် ‘မြီး’စတိုးဆိုင်နဲ့လေ၏။ ပြီးနောက် ‘လမ်းလာ’ Electronic ဆိုင်ပါ။

“ပြည်ပြည်မောင်းနော်”

“စိတ်ချပါမမရယ်၊ မမတစ်ယောက်လုံးပါလာတာ မြန်မြန်မောင်းပါမလား။ မင်းမင်းတို့က ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ကို သူများ

ကျော်တက်တာ လုံးဝလက်ခံတာမဟုတ်ဘူး။ ဧည့်သည်ပါလို့ နားထောင်လျှော့ထားတယ်မှတ်”

“အေးပါ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဆိုင်ကယ်က ‘ကျိုက်ကေလာသ’ စေတီတော်မြတ်တည်ရာ မှန်ဝလမ်းမကြီးကို ကွေ့လိုက်လေ၏။ ‘ကေလာသ’ ဈေးနယ်ထပ်ဖြစ်ပြီး ‘ဇာ’ တို့ရန်ကုန်မြို့လယ်က ‘ဆူးလေစေတီတော်’ လို့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ဆိုင်ခန်းတွေရှိလေသည်။ လက်ထပ်ရည်ဆိုင်၊ အကြော်ဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ တုတ်ထိုးဆိုင်နှင့် ကွတ်တီယိုဆိုင် စသဖြင့် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ အောက်ထပ်မှာရှိပြီး အပေါ်ထပ်မှာက အရင်က ရွှေဆိုင်က အထည်ဆိုင်တွေ ရောင်းချပေးမယ့် ယခုတော့ ပိတ်ထားလေ၏။

‘နိုင်းနိုင်း’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်ကို အထပ်ရပ်လိုက်လေသည်။ တစ်ဖက်ဘေးမှာက ‘လမင်း’ ဆေးဆိုင်ရှိပါတ်၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာလည်း အဆောက်အဦတစ်ခုရှိပြီး ဆိုင်ခန်းတွေက ပြည့်နေလေသည်။

“လက်ဖက်ရည်ပုံမှန်တစ်ခွက်ရယ်၊ Super တစ်ခွက်နဲ့ မုန့်ချပေးပါ။ ညီမလေးက ဘာစားမှာလဲ”

“မုန့်ဟင်းခါး”

“ညီလေးရေ၊ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲပါ မှာပေးကွာ၊ ဗူး

ကြာနဲ့။ ဗူးသီးကြော်ကြိုက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“အဲဒါ ဘာအဆောက်အဦလဲ”

“ကေလာသ လက်တွေ့ပိုင်းလေ မမရဲ့။ အဲဒီမှာ လက်တွေ့အမြဲလုပ်တယ်။ State show တွေလည်းလုပ်တယ်။ R နည်းတို့ အိုင်းရင်းဇင်မာမြင့်တို့ နောက် အများကြီးပဲ။ နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေ လာဆိုတာ”

“ဪ”

“ဒါက ကေလာသဈေး၊ အထည်ဆိုင်၊ သစ်သီးဆိုင်၊ ဆင်ခွက်ဆိုင်တွေက ရှင်စောပုဈေးမှာရှိတယ်။ မမတို့ မွန်လုံချည်ဆိုင်ရင် ညှိကိုပိုင်းလေ။ ဆိုင်မှာက ညှိမင်းမင်း တစ်ယောက်သောက် မရှိလို့မဖြစ်ဘူး”

“သားက Handset ရောင်းတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... Phone က ညှိပိုင်တာ။ ဒါပေမယ့် service က မင်းမင်းနဲ့ဆိုင်တယ်။ Sincard ရောင်းတာရယ်၊ နေပြည်တော်(၅၀၀၀)တန်က မင်းမင်းပိုင်။ တစ်သောင်းတန်က ညှိပိုင်တာ။ ကိုကိုက ဗီဒီယိုရိုက်တာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ၊ တည်းဖြတ်တာလုပ်တယ်။ ဓာတ်ပုံပြင်ဆင်တာ ကူးတာက ညှိပိုကျွမ်းကျင်တယ်။ ကွန်ပျူတာရောပေါ့”

“တော်လိုက်တာ၊ သားတို့ညီအစ်ကိုတွေအားလုံး စည်လုံးညီညွတ်ကြတယ်နော်။ ကြည့်ရတာ ကိုကိုက အအေးဆုံးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမင်းကတော့ ပွဲကြီးပေါ့။ ကြိုက်မကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူး၊ ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်လှမုန်းများတယ်။ အိမ်မှာဆို မေမေ့ကို မကြာခဏအော်ခိုက်လှဆိုးတဲ့။ ညီကတော့ အလိမ္မာဆုံး မေမေ့အချစ်ဆုံး”

“တူပါ၊ အားမနာဘဲ ပြောချတတ်တဲ့နေရာမှာ ‘မ’

“တူမှာပေါ့၊ မမရဲ့၊ မင်းမင်းတို့က သောကြာတွေကို

ကိုလေးက အားရပါးရ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ရယ်တော့၏။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စုရိုက်က သုံးမျိုးပေကိုး။ ကိုက စကားနည်းပြီး ခပ်အေးအေး၊ မမသီတာက ခပ်ထက်ထက်၊ သမီးလေးနှင်းရိပ်အိက စကားမတတ်သေးပေမယ့် ခပ်သွက်သွက်ပုံပေါက်နေပြီ။ ကိုလေးက ခပ်ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း ဟောနေခိုင်းခိုင်းသမား။ သူကတော့ မပွင့်တပွင့်နှင့် လူအေးလေးပေါ့။

“မိဘကိုတော့ ခံမပက်နဲ့ပေါ့၊ သားရယ်၊ ငရဲကြီးလို့ပါ”

“အိမ်မှာ ခပ်စွာစွာတစ်ယောက်တော့ ရှိမှဖြစ်မှာ၊ နို့မို့ မေမေတို့သဘောကောင်းပုံနဲ့ဆို ရှိသမျှ တက်တက်ကြွကြွမှာ။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းမင်းက မေမေ့ဆိုပြီးပေးရင်

မေဝတ်၊ မေမေစား၊ မေမေသောက်ပဲ။ အဘွားကိုတို့၊ ညီမမို့တို့ဆိုပြီး သွားပေးလို့ကတော့ ပွဲကြမ်းပြီးသားပဲ”

“ဟောတော်! တူပြန်ပြီ”

“ပြောတော့ စိတ်ပုပ်တယ်လို့ နာမည်ဆိုးတွင်တာ၊ မေမေက ဟင်းချက်ရင် ဆီမတရားသုံးတာ မမအမြင်ပဲ။ ကြက်သားစယ်ရင်း အသားတင်မကဘူး၊ အဆီပါ သပ်သပ်ထပ်ထပ်ပြီး ချက်တာမျိုး။ မင်းမင်း တစ်ချီတစ်ချီလောက် ချောင်းဆိုးပြ အော်ပြမှဆင်ခြင်ပြီး ချက်တယ်။ ရောဂါဖြစ်မှာမို့လို့ စေတနာနဲ့ပြောတာကို လူတွေက မမြင်ကြဘူးဗျ”

ကိုလေးရင်ဖွင့်တာကို အန်တီလေးက ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ‘မှန်တာပြောရင် ရွာပြင်ထွက်နေရတယ်’ ဆိုပြီး စကားပုံတောင်ရှိတာ မဟုတ်ပါလား။ စားသောက်စရာတွေ ရောက်လာတော့ ‘ဇာ’တို့စားနေကြစဉ် သူက ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ရောက်လာလေ၏။ အတွင်းခိုင်းမှာ ထိုင်နေတာဖြစ်ပေမယ့် သူက ဘယ်လိုမြင်သည်မသိ၊ ဖွန်းတန်းကို ဝင်လာတာပါလေ။

“မမတို့ ကံကောင်းတယ်သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တန်ဆောင်တိုင်ပွဲ နဲ့ရမှာမို့လေ”

“ဟင်! တန်ဆောင်တိုင်ပွဲက မီးထွန်းတာပဲမဟုတ်လား”

“ရန်ကုန်မှာလို မဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးရဲ့။ ဒီမှာက စေတီတိုင်းကို သက်န်းကပ်ကြတာ။ မီးထွန်းပူဇော်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လပြည့်ညဆို ကျိုက်မာန်ဝဲကမ်းခြေမှာ ‘ရှင်ဥပုဂ္ဂတ္ထ’ ဖောင်မျှောတဲ့ခေလေ့ရှိတယ်။ ကြုံရခဲ့တာမျိုး”

“အေး... ‘မ’လည်း အဲဒါကိုမြင်ဖူးချင်လို့ ဒီကိုရောက်အောင်လာခဲ့တာ။ ညီ... လက်ဖက်ရည်ပဲ မှာမယ်မဟုတ်လား။ မမတို့ကို ကိုရင်လေးဘုရားကိုဖူးဖို့ ပို့ပေးဦးနော်”

“ညီသိပါတယ် ကိုလေးရဲ့။ သွားရင် ကိုကိုတို့လည်း ပါမှာပါ။ သူငယ်ချင်းကိုလည်း မှာထားပါတယ်။ အဲဒါနောက်မှ လိုက်ပို့ရမှာ။ လောလောဆယ်က ဒီမြို့ထဲဘုရားနဲ့ ကျိုက်မာန်ဝဲကို ပို့ပေးရမှာ”

သူက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ဇွန်းဖြင့်မွှေရင်း ပြောလေ၏။ အကြိုက်ကလည်း အန်တီလေးနဲ့မှ တူရတယ်လို့။ ‘ဇာ’တို့က အဲဒီလို Coffee တွေ Tea တွေ မကြိုက်တတ်တာလေ။

“ဘုရားလိုက်ဖို့ရင် ဘုရားသမိုင်းနည်းနည်းလောက် ရှင်းပြဦးနော်”

“ညီသိသလောက် ရှင်းပြမယ်လေ။ မမလိုချင်ရင် ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်တွေ ဝယ်သွားလို့ရပါတယ်။ ဓာတ်ပုံက ညရော မနက်ပါရိုက်မှ စုံစုံလေးရမှာ”

“စေတီကို သက်န်းကပ်တာ ဘယ်လိုလဲ”

“ဪ... အဲဒါက အရင်ဆုံး ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဘုန်းဘုန်းတွေ တရားသီလပေးတာကို အရင်ယူပြီးမှ ဒါယိတာ ဒါယိကာမတွေလှူသမျှ သက်န်းတွေကို အကုန်တန်းစီပြီး ထွယ်ရတယ်။ ချိတ်ဆို ချိတ်နဲ့ပေါ့။ များသောအားဖြင့် ထုံးပြီးချည်တာက မြန်လို့ ချည်ပြီးပဲ သိကြတယ်။ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ် တွဲပြီး ကြွရင် စေတီတော်ကို သုံးပတ်စီတန်းပြီး ပတ်ရတာပေါ့။ သုံးပတ်ကြည့်ရင် စေတီတော်ခြေရင်းကနေ အမျိုးသားတွေ တန်းစီသယ်ယူပြီး စေတီထက် အလယ်ရစ်နားလောက်မှာပတ်ပြီး ကပ်လှူပူဇော်တာမျိုး”

“ထူးဆန်းလိုက်တာဟယ်”

“မမတို့မြို့က လေးဆူဓာတ်ပုံရွှေတိဂုံလေ”

“အင်း”

“ဒီကျိုက်ကေလာသစေတီလည်း ဆံတော်ရှစ်ဆူနဲ့တည်ထားတာ။ ကုန်သည်ညီနောင်က ညာလက်နဲ့ ဘုရားဆံတော်ပေးတာကို လက်ခံခဲ့တာပေါ့။ မြတ်စွာဘုရား ဂန္ဓဆွမ်းဘုန်းပေးနေစဉ်မှာ ‘မုနိပါလ’ရသေ့ကြီးက ဆံတော်လှူဖို့ တောင်းခံတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်လက်နဲ့ ဆံတော်ချီးမြှင့်လို့ ဒီစေတီမှာ အည်ခဲ့တာ။ ကျိုက်ကေလာသက ရွှေတိဂုံရဲ့ညီတော်ပေါ့”

“အခုမှပဲ ကြားဖူးတာ သားရဲ့”

“အပြည့်အစုံကို နောက်မှလိုက်ပြပြီး ပြောတော့မယ်
နော်”

“အေးပါ”

‘ဇာ’တို့ရောက်တာက November (၁၃)ရက်မို့ တန်
ဆောင်တိုင်ပွဲအင်္ဂါပါပဲ။ ရန်ကုန်ကလူတွေနှင့်မတူဘဲ ခြားနားသမျှ
အရာတို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသိရတာပါလေ။ ဟိုမှာက
ဘုရားပန်းကပ်လျှင် Show ပန်းမှ၊ သစ်ခွမှ၊ နှင်းဆီမှ၊ ဒေသီ
ယာမှ၊ သစ္စာပန်းမှဆိုပြီး ဈေးကြီးကြီးပေးရသည့်ပန်းတို့ကိုသာ
ဝယ်၍ ကပ်လှူပူဇော်ကြလေ၏။

ဒီမှာကဖြင့် အောင်သပြေနှင့် ရာသီအလိုက်ပွင့်သည့်
ပန်းတို့ကို သေချာသိကာ ကပ်လှူပူဇော်ကြတာဖြစ်ပါသည်။ အန်
တီချော ပန်းသီတာကို ‘ဇာ’နောက်မှ (ညနေဘက်မှ)မြင်၍ သိသွား
ရတာပါ။ သင်ထားသည့် အုန်းလက်တံချောင်းလေးတွေမှာ စကြာ
ပန်းပွင့်လေးတွေကို သုံးပွင့်စီးထိုးပြီး အနီပွင့်တစ်ပွင့် ကြားခံထား
၏။ ပြီးနောက် အဖြူလေးတွေချည်း ဆက်တိုက်သိသွားပြီး ထို
ပိုင်းမှာ အနီဖူးလေး သုံးဖူးစီ တပ်ထားတာဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ် ဘယ်နှကိုင်ယူသွားပြီး မနက်က (ဒါမှမဟုတ်)
မနက်က ကပ်ထားသည့်ပန်းကိုင်းအခွမ်းလေးတွေကို အစားထိုး

ပြန်ယူကာ မနက်၊ ညနေ ပန်းအသစ်လာကပ်ကြသည့်လေ့ကို
မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ခွင့်ရခဲ့ရပါသည်။ များသောအားဖြင့် ဘွားတို့
အရွယ်လူကြီးတွေကို မနက်စောစောနှင့် ညဦးပိုင်းမှာ ဘုရားလာ
ဖူးတာတွေ့ရလေ၏။ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းကြတာပါလေ။

အခန်း (၁၄)

“မမရေ... သွားကြမယ်”

“အမယ်! ဒီနေ့တော့ တယ်ဇောပါလား”

အပေါ်အထိ လာတက်ခေါ်သည့်သူ့ကြောင့် အံ့သြသွားရပါ၏။ ပြောကြတော့ လူပျင်းလေးဆိုပြီး အခုတော့လည်း ဝီရိယရှိလားပါပဲ။ ‘ဇာ’က အန်တီချောငယ်ကျွေးသည့် လမိုင်းမုန့်တို့ကို စားပြီးနေပြီ။ အန်တီလေးက အစားနှေးသူမို့ မုန့်တီမကြိုက်ဘဲ မော်လမြိုင်က ချက်ချင်းလုပ် မုန့်ဟင်းခါးကိုမိကြိုက်သတဲ့။

“ဒီဘုရားပဲ အရင်ပို့ပေးမယ်နော်၊ မနက်က လူမများတော့ အေးအေးဆေးဆေး ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ရတယ်။ မမ Cam-ဇာကို ကျွန်တော် အားသွင်းပေးထားတယ်၊ ညကတည်းက”

“အေးအေး”

“မမတူမရော လိုက်မှာလား”

“လိုက်မှာပေါ့၊ ဇာကိုထားခဲ့လို့ရမလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပွဲရှိတာမဟုတ်တော့ ပျင်းနေမှာစိုးလို့”

“ပွဲဆိုရင် လူအရမ်းကျပ်သလားဟင်”

“ကျပ်တာပေါ့”

“ဟင်! စိတ်ညစ်စရာကြီး”

“ဒီမှာက ရန်ကုန်လို လူပေါင်းစုံမလာဘူး မမတူမရဲ့။ လာရင်လည်း ဘယ်ရွာကဆိုတာကို တန်းသိကြတာ။ နှုတ်နဲ့ နောက်တာမျိုးတော့ရှိတယ်၊ လူကြားကောင်းတာမျိုးလောက်ပဲ။ နှမချင်းမစာမနာလုပ်ကြတာမျိုး ရန်ကုန်လိုမရှိဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့”

“နီးနီးပဲမို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပဲ သွားမှာနော်။ မမတူမစီးရဲပါ့မလား”

“ဟယ်! ဘယ်နှယ် မမတူမချည်း ဆက်ခေါ်နေတာလဲ။ သက်တူရွယ်တူ ‘ဇာ’ လို့ပဲခေါ်လေ သားရယ်။ သူက ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းတဲ့ မင်းမင်းဆိုင်ကယ်နဲ့စီးရတာကို ပိုသဘောကျနေသေး။ မစီးရဲတာက ‘မ’ဟဲ့”

သူက ‘ဇာ’ကို တစ်မျိုးလေး ကြည့်လိုက်တာမို့ ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘယ်လိုလေးပါလိမ့်နော်။ ‘ဇာ’က

ရန်ကုန်မှာ ဆိုင်ကယ်မစီးဖူးလို့ ဒီမှာစီးရတာကို ပျော်တာပါ။ မော်လမြိုင်မှာတုန်းက ‘ဇာ’တို့တည်းတဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းဘုန်းက ကားပေးတာမို့ ကားနဲ့ပဲ ဘုရားစုံ ဖူးခဲ့ရတာကိုး။

“မမ အလယ်ကထိုင်”

“ဟဲ့! အဲဒါဆို ငါက ခြေလွတ်လက်လွတ်ကြီး ထိုင်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ကိုင်ပေါ့ မမရဲ့”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ‘မ’နောက်ကပဲ ထိုင်မယ်၊ သမီး အလယ်က ထိုင်”

မှတ်ရော! သူက ‘ဇာ’ကို အန်တီတူမဖြစ်နေတာရော၊ အရွယ်တူဖြစ်နေတာကြောင့်ပါ ခပ်ရှိန်ရှိန်ဖြစ်နေပုံပင်။ ကိုလေးထုန်းကဖြင့် ဘာမှမစာမကြောင်ဘဲ ‘လာ တက်’ဆိုတာနှင့် ပြီးနေပြီ။ သူကဖြင့် နေရာချထားရေးအရာရှိလုပ်နေသေးတာလေ။ ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

“ကိုင်ထားနော်၊ မောင်းပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်ပြီးမှ မြောက်ဘက်မုခ်က တက်မယ်”

မနေ့ကထိုင်သည့်ဆိုင်မှာပင် ထိုင်လိုက်ကြပါ၏။ လက်ဆက်ရည်နှစ်ခွက်မှာတော့ ‘ဇာ’က ဗိုက်ပြည့်နေပြီမို့ ခေါင်းခါပြ

လိုက်ပါ၏။ ကော်ပြန်လိပ်ရောက်လာတော့ အန်တီလေးက ‘ဇာ’
ရှေ့သို့ရွှေ့ပေးလေသည်။ သူက အန်တီလေး ဗိုက်မပြည့်မှာနိုး
ပြီး ပေါင်မုန့်နှင့်ကြက်ဥခေါက်ကြော်တစ်ပွဲ မှာပေးလေ၏။

စေတနာတွေက ဗလပွပါပဲလား။ ရေခဲခွက်ကို ရေ
ခဲနွေးကျင်းကာ ထည့်ပေးတော့လည်း အန်တီလေးက အရင်လေး
အင်းပေါ့။ အန်တီလေးက လူကြီးဆိုတော့ ဦးစားပေးခံရတော့
တာပေါ့။ စိတ်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းကသိကအောင်ဖြစ်ရတာ
အမှန်ပါလေ။

“ဒီမှာရော ဇာတို့ဆီက ဘုရားတွေမှာလို ခြင်္သေ့ရုပ်တွေ
ရှိရဲ့လား”

“ဪ... ရွှေတိဂုံရဲ့ညီတော်ပါဆိုနေမှ အကုန်ရှိတယ်
အနောက်ဘက်မုခ်မှာ မြင်းရုပ်ရှိတယ်၊ အရှေ့ဘက်မုခ်မှာက နတ်
သိကြားတွေ တည်ထားတဲ့တိမ်တော်ရှိတယ်။ တောင်ဘက်မုခ်
မှာက နတ်ရေကန်ရှိတယ်။ ဟိုမှာ အဲဒါတွေရှိလို့လား”

ဟယ်! ရန်တွေပုံက မိန်းမကြီးကျနေတာပဲ။ ဒါလေး
မေးမိတာ အပြစ်လား။ မသိလို့မေးမိတာကို၊ အန်တီလေးက
‘ဇာ’ကို သူ့အနိုင်ယူပြောပုံကြောင့် သဘောကျစွာပြုံးလေ၏။ ဇာ
ကို သူ့ထက်တစ်ရက်ကြီးများတောင် ကြီးတာကို မရှိမသေ
တကယ်ပါပဲ။

“မမ... ဝရဲ့လား”

“တော်ပါပြီသားရယ်၊ မုန့်တွေ နင်းကန်မကျွေးပါနဲ့။
အလယ်ဆိုလည်း ကြိုချင်တဲ့ ချင်းသုတ်တွေ ဝယ်ကျွေးလိုကျွေး
ကြနဲ့။ ထမင်းစားချိန် သိပ်မစားဖြစ်တော့ မမချောက မျက်နှာ
ကောင်းတော့ဘူး။ သူဟင်းချက်တာ မကောင်းဘူးထင်နေတာ
နဲ့”

“ဒါလေးစားတာကိုပဲ မမရယ်”

“ဟဲ့! ဒါလေးလည်း ‘မ’ဗိုက်က ပြည့်တယ် သားရဲ့။
စောအများကြီးမစားတတ်တဲ့လူကို ဖူကောထင်နေသလား”

သူတို့မွန်သားတွေ စကားပြောတိုင်း လေသံတွေ တူကြ
တာကို ‘ဇာ’သတိထားမိပါ၏။ ကိုလေးရော သူပါ အန်တီလေး
တို့ပြောတိုင်း ‘မမရယ်’ဆိုပြီး ‘ရယ်’အရောက်မှာ လေသံကို
နည်းလယ်မြှင့်လိုက်တာမျိုးပါ။ အော်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လေသံ
မြှင့်ပုံက ‘ဇာ’အတော်လေး သဘောကျမိတာအမှန်ပါလေ။

“သွားကြမယ်လေ၊ ဒီနေ့ အားမွေးထားကြနော်”

“ဘာလို့လဲ”

“မနက်ဖြန် ဘုရားသင်္ကန်းကပ်ပြီးရင် ညကျ ကျိုက်
နဲ့ပဲ သွားရမှာ။ ပင်ပန်းလိမ့်မယ်”

“ဟောင်က ဘယ်တော့မျှောသလဲ”

“ရေတက်ချိန်ပေါ့၊ မနက်နှစ်နာရီခွဲလောက်ဖြစ်မယ်”

“ဟင်! အဲဒါဆို တစ်ညလုံးမအိပ်ရတော့ဘူးပေါ့”

“ရေလယ်တုရားလည်းပူးချင်ရင် စောင့်ရမှာပေါ့၊ မအိပ်နိုင်ရင် အိပ်မှာနေခဲ့၊ ကိုလေးတို့အုပ်စုလည်း သွားကြမှာ”

သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ တွေ့လား... သူ့ချစ်ထားဖို့ပဲ စဉ်းစားတယ်။ နည်းနည်းမှ မေတ္တာကိုမထားဘဲ အလို! ‘ဇာ’ဘာတွေတွေ့နေမိတာပါလိမ့်။ ဘာမဆိုင်ညာမဆို လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ စိတ်အာရုံတွေ ရောက်နေသလိုပါပဲ။

“ဖိနပ်ထားခဲ့လို့ရတယ် မမ”

“ပျောက်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီမှာ သူ့ခိုးမရှိဘူး၊ ပွဲချိန်ကလွဲရင် အကုန်အေးအေး သူက ‘ဇာ’စိုးရိမ်တကြီးပြောတာကို ငုံ့ကြည့်ပြောလို့လေ၏။ ဟင်းနော်... ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်တက်ခါနီး မတိုချင်ပါဘူးဆိုနေမှပဲ။ ဆိုင်ကယ်ကို ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးတစ်ညာအချောင်လေးထဲမှာသိမ်းကာ ဖိနပ်တွေကိုပါ ထားခဲ့ကြ၏။ ဆောင်းထဲ စဝင်စဉ်မှာပင် ငြိမ်းအေးမှုကို စတင်ရရှိလေသည်။

‘ကျွန်ကလေးသ ဆံတော်ရှင်စေတီတော်’ကို သမ္မာစွာ ပူးမျှခွင့်ရပါ၏။ ရန်ကုန်က ရွှေတိဂုံစေတီတော်လို ပေမယ့် ဒီမှာလည်း အထင်ကရစေတီတော်ပါပင်။ အများ

ဖြင့် စေတီတွေ ရုပ်တုတွေကို မွန်စာဖြင့် ရေးထွင်းထားတာမို့ သူက ‘ဇာ’တို့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြပါ၏။ အနီတီလေး စာရေးရင် ထည့်ရေးလို့ရရန် ဂေါပကရုံးမှာ အလှူငွေလည်းလှူရင်း စေတီပုံတော်နှင့် ‘ရွှေထီးတော်၊ ရွှေစိန်ဖူးတော်တင် ပူဇော်ခွတ်တမ်း’စာအုပ်ကို ဝယ်ပေးလေသည်။ ဘုရားသမိုင်းကို ဒီထဲမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖတ်ပြထားတာကို။

“ညနေကျ သင်္ကန်းကပ်တာကို ရိုက်ပေးမယ်။ လော့ဆောဆယ်-နေရာကောင်းလေးတွေ ရိုက်ပေးမယ်နော်”

“အင်းပါ၊ သားက ဓာတ်ပုံဆရာပဲ။ Viewကောင်းတာလေးတွေ ကြည့်တတ်မှာပေါ့”

“ဒါပြီးရင် နတ်ရေကန် လိုက်ပြမယ်၊ သိပ်သာယာတာပေါ့။ အဲဒီမှာ အမောဖြေလို့ရတယ်”

“သွားလေ”

“ဒါက အရှေ့မှခံပေါ့၊ တောင်ဘက်မှာ အရက်သမား အစ်ယောက် ဘုရားစိန်ဖူးတော်တက်ခိုးရင်း ပြုတ်ကျသေသွားတာ။ ဓာတ်ပုံပြထားတယ်”

“ဟယ်!”

“ဒါက မွန်စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလနဲ့ ဇော်ရှင်၊ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက သိထားတာ ဒီရုပ်တုနှစ်ခုက လပြည့်လကွယ်

ညသန်းခေါင်ဆို အသက်ဝင်လာပြီး နှစ်ယောက်သား တိုက်ရိုက် ကြသတဲ့”

“အဟုတ်လားဟင်”

“ဘယ်သီမလဲ၊ ကလေးတုန်းက မှတ်ခဲ့တာကိုပြောတာ”

‘ဇာ’က မသိဘဲ လွတ်ခနဲမေးလိုက်မိတော့ သူက ‘ဇာ’ကို ကလေးလိုခပ်နှိပ်နှိပ်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလေ၏။ ခံစားမိစား၊ စစ်သူကြီးရုပ်တုက စောင်းတန်းထိပ်ဘယ်ဘက်မှာ မိန့်ဆိုကြီးဖြင့် ခူးတစ်ဖက်ထောက်ပုံ ထုထားတာပါ။ ဒီညာဘက်မှာက တောင်စောင်းထမ်းထားသည့်ဖော်ဂျီနီရုပ်တု ရှိနေလေ၏။

“ဒါက အနောက်ဘက်မုခ်၊ အောက်မှာ ပြင်းဖြူနုကောင်ရုပ်တုရှိတယ်”

“ဆင်းမှာလား”

“ဆင်းဘူးလေ၊ တောင်ဘက်မုခ်မှာ နတ်ရေကန်လိုက်ပို့ပြီးမှ ပတ်လာပြီး မြင်းရုပ်ရှေ့ ပို့လို့ရတာပဲ။ ဒါက ဒီစေတီကို စတည်ခဲ့တဲ့ ‘မုန့်ပါလ’ရသေ့ကြီးရဲ့ရုပ်တုပေါ့”

“အကြီးကြီးပဲနော်”

“မမဝင်လေ၊ အမှတ်တရရိုက်ပေးမယ်”

“နေပါစေ သားရယ်၊ ရှုခင်းတွေ ပုံတော်တွေပဲရိုက်ပါ”

“ဇာက ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာပါဘူး”

“အမှတ်တရပဲလေ မမရယ်၊ ဒါမှ ငါ ဒီကိုရောက်ဖူးအယ်။ ဒီမှာလူဖူးတယ်လို့ ပြန်ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်ရတာ။ ဘယ်အောက်ကုသိုလ်ရသလဲ”

“အေးပါ . . . အေးပါ”

“ဇာလည်း အတူတူရပ်လေ”

“ဟင့်ဆင်း . . . ခရိုက်ချင်ပါဘူး”

သူက ရသေ့ကြီးရှေ့၊ ခေါင်းလောင်းကြီးရှေ့၊ ဗုဒ္ဓဝင်ကြီးက ပိတ်ထားတာမို့ အပြင်မှာသာ ရိုက်ရလေ၏။ ရင်ပြင်တော်အိမ်မှာရော နေရာရုံ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါ၏။ အန်တီလေး အလှူခံမှာ အလှူငွေထည့်တာ၊ ဘုရားရှိခိုးတာ၊ ဘုရားသီမီး အမွှေးသာယာစေတာကိုကအစ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရိုက်ပေးလေသည်။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်တက်လောမိက ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးတွေ ရှေ့ဆုံးနောက်မှာပါ ရပ်စေပြီး ‘ဇာ’တို့ကိုဓာတ်ပုံရိုက်ပေးထားပါသည်။ ဘုရားအဝင် မုခ်ဝကိုတော့ ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး သူရိုက်ထားပါ၏။ မိန့်ရှေ့တော်အသစ်တင်ထားတာမို့ အရင်ကချထားသည့် စိန်ဖူးဆက်တို့ကို ပြတိုက်ထဲထားရှိတာကို တွေ့ရဖူးရလေသည်။

“ဒါက တောင်ဘက်မုခ်”

ဆိုင်ကယ်ရှိရာဆီပြန်ဆင်းကာ တောင်ဘက်မုခ်ဘက်

၁၈၂ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆက်ခဲ့ပါ၏။ နတ်တို့ဖန်ဆင်းခဲ့သည့်ရေကန်ကို လှပစွာတွေ့ရလေသည်။ အုတ်ဘောင်သံလက်တန်းများဖြင့် မပြိုအောင် ကာရံထားသည်ကိုတွေ့ရပါ၏။ ရေကန်အနီးမှာ တစ်ဖက်တစ်ချက် အမိုးပါသည့်ဇရပ်တွေ တည်ဆောက်ထားတာမို့ လာသမျှညော်သည်တို့ အနားယူအပန်းဖြေရာကောင်းလှလေသည်။

“နားကြလေ၊ ကျွန်တော် ရေကန်ကိုရိုက်ပေးထားမယ်”
“ဒီရေကန်က ဘာထူးခြားတာရှိလဲဟင်”

“ထူးခြားတာလား... အရင် ဘုရားစတည်တုန်းက ရွှေဖူးတော် မိန်းဖူးတော်တို့ကို ဒီကန်ထဲကရေနဲ့ပဲ ဆေးကြောခဲ့တာ။ ကန်ထဲကို ယောက်ျားလေးဆင်းရင် ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် မိန်းကလေးဆင်းရင် အလောင်းတောင်ရှာလို့မရဘူး”

‘ဇာ’တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ သံလက်ရမ်းကိုကိုင်ထားရင်း နောက်ဆုတ်လိုက်မိ၏။ အန်တီလေးက ဘာကိုမှမကြောက်တတ်ပေမယ့် ‘ဇာ’ကတော့ နဂိုကတည်းက ကြောက်တတ်လန့်တတ်တဲ့သူကိုး။

“တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပေါ့၊ နတ်ရေကန်ပါဆိုနေမှ ညာပြော လို့ပြောလို့ဖြစ်မလား”

“ကြောက်စရာကြီး”

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ♡ ၁၈၃

“မမ”

“ပြော”

“အခုက တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့မို့ ဘုရားကို ရွှေဆန်းကပ်ကြမှာ။ ရှင်ဥပဂုတ္တမောင်တော် မျှောကြမှာ။ ထီးတော်ဆင်ပွဲ လာခဲ့ပါဦးလား”

“ဘယ်တော့လဲ”

“ဒီဘုရားက တပေါင်းလပြည့်နေ့လေး၊ မမကိုလိုက်ပို့ဆယ် ကိုရင်လေးဘုရားမှာက တပို့တွဲလပြည့်နေ့”

“ဒါဆို (၂)လပိုင်းနဲ့ (၃)လပိုင်းပေါ့”

“အင်းပေါ့”

“အမယ်လေး! အဲဒီလောက်သာ အကြာကြီးလျှောက်မိမို့နေရင် ကျုပ် BOSS မျက်လုံးပြူးလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်ခါတလေပဲကို”

“မဟုတ်ဘူး သားရဲ့၊ ‘မ’စာစရေးတုန်းက တစ်လ (၂)ဆယ်ပြီးပေမယ့် အခု ကုန်ကြမ်းက နည်းလာလို့ တစ်လ (၃)အုပ်ပြီးအောင်တောင် မနည်းရေးနေရတာဟဲ့၊ လျှောက်လိမ့်နေလို့ဖြစ်ပါဘူး”

“လာခဲ့ပါမမရယ်၊ တပေါင်းက ပူလို့မလာချင်ရင်တောင် တပို့တွဲက အေးပါသေးတယ်။ လာခဲ့နော်၊ ကိုရင်လေးဘုရားက

လေးမျက်နှာဘုရားလည်း ရှိလို့ပါ။”

“လေးမျက်နှာဘုရားက ‘မ’တို့ပဲခူးမှာလည်း ရှိတာကို”

“ဘယ်တုန်းလဲ မမရယ်၊ ပဲခူးက လေးမျက်နှာဘုရားက ဒီလောက်အကြီးကြီးမှမဟုတ်တာ။ ဒီမှာက ဘုရားလေးဆူ ကျော့ဘက်အလယ်ထဲကို ဘုံအဆင့်ဆင့်အသပ်ထပ်နဲ့ ဆောက်ထားတာ။ ဝင်လို့တက်လို့ရတယ်”

“အဟုတ်”

“အဟုတ်ပေါ့၊ မမထပ်လာရင် ‘ရေး’နဲ့ ‘မောင်းမကန်’ထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မောင်းမကန်က ‘ထားဝယ်’မှာလေ၊ အဝေးကြီးပေါ့”

“မသွားရဲရင် ‘ရေး’အထိပဲပေါ့ မမရဲ့။ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ”

စကားကောင်းနေစဉ် ‘ဇွဲ’ GSM Phone က အသံမြည်လာတာနဲ့ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒင်းကတော့ Phone မခေါ်နဲ့ ပြောထားတာတောင် ရအောင်ခေါ်နေတော့တာပါလား။ အန်တီလေးမျက်စောင်းခဲတာကို မလိုချင်ပါဘူးဆိုနေမှ။ တကယ်မိပါ။

“ကိုင်လိုက်လေ ဇာရယ်၊ နားညည်းလိုက်တာ”

“ဟယ်လို”

“အဲဒီလိုဆောင်ကြီးအောင်ကြီးနဲ့ ထူးရလား ဇာရဲ့”

“ရှင်ကိုအပြတ်ပြောပြီးသားနော်”

“ကိုယ်ကမှ မပြတ်နိုင်တာ”

“ဘာ!”

“ရှယ်လီနဲ့အဖျော်တွဲတွဲကိစ္စကို မာမိတို့သိသွားပြီး ကိုယ်ကွိုင်အကြီးကြီး ပူသွားတယ် ဇာ”

“ကောင်းတယ်”

“Sorry! ဇာရယ်၊ ကိုယ်မှားမှန်းသိပါတယ်။ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး... နော်”

လွယ်လိုက်တာနော်။ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ပြောတတ်တဲ့လူဟာ နောက်ထပ်ဖြစ်မှုတစ်ခုခုကို ထပ်ကျူးလွန်ဖို့ ဝန်ခံလေးတတ်ဘူးတဲ့။ “ဇ”ဆိုတာ ရှိတိုင်းကောင်းတာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီလိုအချိုးမျိုးကို ‘ဇာ’တို့လက်ထပ်ပြီးမှ ထပ်ဖြစ်လာရင် ‘ဇာ’က ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်ရတဲ့ဘဝမျိုး ဖြစ်လာတော့မှာလေ။ နှလုံးသားထက် ဦးနှောက်က ပိုအရေးပါပါတယ် ‘ကံ’ရဲထက်မာနံ။

“ဇာတို့ ဘုရားဖူးနေတာ မနှောင့်ယှက်ချင်ပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် Engage အတွက်တော့ စဉ်းစားပေးပါလေ”

“အင်းလေ၊ ဇာစဉ်းစားပေးပါမယ်။ အဲဒါဆို ရန်ကုန် ပြန်မရောက်မချင်း Phone ထပ်မဆက်ဘူးလို့ ဇာ့ကိုကတိပေး

၁၆၆ ♡ မမသဒ္ဒါမောင်

ရမယ်”

“OK!... Promise ”

လွယ်ပါ။ Phone ပိတ်လိုက်စဉ် သူနှင့်အန်တီလေးက
စရပ်မှာ ခြေတွဲလောင်းချထိုင်ကာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကား
တွေပြောနေကြပါသည်။

‘ဇာ’မှာဖြင့် အားပါးတရ ရယ်ချင်စိတ်လေးတောင် မရှိ
ရပါလားနော်။

အပြန်မှာ သူက ဘုရားအနောက်ဘက်မုခ်မှာ ခဏရပ်
ကာ မြင်းနှစ်ကောင်ရှုပ်တုရှေ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးလေ၏။ အန်တီ
လေးက ‘ဇာ’ကို လက်ယပ်ခေါ်နေပေမယ့် ခေါင်းသာခါပြလိုက်
မိပါသည်။ ‘ဇာ’ဒီခရီးတွက်လာတာ ခုထိမပျော်နိုင်သေးတာ အမှန်
ပါလေ။

အခန်း (၁၅)

“သင်နားသွားကပ်ကြမယ်ဟဲ့”

အိမ်ရှေ့ဆီမှ သူ့ဖေဖေခေါ်သံကြောင့် အန်တီချောနှင့်
အတူ မမသီတာတို့မိသားစုပါ ထွက်လာကြလေ၏။ သမီးလေး
ကလည်း အပြင်ထွက်ရမှာမို့ ပျော်လွန်း၍ အသံပင်ထွက်နေချေ
ပြီ။ ကြည့်ရတာ ဆိုင်မှာ ကိုလေးတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့
မှာ ထင်ပါရဲ့။

“ဆရာမရော”

“လာပြီ မမချောရေ”

အန်တီလေးက အပေါ်ထပ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာ
လေ၏။ တစ်မိသားစုလုံး ဘုရားကိုလမ်းလျှောက်သွားကြမှာ ဟေ့
စရာကြီးပါလား။ မျက်လုံးကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပေမယ့် သူ့ကို

၁၈၈ မေသဒ္ဒါမောင်

မတွေ့ရပါလေ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးမယ်ဆိုပြီး ဘယ်ကို သေစေတုံး
သွားပြန်တာပါလိမ့်။

“ဗစ္စည်းစုံရဲ့လား။ သေချာစစ်ကြည့်ဦး အမေကြီးရေ။”

“စုံပါတယ်ရှင်၊ သင်္ကန်းရယ်၊ ရေစက်ချဖို့ ကရားလင်
ပန်းရယ်၊ ဘုန်းဘုန်းကိုတပ်ဖို့ အလင်းတိုင်၊ နံ့သာတိုင်၊ အလှူ
တော်ငွေရယ်၊ ဘုရားပန်းရယ်... စုံတယ်”

“အေးအေး”

“သမီးလည်းလာလေ၊ မလိုက်ဘူးလား”

“ညီလေးရော”

“ညီလေး! ဟုတ်သားပဲ၊ အငယ်ကောင် ဘယ်လျှောက်
သွားလဲ သားကြီး”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဓဏလိုက်သွားတယ် မမ၊ ရေ
စက်ချအမိ လာခဲ့မယ်တဲ့။ ဘုရားမှာပဲ ဆုံကြမှာ”

“အေးအေး... ပြီးရောလေ”

“မမရေ”

“ဝေ့!”

ဘယ်မမကိုခေါ်တာမှန်း မသိတာမို့ မမသိတာရော အန်
တီလေးပါ ပြိုင်ထူးလိုက်ကြလေ၏။ နှစ်ဦးသားပြိုင်တူဖြစ်သွား
တာမို့ ရယ်လိုက်ကြပါသည်။

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ၁၈၉

“ဘာလဲ မင်းမင်း”

“စောစောပြန်လာလို့ပြောတာ၊ ကမ်းခြေကို နောက်သိပ်
ကျလို့မဖြစ်ဘူး”

“မင်းမင်းတို့သွားနှင့်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုခွဲသွားရင် လူစုကွဲသွားမှာပေါ့ဗျာ။ အကုန်ရပြီး
သွားရမှာ။ စောစောပြန်လာနော်၊ လူအများကြီးဆိုပြီး ပျော်ပြီး
မေ့နေမှာပိုလို့”

“အေးပါဟယ်”

ကိုလေးက စိတ်မချစွာဖြင့် ရေချိုးပြီး ရေသုတ်ရင်းက
လိုက်အော်ပြောလေ၏။ ကမ်းခြေတဲ့။ ‘ဇာ’က ဘယ်ကမ်းခြေကို
မှ မရောက်ဖူးတာမို့ အရမ်းကိုပျော်ချင်နေတာပါ။ ရင်ထဲမှာ တနင့်
တပိုးကြီး သိမ်းထားရတဲ့ သောကတွေကို အပြီးတိုင် ကင်းစင်
ပပျောက်သွားစေချင်ပါရဲ့။

“ဆရာမတို့မြို့မှာ ဘယ်လိုမျိုးဘုရားကို သင်္ကန်းကပ်
ကြသလဲ”

“အင်း... ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရွှေတိဂုံဘုရား
မှာ တပေါင်းလပြည့်နေ့ မသိုးသင်္ကန်းကပ်တာတော့ တစ်ခါတွေ့
ဖူးတယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ကြာသင်္ကန်းထို့ မသိုးသင်္ကန်း
တို့ ရုံပေးတာပေါ့နော်”

“စေတီကို ပတ်ရုံပေးတာရော”

“အဲဒါမျိုးတော့ မရှိတူး။ အခုမှစမြင်ဖူးတာ။ ဒါကြောင့်
မိုလို့ ဒီဗျို့ကိုလာလည်တာပေါ့ မမချောရဲ့”

“ဒီမှာ တပေါင်းပွဲရှိသေးတယ်လေ၊ လာဦးပေါ့”

“အင်း... မင်းမင်းတို့ပြောပါတယ်၊ သုံးလပိုင်းဆိုရင်
အတော်ပူမယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကိုရင်လေးဘုရားထီးတင်မယ် တပို့တွဲလ
ကို လာပေါ့ဆရာမရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမချောရယ်၊ ကျွန်မလာတာက ဖျတ်ခနဲ
ထလာလို့ရတယ်။ ဒီကကလေးတွေသာ ကျွန်မကိုလိုက်ပို့ဖို့ အား
ဦးမှ”

“ညှို့သည်လာရင် အစ်မတို့က ညှို့ဝတ်ကျွေးပေးရမှာ
ပေါ့ ဆရာမရယ်။ လာမှာသာလာခဲ့ပါ။ ဒီမှာ လည်စရာ ဖူးစရာ
တွေ အများကြီးမှတကယ့်ကို အများကြီးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အန်တီလေးက အတင်းကိုခေါ်နေသည့် အန်တီချော
စကားကြောင့် ပြုံးလေ၏။ အင်းပေါ့လေ၊ လူလွတ်ဆိုတော့လည်း
သွားချင်ရင် ငြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ထသွားရုံကိုး။ ‘ဇာ’မှာဖြင့် ရန်ကုန်
မှာ မပြတ်တပြတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ရည်းစားကြောင့် နောက်ကြောင်းမအေး

နိုင်ဖြစ်နေရတာပင်။

“သမီးရော ဖျော်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

‘ဟုတ်ကဲ့’ရပေမပေါ့။ ဒီလာပြီး စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုရင်
ဘယ်ကောင်းပါတော့မလဲ။ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ရောက်တော့
လူတွေ အတော်ပင်စည်ကားနေလေပြီ။ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်
ပေါင်းထိုင်နေကြသဖြင့် အန်တီချောက ဖိနှပ်တွေကိုစပြီး တစ်
နေရာမှာ သွားထားခိုင်းတာမို့ မမသိတာက ယူသွားထားပေးလေ
၏။

အန်တီချောက ‘ဇာ’တို့တူအမီးနှင့် ကိုကွိုကိုရော ဦးကို
ပါ စင်္ကြံပန်းခိုင် သုံးခိုင်စီ ခွဲပေးပါသည်။ မမသိတာက ကလေး
တစ်ဖက်နှင့်မို့ ပန်းမကိုင်နိုင်ပါချေ။ ဘုန်းဘုန်းတွေကြွလာတော့
နေရာမှာပင် ထိုင်စေလျက် တရားနာကြလေသည်။ မွန်ဒေသ၊
မွန်သူမွန်သား၊ မွန်ဘုန်းကြီးဟောသည့်တရားက မွန်ဘာသာနှင့်
မို့ ‘ဇာ’တို့ တစ်လုံးမှနားမလည်။

နမောတဿ၊ ငါးပါးသီလနှင့် အမျှဝေ သာဓုခေါ်လေ
မှ လေသံတူလို့ လိုက်ရွတ်ရကာ၊ ရေစက်ချပြီး ပွဲပြီးလေ၏။
ဘုန်းဘုန်းတွေကို အလင်းတိုင်၊ နံ့သာထုပ်တွေနှင့် နဝကမ္မအလှူ
ငွေ ကပ်လှူအပြီးမှာ လူတွေ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်တာမို့ အလန်

တကြားဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သင်ကနီးဆက်ရမယ်လေ၊ မြန်မြန်”

မမသီတာက ကလေးတစ်ဖက်နှင့်ပို့ ရေစက်ချလင်ပန်းလေးကိုသယ်ကာ ရှောင်လိုက်ရပါ၏။ လူတွေက ကလေးရော လူကြီးပါ မနည်းမနောကို။ အန်တီချော သင်ကနီးနှင့် တစ်ဖက်မှ အဝါရောင်သင်ကနီးဆက်အပြီးမှာ တခြားသင်ကနီးတွေကိုပါ ထောင့်စွန်းကို လိုက်ချည်လျက် ကူညီရပါသည်။ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုဖြင့် ချည်ကာဖြန့်လိုက်စဉ် သင်ကနီးအရှည်က မနည်း။

“လက်ယာရစ် ဆရာမ၊ ဟိုဘက်က ကိုင်”

အန်တီချော ပြောလိုက်တာမို့ အန်တီလေးနှင့် ‘ဇာ’က စေတီဘက်အတွင်းနေရာကို သင်ကနီးတန်းအောက်မှလျှိုကာ နေရာယူလိုက်ရပါသည်။ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာက ဦးရယ်၊ အန်တီချောရယ်၊ ကိုကိုရယ်ရှိပြီး ဒီဘက်မှာက ‘ဇာ’တို့တူအနီးပါ။ ကိုယ်ကပ်လျှံသည့်သင်ကနီးစကိုရော တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ သင်ကနီးစကိုပါ နှစ်ခုကိုင်ရတာမို့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး မအားကြပါချေ။

“စမယ်”

“စမယ်တဲ့၊ လျှောက်တော့... လျှောက်တော့”

ဘယ်လူကြီးက တိုင်ပေးသည်မသိ။ အသံကြားသည်

နှင့် ‘ဇာ’တို့ညာဘက်အုပ်စုက စလုမ်းပြီမို့ ‘ဇာ’တို့လည်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကာ စေတီကိုပတ်ရလေသည်။ ရင်ပြင်တော်ကလည်း အတော့်ကိုကျယ်တာမို့ အချိန်ကြာလေ၏။ ‘ဇာ’တို့ရှေ့မှ အဒေါ်ကြီးနှစ်ဦးက လက်တစ်ဖက်မှာ အိတ်ထဲအပြည့်ထည့်လာသည့် ချိုချို၊ ပေါက်ပေါက်နှင့် ဝိုက်ဆံအခေါက်လေးတွေကို ယမ်းလျှောက်ရင်း ရွှေရိုးရွှေရိုးကြတာမို့ ဘယ်ကရောက်လာမှန်း ဆယ်သည်ကလေးတွေ ဝိုင်းလှကြတာမှ ဝရန်းသုန်းကားပါလေ။

လက်စသတ်တော့ ဒီမှာ သင်ကနီးလျှံကြတဲ့လေ့က ဒီထိုမျိုးကိုး။ ‘ဇာ’လာတုန်း ဒီမြို့မှာ ကလေးတွေ ဒီလောက်အများကြီးမတွေ့မိပါဘူး။ အခုမှ ဘယ်အရပ်ဘယ်ဒေသကများ သတင်းကြားပြီး ရောက်လာမှန်းမသိ။ မရှိဘူးဆိုရင်တောင် အယောက်(၃၀)လောက်ကို ရှိနိုင်တာပါလေ။

“ဘယ်နှပတ် ရှိပြီလဲ”

“တစ်ပတ်ကျန်သေးတယ်၊ သွား... သွား”

ဘယ်နေရာကစပြီး ဘယ်နေရာမှာ ဆုံးမှန်းပင်မသိ။ နောက်ဆုံးတစ်ပတ်ပြီးတော့ ‘ဇာ’တို့အုပ်စုသင်ကနီးက အရင်ဆုံး စေတီတော်ပေါ်မှာ ကပ်ရတာဖြစ်လေ၏။ စေတီခြေရင်းမှနေ၍ အပေါ်ဆင့်အထိ ယောက်မောင်အဖွဲ့က (အင်္ကျီဖြူ ပုဆိုးအညိုရောင် ဆတ်ထားပြီး) အဆင့်ဆင့်လက်ကမ်းကာ ပတ်လေသည်။ ‘ဇာ’

တို့သင်္ကန်းရည်မဆုံးခင် နောက်မှပတ်ရင်းပြီးသည့်အုပ်စုက ရောက်လာကာ သင်္ကန်းစက်ဆက်ပြီး ထပ်ကပ် ပူဇော်လေ၏။

“ပျော်မောကြီးပါလားဟယ်”

အန်တီလေးက တီးတိုးသက်ပြင်းရှိုက်ကာပြောပြီး ရှင်းသည့်နေရာမှာထိုင်ကာ ဘုရားကို အာရုံပြုရှိခိုးလေ၏။ “ဇာက ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ခဏမျှဆုတောင်းပြီး မမသီတာတို့အား အမိအနီးမှာ သွားထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မောသွားပြီလား”

“မောတာပေါ့ မမသီတာရဲ့၊ ဇာ ခလုတ်တောင် တိုင်းသေးတယ်”

“ခြေထောက်လား”

“အင်း... ခြေညှိုးက ရှည်တော့ သူပဲ မကြာခဏထိုင်ရတာ”

“အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ညီမလေးဆီက သွားတိုက်ဆေးတောင်းပြီး လူးလိုက် ညီမလေးရဲ့ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

“အာ... မမသီတာကလည်း ကြုံကြုံဖန်ဖန်ပြောပါပြီ သွားတိုက်ဆေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခြေထောက်နာတာ ပျောက်မှာလဲ။ ဇာသီတာ နှုတ်ခမ်းမှာ ရေယုန်ပေါက်တာတို့ ရေခွေးလောင်တာတို့ကို လိမ်းရတာပဲသီတာကို”

“ဪ... အဟုတ်ပြောနေတာပါ ညီမလေးရဲ့။ ညီမလေးက အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ Member ဝင်ထားတာ။ အလှကုန်ရော ဆေးရော ပြန့်တယ်လေ။ အစ်မတို့ဆိုင်မှာတောင် တင်ထားသေးတယ်။ Coffee ရော၊ ဆေးရော၊ Lotion ရော၊ Shampoo ရော၊ သွားတိုက်ဆေးရော အစုံရတာ။ သွားတိုက်ဆေးက Greenzhi တဲ့။ Gel ပေါ့။ သွားလည်းတိုက်လို့ရတယ်။ သွားကိုက်တာ ဝိုးစားတာ ပါးစပ်အနာမှန်သမျှ ပျောက်တယ်။ ခုန ညီမလေးပြောတဲ့ ဆီပူတို့ ရေခွေးပူတို့ လောင်ရင်လည်း လူးလို့ရတယ်။ ဝက်ခြံတို့ဘာတို့ရော။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ ခြေလက်ရောင်တာလည်း လူးလို့ရတယ်။ အစာအဆိပ်သင့်တာတို့ လည်ချောင်းနာ ချောင်းဆိုးအသံဝင်ရင် ရေခွေးလေးနဲ့ဖျော်သောက်ရတယ်။ ထိခိုက်ရှုနာတို့ အဆိပ်ရှိတဲ့အကောင်ကိုက်ရင်လည်း အဲဒါ လူးလိုက်ရုံနဲ့ ပျောက်ရော”

“ဟယ်! တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ အိမ်မှာဆို သမီးအတွက် အဲဒါပဲသုံးတာ။ လက်တွေ့”

“အဲဒီလောက် ဘက်စုံကောင်းနေရင် ဈေးကတော့ ခေါင်ခိုက်နေမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ဈေးတော့ နည်းနည်းကြီးတာအမှန်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဆေးကောင်းဖို့ အစိုးတန်တာကိုး ညီမလေးရဲ့။ အသေးစိတ်သိချင်ရင် ညီလေးကိုမေး။ သူ့သေချာရှင်းပြလိမ့်မယ်။ စိတ်လည်းရှည်တယ်"

ဟုတ်မှာပါလေ။ ကိုလေးကိုသာ သွားမေးရင် စိတ်မရှည်ဘဲ ငေါက်လွှတ်မှာကိုး။ သိတယ်မဟုတ်လား။ အန်တီလေးကလည်း ကိုလေးလိုပဲ တစ်ခုခုဆို တစ်ခါထက်ပိုမရှင်းပြတတ်။ စိတ်က သိပ်မရှည်။ သေချာသင်ပေးပါလျက် တုံးလို့ကတော့ နှုတ်ထက် လက်က ပိုမြန်တာ 'ဇာ' မျက်မြင်ပါလေ။

"ကမ်းခြေတုရားပွဲသွားရင် မမသိတာ လိုက်ဦးမလား"

"မလိုက်တော့ဘူး ညီမလေးရယ်။ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ။ ကလေးက ငယ်လွန်းသေးတယ်လေ။ ကိုရင်လေး သွားဖူးရင်တော့ လိုက်မှာပါ။ ဒီည ကိုကိုလိုက်ချင်ရင် လိုက်လိမ့်မယ်"

"စိတ်ချတယ်ပေါ့လေ"

"အမယ်လေး! စိတ်ချပါတယ် ညီမလေးရယ်။ နင့်အစ်ကိုက ဘယ်မှမသွားချင်ဘဲ အိမ်ကပ်လွန်းတာပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း မေမေ့အချစ်ဆုံးသားဖြစ်နေတာ"

ဟုတ်ပါရဲ့။ ကိုကိုက သားအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး အလိမ္မော်ဆုံးဖြစ်နေတာကိုး။ လူကြီးတွေပြောရင်လည်း 'ဟုတ်ကဲ့မေမေ' ဆိုပြီး တစ်ခွန်းပါပဲ။ အကယ်၍ ငြင်းဆန်စရာရှိရင်လည်း 'ဒါက

တော့ ဒီလို'ဆိုပြီး အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြတတ်တာကို 'ဇာ' မြင်ရတာလေ။ ကိုလေးကတော့ ဗြူးဗြူးလုပ်တတ်လွန်း၍ အိမ်မှာ လူဆိုးဖြစ်ရတာပါ။ သူကတော့ အမေပြောရင် အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်ဖြင့် ခေါင်းက ခပ်မာမာ။ ဒီကြားထဲ အမေဖြစ်သူနှင့် စိတ်ကောက်ပြီး စကားမပြောတာမျိုးလည်း အကျင့်ရှိသတဲ့။

အာကကောင်လေးပါပဲ။ 'ဇာ'လည်း အိမ်မှာ အဲဒီလိုစိတ်ကောက်ကျင့်ရှိတာပါလေ။ သို့သော် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကောက်လို့ ဘာများထူးမှာလဲ။ ဘာမှမစားချင်ဘူးပြောပေမယ့် အချိန်တန်လာရင် အစာအိမ်က Alum ဖြည့်လာတော့ ဒီဗိုက်ကို ခြည်ရရောမဟုတ်လား။ မေမေ့စကားမပြောဘူးရွယ်ထားပေမယ့် 'ဇာ'ကိုယ်တိုင်ပဲ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ကာ 'မေမေ ဘာချက်မှာလဲ' ဆိုပြီး စကားစပြောမိတာပါလေ။

ဒါကြောင့်လည်း 'ဇာ'ကို 'အမှတ်သည်းခြေမရှိဘူး'လို့ ပြောတာကို ခံရတာပါပဲ။ 'ဇာ'ကလည်း 'ဇာ'ပါလေ။ အန်တီလေးနဲ့ နေတူပေမယ့် စိတ်က မမာ။ အကြာကြီးလည်း စိတ်မကောက်ဘတ်။ တစ်ယောက်တည်းလည်း မနေတတ်။ အားတာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို Phone ဆက်ရင်ဆက်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် Mes-age ပို့ပြီး စကားပြောရမှ အိပ်ပျော်လေ့ရှိတဲ့သူကိုး။

ဒါကြောင့်လည်း 'ကို'ဆိုတဲ့ 'ရဲထက်မာန်'က 'ဇာ'ကို

၁၉၈ ♡ မမသဒ္ဒါမောင်

လက်ပေါ်တင်ပြီး လှည့်လို့ရတဲ့ကွင်းကလေးလိုမျိုး လုပ်ချင်သလို လုပ်၊ လှည့်စားချင်သလိုလှည့်စား၊ ချောင်ထိုးချင်သလို ချောင် ထိုးလို့ပဲ အခုလိုအသည်းဟက်တက်ကွဲရတာပါလေ။

မျက်ရည်ကလည်း လွယ်၊ လူကလည်း ခပ်ပျော့ပျော့၊ စိတ်မှတ်ကလည်းမရှိ၊ သံယောဇဉ်ကလည်း တွယ်တတ်ပါတီ သနဲ့။ ဒီလိုမိန်းကလေးမို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အရုပ်တစ်ရုပ် လို လှည့်စားချင်တိုင်း လှည့်စားလို့ရနေတာပါပဲ။

တကယ်ပါ။ ‘ဇာ’ကို ကြင်ကြင်နာနာ ဖေးဖေးမမနဲ့ မြတ် နိုးတွယ်တာ ချစ်ခင်ပေးမယ့်ချစ်သူ၊ ချီးတစ်ယောက်လောက်ကိုပဲ လိုလားတောင့်တမိတာအမှန်ပါလေ။

‘အချစ်’ဆိုတာ နှစ်ကိုယ်တူအပြန်အလှန်ချစ်နေမှ ချစ် ခြင်းပီသပါတယ်ဆိုတဲ့အဆိုကဖြင့် ‘ဇာ’ဘဝမှာ လုံးဝကို မှားယွင်း နေတာပါလေ။

အခန်း (၁၆)

‘ဇာ’တို့ တစ်ပြုကြီးပြန်ရောက်တော့ သူက ရေချိုးခန်း ဆံ့မှ ထွက်လာလေ၏။ ပြောတော့ဖြင့် လိုက်လာမယ်ဆိုပြီး ‘ဇာ’ ဆို့ကို ညာသွားတာလေ။ အန်တီလေးကတော့ လူကြီးမို့ ဘာမှ ပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေပေမယ့် ‘ဇာ’ကတော့ သူ့ကိုစိတ်ကောက် ချင်တာအမှန်ပါ။

“ကိုကို လိုက်မှာဆို”

“အေး... လူများလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“မများလို့မရဘူးလေ၊ ကိုလေးက ဖယ်ရီလုပ်မှာကို၊ အခုကို ကိုကိုပဲ မောင်းပေးရမှာ”

“ညှိဘော်ဒါတွေရော”

“သူတို့အကန့်နဲ့ သူတို့ချည်းပဲ”

“အေးအေး... ဒါဖြင့်လည်း လိုက်တာပေါ့”

ဒါပဲလား။ ဘုရားကို ဘာလိုလိုက်မလာသလဲလို့ ဘယ်သူမှ မမေးကြပါလားနော်။ ‘ဇာ’မှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာမှ မပြောရဲဘဲ ကျိတ်ဖြစ်နေတာ တစ်ယောက်မှမသိကြပါလား။

“ဆိုင်ပိတ်သွားဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

“သားငယ်လေး၊ ဆရာမကို လုံခြုံအောင် ခေါ်သွားနဲ့ မမေ့နဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်”

ပြောပြန်ပါပြီ။ လူငယ်ဖြစ်တဲ့ ‘ဇာ’ကိုတော့ စိတ်မပူကြပါလား။ နှစ်ယောက်အတူလာတဲ့ညှော်သည်ဖြစ်တာတောင်မှ ‘ဇာ’က ပထမနေရာမှာ မရှိပါလားနော်။ အိမ်မှာ ဝိုင်းအလိုလိုက်ခံခဲ့ရသလောက် အန်တီလေးနဲ့ဆို ‘ဇာ’က အလိုလိုနေရင်း ဒုတိယနေရာကို ဆင်းပေးရတော့တာပါပဲ။ ထားပါတော့လေ။ အန်တီလေးက နှလုံးရောဂါသည်မို့ ဂရုစိုက်ကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“ဒါ တစ်နော်... လမ်းမှာ ဖုန်တွေချည်းပဲ”

ကိုကိုက ‘ဇာ’လက်ထဲသို့ တစ်ခါသုံး စိမ်းပြာအရောင် Mask လေး ထည့်ပေးပါတယ်။ ဒီအစ်ကိုကမှ ‘ဇာ’ကို ဂရုစိုက်စေရသေးတယ်။ သူကဖြင့်...

“မမရော”

“အပေါ်မှာ”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားကြမယ်လေ၊ မမရေ!”

“လာပြီ သားရေ၊ အနွေးထည်တက်ယူနေတာ”

“ခေါင်းဆောင်းပါလား”

“No!...”

“ဒါဖြင့် ဒါကိုဖြူ၊ ဒါကိုတပ်”

“ဟယ်! ပုဆိုးကြီး၊ ဘယ်နှယ်တုန်း”

“ခြုံသွား မမရေ၊ တစ်လမ်းလုံး ဖုတ်တောထဲ ဖြတ်ရမှာ။ မမအနွေးထည်လေး အနက်ကနေ အဖြူဘဝပြောင်းသွားလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလိုကြီးလား”

တွေ့လား... မျက်နှာက လိုက်ပြန်ပြီ။ ‘ဇာ’ရှာကင်က ခေါင်းဆောင်းပါတာမို့ ဒီတစ်ခါလည်း လွှဲပြန်ပါလေရော။ အန်တီလေးက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မတက်ခင် သူ့ပုဆိုးကို ကျောပေါ်အုပ်ကာ မေးစေ့အောက်နားမှာ ခိုင်ခိုင်လေးချည်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် Mask ကို မျက်နှာမှာ တပ်လိုက်လေသည်။

“ရပြီ အခုမှပဲ ငတက်ပြားပုံပေါက်နေပြီ”

“စေတနာနဲ့ လုပ်ခိုင်းတာပါ မမရယ်”

“အေးပါ၊ ကျွန်က ဘာများပြောမိလို့လဲ။ နည်းနည်းလေးကို အပြောကိုမခံဘူး။ တကယ်ပဲ မင်းမင်းညီညီ မပြောရဘူး”

“ညီအစ်ကိုပဲ မမရဲ့၊ တုန့်မှာပေါ့”

“ကိုင်ထားနော် ညီမလေး။ လမ်းက ကြမ်းတယ်။ အစ်ကို့ရှာကင်ကို ကျစ်ကျစ်သာ ဆုပ်ထား”

“ဟတ်”

ကိုကိုက ‘ဇာ’ကိုခေါ်နေပြီမို့ ကိုကိုဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်လိုက်ရပါ၏။ ကျစ်ကျစ်ကိုင်တဲ့ ကိုကိုပြောသလိုပင် ရှာကင်ပွပွခါးနေရာကို ‘ဇာ’မြဲမြဲဆုပ်ထားလိုက်ရလေသည်။ ကိုကိုက ပုံမှန်နှုန်းဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကိုမောင်းထွက်လိုက်စဉ် အန်တီလေးနှင့် သူ့ဆိုယ်ကယ်က ‘ဇာ’တို့ဘေးမှ ဝှေးခနဲကျော်တက်သွားလေ၏။

“ဟဲ့! ဖြည်းဖြည်းဆိုနေမှ၊ ငါပြုတ်ကျတော့မှာပဲ”

အန်တီလေးအသံက ဆိုင်ကယ်သံတွေကြားမှာ ပျောက်သွားပါ၏။ တစ်လမ်းလုံး တဝေါဝေါမောင်းလာကြသည့်ဆိုင်ကယ်တွေက မနည်းမနောပါပဲ။ တော်တော်ပျော်ချင်ကြတာ ထင်ပါရဲ့။ ဘေးမှ တဖွဲဖွဲကျော်သွားရင်း ‘ဟေး’ခနဲ ‘ဝေး’ခနဲ အော်သွားတာမို့ ‘ဇာ’ပင် လန့်ရပါ၏။ အန်တီလေးကတော့ မည်သို့နေမည်မသိ။

“မမ... မမ”

“ဝေ့!”

“ဒီမှာ မမအဖော်ရအောင် ခေါ်လာပြီသိလား”

“အေး... အမယ်! အလတ်ကောင်က ဝက်ဖဲထုတ်သုံးပြတာပေါ့လေ”

ကိုလေးဆိုင်ကယ်၏နောက်ခံမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ပါလာလေ၏။ ‘ဇာ’လိုပင် ဆွယ်တာလေးဝတ်လာတာမို့ ခေါင်းစွပ်ထားတာကြောင့် မျက်နှာကိုမမြင်ရပါလေ။ သူ့သတိပေးတာကြောင့် ပါးစပ်ထဲ ဖုန်တွေဝင်မှာစိုးပြီး အန်တီလေး နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

မြေလင်းကြောမှာ ဂမူတွေ ဘုတွေ ချိုင့်ခွက်တွေ အများကြီးပါပဲ။ ဘေးတစ်ဖက်စီမှာက သစ်ပင်တွေ ပါးပင်တွေ တောအုပ်ထူထူတို့ကို ဖြတ်လာတာမို့ ဘာလမ်းပင် ‘ဇာ’မမှတ်မိ။ ဒါကြောင့် လူစုမကွဲမို့ပြောတာကိုး။ ‘ဇာ’တို့လို မြို့ကြီးပြကြီးနေသူတွေအတွက် ဒီလိုလမ်းမျိုးက အန္တရာယ်ရှိမှန်း အသိသာကြီးပါလေ။

ဟိုတွေ့ဒီချိုးဖြင့် မောင်းခဲ့စဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ လူသံတွေ လော်စပိုကာသံတွေ ကြားနေရပါ၏။ ရောက်ပြီထင်တာနဲ့ ဖီသံကြားရပြီးနောက် ကြီးကြပ်သူတွေက ဆိုင်ကယ်တွေကို

သတ်မှတ်နေရာမှာထားရန် တန်းစီဝင်စေလေ၏။

တစ်စီးတစ်ထောင်သတ်မှတ်ကာ တိုက်ပေးစဉ်၊ သူ့ နှုတ်မှ ပွစ်ပွစ်ရေခွတ်သံ ထွက်လာလေ၏။ အန်တီလေး၏ ‘ကပ် စေးနဲ့’ ဟုပြောသံကိုပါ သဲ့သဲ့ကြားရလေသည်။

“မမတို့ ဒီနားမှာ ခဏစောင့်၊ ဒီမှာပဲစောင့်နော်။ နေရာ မရွှေ့လိုက်နဲ့။ ပျောက်သွားလို့ လျော်မပေးနိုင်ဘူး”

“အေးပါဟဲ့၊ ငါ့ကို ကလေးပိစီးလေး မှတ်နေလား”

“ပိစီးလေးမဟုတ်လို့ ပူရတာပေါ့ဗျ။ မမပျောက်သွားရင် မမ BOSS မျက်လုံးပြူးသွားမှာစိုးလို့။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကယ် သွားထားလိုက်ဦးမယ်”

ကိုလေးရည်းစားနှင့်အတူ သုံးယောက်သား ရပ်စောင့် နေကြပါ၏။ သူက အန်တီလေးကို ပေးခြံထားသည့်ပုဆိုးကို ခေါက်ကာ ဆိုင်ကယ် BOX ထဲထည့်သိမ်းမည်ဆိုပြီး ယူသွားလေ သည်။ လူတွေ ဒီလောက်များလိမ့်မည်ဟု ‘ဇာ’မထင်ထားမိတာ အမှန်ပါ။ ပျော်ရွှင်လွန်း၍ အသံသေးအသံကြောင်ဖြင့် အော်သူ ကအော်၊ ကသူက ကရုံကလွဲပြီး နောင်ယုက်ဟော့ရမ်းတာမျိုး မရှိကြပါချေ။ ဒါကြောင့် သူ့အာမခံတာပဲကို။

“သွားကြမယ်”

ကိုလေးသူငယ်ချင်းတွေက ရှေ့မှဦးဆောင်ထွက်သွား

ကြပါ၏။ ပွဲခင်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့ကြ လေသည်။ State show သံကလည်း မွန်လိုဆို၊ ဇာတ်ပွဲက လည်း မွန်သံနှင့်ပဲမို့ ‘ဇာ’တို့တူအရီး ဘာမှကိုနားမလည်ပါချေ။

“ကိုလေးတို့”

“ဟော... နင်တို့ ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ”

“သူတို့ဆိုင်ကယ်နဲ့ပေါ့”

“မမနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ အန်တီသမီးလေ။”

ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်ကြီးပြီး ကိုလေးထက် အငယ်ပေါ့”

“ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တွေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်တို့ကြိုက်တဲ့စာရေးဆရာမလေ”

“တကယ်!”

“အေး... မမ၊ ဒါ အထက်တန်းနဲ့ အလယ်တန်းပြ ဆရာမတွေလေ”

“ဟုတ်လား၊ ငယ်ငယ်လေးတွေပဲနော်”

ဆရာမတွေဆိုသည်နှင့် အန်တီလေးအဖွဲ့ကျတော့တာ လေ။ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရတာ ဦးနှောက်ဘယ်လိုခြောက် ရတာ၊ ဘယ်လိုခေါ်သဖြစ်ရတာ၊ ကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာ ဆရာမအချင်းချင်း ရန်စောင့်ကြတာ၊ ကိုယ့်တပည့်မှ ကိုယ့်တပည့် ဆိုပြီး အတွဲကြီးကြတာတွေပြောကာ တဝါးဝါးရယ်တော့လေ၏။

ကျွန်ကြမ်းလာရှာသည့် အန်တီလေးက မ View ရတဲ့ ဆရာမတွေကသာ ပြန် View သွားကြတာပါ။ သူရယ်၊ ကိုကိုရယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ဦးရယ်က တစ်ဖွဲ့။ ကိုလေးနဲ့ ကိုလေးကောင်မလေးက တီးတိုးတီးတိုးနှင့် စကားပြောရင်း တစ်တွဲ အန်တီလေးက ဆရာမတွေနှင့် တစ်အုပ်စု။ ‘ဇာ’ကတော့ တစ်ဦးတည်း ခပ်ငေးငေးပါလေ။ အထီးကျန်ရပါလားနော်။

“ခုထိ အလွမ်းက မပြေသေးဘူးလား”

“ဟင်!”

သူက ကိုကိုတို့နှင့်အတူ လျှောက်နေရင်းမှ နောက်ဆုံးရပ်ကာ ‘ဇာ’ကိုစောင့်ခေါ်လေ၏။ စကားကို ဟုတ်တိပတ်တိဆော့ချာမပြောဖြစ်တာမို့ သူပြောလာတာကို အံ့သြမဆုံး။ စနေသားလေး စကားတော့ တတ်သားပါပဲလား။

“မလွမ်းပါဘူး၊ စိတ်ကောက်နေတာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ညီလေးကို”

“ဘယ်လို! ကျွန်တော့်ကို၊ ဘာလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘုရားကိုလိုက်လာမယ်ဆိုပြီး ဘာလို့လိုက်မလာတာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ကမ်းခြေပွဲကိုလာဖို့ သွားညီ

ကြတာ။ ပြီးတော့ မေ ခိုင်သာမှာ သွားလှူရင်လည်း လိုက်ဖို့ခိုင်အောင် အကူအညီသွားတောင်းရတာပေါ့ ဇာရဲ့။ ဆိုင်မှာက ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေ တစ်ယောက်မှမရှိလို့မဖြစ်ဘူး။ သုံးယောက်လုံး အတူထွက်ရခဲတယ်”

Reason ကတော့ အပြည့်ပါပဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကို အကြောင်းပြကာ စိတ်ကောက်မိတာကိုပဲ ‘ဇာ’ကိုယ် ‘ဇာ’ အားငယ်ရှက်ရွံ့သွားရစတာလေ။

“Sorry! ...”

“မလိုပါဘူး ဇာရယ်၊ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ညွှန့်သည်ပဲကို။ ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

‘ညွှန့်သည်’ တဲ့။ ‘တာဝန်’ တဲ့လား။ ဒီထက်နည်းနည်းလေးတောင်မှ မရှိနိုင်ဘူးလားကွယ်။ အင်းပေါ်လေ၊ ‘ဇာ’မှာ လက်ရှိ မပြတ်တပြတ်ဖြစ်နေတဲ့ရည်းစားက ငုတ်တုပ်ကြီးရုံနေတာကို သူသိနေရတာကို။ နင်တော့ ဇွဲခါနီးနီးဖြစ်နေပြီ ‘သိန္နသဏ္ဌာမောင်’

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဇာမျက်နှာမှာ အပြုံးလေး ပေါ်လာအောင်လို့လေ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရောက်တာတည်းက မလန်းမဆန်းနဲ့

“ဟာ တစ်ခါတလေတောင်မပြီးတာ ကျွန်တော်သတိထားမိတယ်”
 အလို! ထူးဆန်းလေစွာ ‘ဇာ’လုံးဝမထင်ထားတဲ့စကား
 ပါပဲ။ ‘ဇာ’ကိုမသိသလိုနေနေတာ၊ ဥပေက္ခာတမင်ပြုထားတာ၊
 ရှိတယ်လို့တောင်မှမထင်တာလို့ တစ်သမတ်တည်းထင်ထားသမျှ
 လွဲနေချေပြီကော။ ကမ်းခြေသောင်ပြင်ထက် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်
 ရင်း သူ့ကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်က လရောင်အောက်မှာ လက်
 ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ‘ဇာ’ကို အသက်ရှူမှားရအောင် မပြုစား
 နဲ့နော် ‘ညီလေးမောင်’။

“အဲဒါလေး၊ ရေထဲမျှောပေးမယ် ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်”

“အစုံပါတာပဲနော်”

သောင်ပြင်မှာ မြင့်မြင့်လေးထားရှိပြီး မီးရောင်စုံလင်းနေ
 သည့် ဖောင်တော်တွေကို သူရင်းပြနေပါ၏။ တကယ့်ကို လှစွာ
 သပ္ပာယ်လွန်းတာပါ။ အလယ်အမြင့်မှာ ရှင်ဥပဂုတ္တကိုယ်တော်
 ရုပ်တုတစ်ခုရှိနေပြီး ပန်းတွေ အလှဆင်ဖဲကြီးဖဲပွင့်တို့နှင့် စံခြယ်
 ထားကာ ဖောင်ပေါ်မှာ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေက အပြည့်ပါပဲ။

“ဖောင်ပေါ်မှာ ဆန်အိတ်၊ ဆီပုံး၊ ဆားထုပ်၊ အုန်းနီ
 တွဲ၊ ငှက်ပျောခိုင်း၊ သစ်သီးအစုံနဲ့ သက်န်းပရိုကွရာအစုံ၊ ဖယောင်း
 တိုင်၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင် အစုံပါတယ်။ ပြီးတော့ အုတ်ခဲရယ်၊
 တားမရယ်၊ မီးခြစ်ရယ်၊ ထင်းစည်းရယ်၊ ရေသန့်ဘူးရယ်ပါ ထည့်

ပေးထားတာ”

“ဘာလို့လဲ”

“အဲဒါကလေး မြစ်တွေ ပင်လယ်တွေမှာ ဒုက္ခအတိရောက်
 အာမျိုး၊ ဥပမာ သင်္ဘောပျက်တာမျိုးတို့ဘာတို့ပေါ့။ အဲဒီလိုဖြစ်
 ရင် ဒီဖောင်တော်က အဲဒီဒုက္ခသည်တွေအနီးကို ဆိုက်ကပ် ရောက်
 သွားပြီး လှူပေးတာ။ ကိုယ်လိုသလောက်ယူပြီးရင် ဖောင်တော်
 တို့ ပြန်မျှောပေးရတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီဖောင်တော်က ဘယ်ကိုဆက်သွားသေးလဲ”

“ပင်လယ်ထဲမှာပဲ သူ့အလိုလိုမြစ်သွားတာလေ”

“ဪ”

“ရေတက်ပြီးရင် မျှောတော့မှာ”

ဖောင်ပေါ်မှာပါသည့်အသီးတွေက ကျွဲကော၊ ကြံ၊ ဖရဲ
 သီးစသဖြင့် အစုံအလင်နှင့်အတူ ကွမ်းသီး၊ ကွမ်းရွက်တွေပါ
 ပါဝင်လေသည်။ ရေလယ်တုရားဖူးရန် စောင့်နေသည့်လူတွေက
 အစုံပြုကြီးပါပဲ။ ရေပြင်ဖွေးဖွေးက လရောင်အောက်မှာ တလက်
 ဆက်တောက်နေသည့် စိန်ကတ္တီပါနယ်။

‘ငွေဆောင်’တို့ ‘ချောင်းသာ’တို့ လှတာကို ‘ဇာ’မမြင်
 နှလေးပါ။ ‘ကျိက္ခမိစက်စဲ’ကမ်းခြေလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ လှသလို
 ဆု ကျိုက်မာနဲ့ကမ်းခြေလည်း ညဘက်မှာတောင် လှနေတာ

၂၁၀ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

ပါပဲ။ သဘာဝအလှဆိုတာ သူ့နေရာနှင့်သူ ပန်ရပြီး ပြည့်စုံလှစွာ
တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲကိုး။

ရန်ကုန်မှာ ကားသံတွေ လူသံတွေနဲ့ မျက်စိနောက်
ဆူညံခဲ့ရသမျှ ဤသို့သော နေရာလှလှလေးမှာ 'ဇာ'ရင်ထဲ လွှမ်း
မောနေသမျှ လျော့ပါးပျောက်ကွယ်သွားရသလိုပါလေ။

အခန်း (၁၇)

မနက် (၂)နာရီကျော်ကျော်အထိစောင့်ကာ မောင်တော်
ဆွ မျှောတာကို စောင့်ကြည့်ရတာသို့ တစ်နေ့မှမပေးဖြစ်။ မောင်
ဆွကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကမ်းစပ်ကိုဆွဲယူတွန်းလှိုက်ကာ ရေထဲသို့
ချောက်မှာ မောင်တော်(စက်လှေအသေးစား)ဖြင့်ဆွဲပြီး ဟိုးရေ
အောက်ရောက်တော့မှ မျှောလိုက်ကြလေ၏။

မနက်(၄)နာရီကျော် ရေမကျတကျအချိန်မှာ ရေစပ်စပ်
အောက် လုံခြုံညီမ၊ လျှောက်ရင်း ရေလယ်ဘုရားဆီ ကူးခဲ့ကြပါ
ကုန်းတော်မုတ်ဝက ခမ်းခမ်းနားနား။ ဆွမ်းတော်ပွဲပြင်နေသည့်
အသွားများ စာပွဲဖြင့်အနီးရှိ သစ်ပင်အောက်မှာ ဖိနပ်တွေ စုပုံ
လိုက်ကြ၏။

“ဆွမ်းတော်ပွဲရပြီလား အဘွား”

“ရပြီ သားလေး။ ခဏလေးနော်၊ စုံအောင်ထည့်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘွားနှစ်ယောက်က အသက်ကြီးပေမယ့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်တုန်းပါပဲ။ Steel လင်ပန်းသေးသေးကလေးထဲမှာ သပိတ်အသေးလေးတစ်ခု၊ သောက်တော်ရေခွက်လေးတစ်ခုနှင့် ပန်းကန်ပြားလေးတွေ စီထည့်ထားလေသည်။ ရေခွက်ထဲ သောက်တော်ရည်ဖြည့်၊ ဆွမ်းသပိတ်ထဲ ဆွမ်းနှူးထည့်၊ ပန်းကန်ပြားလေးတွေထဲကို အာလူးကြော်၊ ငှက်ပျောသီးပါးလှီးထားတာထည့်၊ ပေါက်ပေါက်နှင့်ဖရဲသီးစိတ်ပါထည့်ပြီးနောက် အချိုရည်အသေးဘူးသေးသေးလေးပါ ထည့်ပေးလေသည်။

အားလုံးက ငွေလွှာထဲသို့ အလှူတော်ငွေထည့်ထားလင်ပန်းလေးတွေတစ်ခုစီ သယ်သွားကြပြီး အဆောင်အသိုက်ဆောက်ထားသည့် အုတ်ဆောင်ဖြူဖြူတို့က နေရာတိုင်းမှာ ရှိလာပါသည်။ တစ်ဆောင်မှာ ဘုရားဆင်းတုတော်တစ်ဆူရှိပြီး ဆွမ်းတော်ကပ်လှူရန် နေရာကျယ်နှင့် ဆီမီးအမွှေးနံ့သာပူတော်ရန်နေရာများရှိကာ၊ ရှေ့မှာ အလှူပြုရန် မှန်ပုံကြီးရှိနေလေ၏။

“ဒါပဲလား”

အန်တီလေးက ငွေလွှာထဲသို့ ငါးထောင်တန်အသက်

သားထည့်တော့ သူက ရွှေမေးလေ၏။ (အန်တီလေးက ဘယ်နေရာမှာလှူလှူ အလှူခံပုံမှန်သမျှ ငါးထောင်တန်သာ ထည့်ချူနေကျပါ။) အန်တီလေးမျက်စောင်က သူ့ထံ ခိုင်းခနဲရောက်သွားလေ၏။ အုတ်ဆောင်ထဲဝင်ထိုင်လျက် ဆွမ်းတော်ကပ်ကာ ဘုရားရှိခိုးကြလေသည်။

သူက ‘ဇာ’တို့ ကမ်းခြေလမ်းလျှောက်စဉ်ရော၊ ရေလယ်ချိုဖြတ်ကူးစဉ်ကပါ ကိုယ့်ိုကာယားပုံမှန်သမျှ ဓာတ်ပုံအကုန်အလျှောက်ရိုက်တာမှီ အန်တီလေးအော်သံကို မကြာခဏကြားရပါ။ အခုလည်း ‘ဇာ’တို့တွေ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်တာကို သူက သွမ်းကပ်ပြီးတာနှင့် အမှတ်တရရိုက်ပေးလေပြီ။

“ဒီကစေတီလေးတွေကအစ သင်္ကန်းကပ်ထားတာပါလား”

“အကုန်ကပ်တာ မမရဲ့၊ ဘုရားဆင်းတုတော်ရော၊ စေတီရော၊ ရှင်ဥပဂုတ္တကိုယ်တော်ကိုပါ ကပ်ကြတာ”

ဆင်းတုတော်ကြီးကို အပေါ်မှ ထီးတော်အကြီး မိုးထားလေ၏။ ဘုရားရင်ပြင်က သိပ်မကြီးတာမှီ တစ်ပတ်ပတ်ကာ အောက်ဘက်ကို ဆက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ဘယ်သွားမလို့တုန်း”

“ကမ်းစပ်ကျောက်ဆောင်လေ မမရဲ့၊ အဲဒီမှာ အလှူ

အဆန်းတွေရှိတယ်။ ပြောပြမယ်... လာ”

အုတ်လှေကားနေရာကို မီးထွန်းပေးထားတာမို့ ဆင်လိုက်ပါ၏။ အားလုံးလိုလို လူငယ်တွေချည်းပါပဲ။ လူကြီးတွေက ရေထဲမှာခိုးပြီး မလာကြတာထင်ပါရဲ့။

“အားလားလား... နာလိုက်တာ၊ ဒါဘာကျောက်တွေတုန်း”

“ဂဝံကျောက်လေ မမရဲ့၊ နောက်ရက်မှ မနက်ပိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ရအောင် ထပ်ပို့ပေးမယ်”

“ဖိနပ်ယူမလာမိတာ မှားတာပဲ။ ငါမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး”

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ မမရယ်၊ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲလျှောက်ကြတာကို။ လာပါ”

ကိုလေးက ဖိနပ်စီးလာတာမို့ ရှေ့ကကြိုရောက်သွားတယ်။ အန်တီလေးက ဘေးမှာကျန်ခဲ့သည့်ကောင်မလေးကို ငိုကြွလှိုက်ပါသည်။ ကိုလေးကောင်မလေးက စကားနည်းပြီး အထော့ချောပါ၏။ ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံပြီးလေး ကျစ်ထားကာ မွန်လုံချည်နှင့် ပိုးအကျိပ်နုရောင်လက်ပြတ် One set လေးဂတ်ထားတို့ အုပ်စုထဲမှာ ထင်းခနဲပေါ်လွင်နေတာပါ။

“ဟိုကောင်၊ ကောင်မလေးကို ဖိနပ်ပေးမစီးဘူးလား”

“သူက မစီးဘူးတဲ့ မမရဲ့”

“ဪ... ဘယ်သူက ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်ပါ့မလဲ တုန်းရဲ့။ မိန်းကလေးပဲ၊ နည်းနည်းတော့ မှဉ်းမှာပေါ့။ အလကား ဘာမှကို အလိုက်မသိဘူး။ Lady's First တဲ့ ပေးစီးလိုက်”

“ကဲ! ရော့ပါဗျာ”

ကိုလေးက ကတ္တီပါဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ ကောင်မလေးကို ပေးစီးလေ၏။ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှ ‘ကြင်နာလိုက်တာကွာ’ ဟု တီးတိုးစနောက်သံ ထွက်လာပါသည်။

“ကျိုက်မာန်ဝဲဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲသိလား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“မွန်လိုရေးရင် ‘ကျိာမင်ဝဲ’ လို့ရေးရတာ။ အလောင်းစောင့်ဘုရားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

“ဘာအလောင်းကို စောင့်တာတုန်း”

“အဲဒါက နှစ်မျိုးရှိတော့ မမရဲ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း အတိအကျသေချာမသိဘူး။ တစ်မျိုးက ဒီနေရာမှာ ရှင်ဘုရင် သမီးတော်လေးက ရေကစားရင်း ရေထဲမှာ ပျောက်သွားလို့ ခမည်းတော်ရှင်ဘုရင်ကြီးက သမီးတော်အလောင်းကိုစောင့်ရင်း တည်ခွဲတဲ့ဘုရားတဲ့”

“နောက်တစ်မျိုးကရော”

“နောက်တစ်မျိုးက ဒီကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ကိုရင်လေး တစ်ပါးက တရားလာတိုင်ရင်း ပျောက်သွားလို့ခေါ်တာ။ ဟိုးနေရာ မှာပေါ့။ အဲဒီကျောက်တုံးအောက်ထဲမှာ ဟောင်းလေတုံးပေါက် ကြီးရှိတယ်။ ရေတွေဝင်နေတာ ကြားရတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“အဟုတ်ပြောတာ။ မယုံရင် လိုက်ကြည့်။ အဲဒီအပေါက် တွေထဲကနေ ရေတွေက အပေါ်ကိုစင်တက်လာတာ”

‘ဇာ’က မယုံတာမဟုတ်ပေမယ့် သိချင်စိတ်ပြင်းပြတာ ကြောင့် သူခေါ်ရာ ကျောက်ခေါင်းပေါက်အထိ လိုက်လာခဲ့၏။ ကိုရင်လေး သီတင်းဆုံး တရားထိုင်သည့်နေရာမှာ ရုပ်တုမရှိတော့ဘဲ ကျောက်တုံးတွေ ဆင့်ထားသည့်အပုံနှင့် ဘေးပတ်လည်မှာ ကျောက်တုံးလေးတွေစီကာ အဝိုင်းပုံလေး လုပ်ထားလေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာ”

မူနိဝါးဝါးအလင်းအောက်မှာ သူပြသည့် ဂဝံကျောက် ပေါက်က ခပ်မည်းမည်း။ ဆရာမတွေနှင့်အတူ ‘ဇာ’တို့ငုံ့ကြည့်နေစဉ် ဝေါခနဲအသံနှင့်အတူ ဝန်းခနဲရေဝင်သံကိုကြားလိုက်ရပြီး အပေါက်ထဲမှရေတွေ ဖြန်းခနဲစင်ထွက်လာတော့၏။

“အမယ်လေး! ဟယ်... တကယ်ရေထွက်တာတော့”

မိန်းကလေးတွေ ရယ်မောသံက အပျော်တို့ဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်။ ဖြေဖဝါးနုသည့်အန်တီလေးကဖြင့် စုတ်တသပ်သပ်ပါလေ။ ခြေဖဝါးအတော်နာရသည့် ဂဝံကျောက်ဆောင်တွေပဲကိုး။ သူတို့အုပ်စုက ကွက်တိကွက်ကြားဖြစ်နေသည့် ကျောက်တုံးကြီးတွေကို ဟိုရန်ဒီကူးလုပ်ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်လေ၏။

“မမတို့လာလေ၊ ဓာတ်ပုံလေး ရိုက်ပေးမယ်”

“အမယ်လေးတော်၊ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ မရမကခေါ်နေပြန်ပါပြီ။ မလာဘူး... ဟဲ့! ကောင်လေးတွေ ပြုတ်ကျမယ်နော်။ ငါအသည်းယားလိုက်တာ”

အန်တီလေးက ပူပန်စွာ သတိပေးလေ၏။ ဒီမူနိဝါးဝါးအလင်းရောင်နဲ့ Phone camera နဲ့ရိုက်လို့ ဘာပုံလှလှက ရမှာလဲ။ ဒါလည်း မရရအောင် တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေကြတာပါပဲ။ အုပ်စုလိုက်ရော၊ စုံတွဲတွေပါ ပျော်နေကြတာပါလေ။

“ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ကျွန်း၊ တွေ့လား”

“အင်း”

“အဲဒါစစ်ဖြစ်တုန်းက ကုလားစစ်သည်တွေ ခြေကုပ်ယူခဲ့လို့ ကုလားကုတ်ကျွန်းလို့ အမည်တွင်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ခြေတော်ရာအစစ်ရှိတယ်”

“တကယ်”

၂၁၈ ❖ မေသဒ္ဒါမောင်

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်ပြုပြင်ထားတာမဟုတ်လို့ ကျောက်သား ခြေသားချိုင့်မျိုးပဲ ရှိတာနော်”

“သွားကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“အဲဒီကျွန်းကိုသွားရင် ချက်ချင်းပြန်လာလို့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေတက်ရင် မော်တော်ပြန်ထွက်လို့ မရလို့လေ။ အဲဒီက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းစရပ်မှာ ညအိပ်ပြီး မနက်မှပြန်လို့ရတယ်”

“ဘုရားတွေ စေတီတွေလည်း ရှိမှာပေါ့”

“ရှိတယ်”

ညအိပ်ရာမှာစိုး၍ လက်လျှော့လိုက်ရပါတယ်။ မနက်အလင်းရောင်က ပြင်လေးလာနေပြီမို့ ပြန်ရန်ပြင်ကြချေပြီ။ ကမ်းခြေကျောက်ဆောင်ကို ရေလာရိုက်ခတ်သံက တဂုန်းဂုန်းဖြင့် နားထင်ပိသံရှိလှပါတယ်။ ရေတွေ အထက်ကိုစင်ပုံကြောင့် အေးရသလို တိုက်ခတ်သည့်လေညှင်းကလည်း ခပ်အေးအေး။

“မမ”

“အေး... ပြော”

“တပို့တွဲလပြည့်နေ့ ဇာဦးမှာလား”

“အင်း... စဉ်းစားဦးမယ်”

မောင့်ပါးပေါ်က သွေးကြွေးလေး ❖ ၂၁၉

“တော်ပါဗျာ၊ နောက်ဆို ‘လမိုင်း’ ကိုလာရမှာ ကြောက်ပါတယ်ဆိုပြီး ဆလံသမှာ မဟုတ်လား။ မင်းမင်းတို့က ကြည့်ထားပြီးသား”

“အမယ်! ကျုပ်က ကတိပေးပြီးရင် တည်တဲ့အမျိုးပါနော်။ လာမှာပါ... စိတ်ချ”

“ကတိနော်”

“ကတိရှင်... ကတိ၊ လူကိုချောင်ပိတ်မေးနေပြန်ပါပြီ။ တကတည်းမှ”

“ရန်ကုန်သူ ကတိတည်မတည် စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့လေ”

“သောကြာသားနော်၊ စကားတော်တော်တတ်”

“မမမောင်လေးပဲဟာ”

“အေးပါ... အေးပါ”

ကိုလေးနှင့်အန်တီလေး စကားအချို့အချောနေပေမယ့် ကိုလေးကောင်မလေးက စိတ်ဆိုးပုံမရပါ။ အူမတိုတတ်လို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် အေးလွန်းတာပဲလား မပြောတတ်။ ‘ဇာ’သာဆို ကိုယ့်ချစ်သူကို တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောနေရင် အူတိုမိမှာအမှန်ပါလေ။ ထားပါတော့၊ အန်တီလေးက လူကြီးကိုး။

“ပြန်ကြတော့မလား”

“ပြန်မယ်လေ၊ မိုးတောင်လင်းနေပြီ”

“ကဲ! ဘော်ဒါတို့၊ Lest's go!”

“ပွဲခင်းပြီးမှပဲ မမတို့ကို တစ်ရက်လောက် မနက်ပိုင်း ဒီကိုထပ်ပို့ပေးမယ်။ ခရုလည်းကောက်ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်”

“ဟယ်! ဒီမှာ ခရုရှိတယ်”

“ရှိပါ့ဗျာ... ရှိတာမှ အသက်ရှင်လျက်မြင်ရမှာ”

“စက်စဲမှာတုန်းက မရပါဘူး”

“ဒီမှာရမှာပါ၊ ဇာရယ်၊ ပီစီလေးတွေပေါ့။ အကြီးကြီး ရချင်ရင်တော့ ချောင်းသာကိုသွား”

“ဇာ” နှုတ်ခမ်းစုသွားရပါ၏။ ရေလယ်ဘုရားမှ ‘ဇာ’တို့ ပြန်တော့မှ ဟိုဘက်ကနေ လူတွေဖြတ်ကူးလာတာ အများကြီး ပါ။ ကားတွေနှင့်ပင် ကူးလာကြလေ၏။ ‘ဇာ’တို့တွေက ဘုရား မှာ ဆွမ်းဦးပင် ကပ်လျှိုးပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

ကမ်းခြေမှပြန်တက်ကာ ဆိုင်ကယ်တွေအပ်ရာဆို သွား ဖို့ပြင်တော့ ယောက်ျားလေးတွေက ရှေ့မှအရင်သွားနှင့်ချေပြီး သူက ‘ဇာ’တို့နှင့်အတူ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လိုက်လာပါသည်။ ‘ဇာ’ တို့ဝင်သောက်ခဲ့သည့်အအေးဆိုင်ရှေ့မှ ပြန်ဖြတ်ခဲ့ကြပါ၏။

“ညီလေး... ညီလေး”

“ပြော... ကိုလေး”

“မင်းကို မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် လိုက်ကြည့်နေပြန်

ဦ”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဟိုဟာလေးလား”

“အေး”

“ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ သား”

“အလကားပါ၊ မမရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ကြွေနေ တဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးကိုပြောနေတာ”

“ချောလား”

“မချောဘူး၊ သူက Talky နဲ့စားနေတာ၊ မျက်နှာများ တယ်”

“ဟယ်! မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးတော့ မရွေးမိပါစေနဲ့ သားရယ်၊ သားတို့အမေ ရင်ကျိုးရလိမ့်မယ်”

“မရွေးပါဘူး၊ မမရယ်၊ စိုးရိမ်ရန်ကော။ ကိုလေးက ဆုမ်းမြင်လိုက်လို့ ပြောတာမျိုးပါ။ တခြားဘာအကန့်မှ မရှိပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့”

‘ဇာ’သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်လိုက်မိ၏။ ဇာလေးက ထို ဘောင်မလေးပုံစံကို တီးတိုးပြောကာ ဘယ်ပိုင်းမှာ ထိုင်နေသလဲ

၂၂၂ မေသဒ္ဒါမောင်

ပြောတာမို့ အမှတ်တမဲ့ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အလိုလေး၊
တကယ့်ကို အဟုတ်ပါပဲလား။ ‘ဇာ’တို့လျှောက်နေသည့်ဘက်
ကို မျက်နှာမူလျက် ထိုင်နေသည့် Step ဆံပင်နှင့်မိန်းကလေး
က စူးရှသည့်အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်နေတာပါလေ။

သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးက မျက်နှာများသတဲ့။ ‘ဇာ’က
ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို အထင်မကြီးပါလေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးမထားရင် ဘယ်သူက တန်ဖိုးထားပါ
မလဲ။ စာစ်ယောက်နဲ့ပြတ်လို့ နောက်တစ်ယောက် ထပ်တွဲတာက
အပြစ်မဟုတ်ပါ။ လက်ရှိချည်းစားရှိနေပါလျက်နဲ့ နောက်ချည်း
စားသုံးလေးယောက်ကို အပြိုင်တွဲတာလောက် မသင့်လျော်တာ
မရှိတော့။

‘ကို’လည်း အဲဒီစာရင်းထဲ ပါနေတာပါပဲ။ ဖျတ်ခနဲ သတိ
ရမိစဉ် ရင်ထဲမှအပျော်တို့က ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားရလေ
တော့၏။ ရှင့်ကို ‘ဇာ’မုန်းချင်ပြီ ‘ကို’ရဲထက်မာန်။ တကယ်ပါ။

အခန်း(၁၈)

“စောစောသွားကြလေ၊ တော်ကြာ နေပူနေဦးမယ်”

“မမရေ... သွားကြမယ်”

မနက်စောစော breakfast စားအပြီးမှာ အန်တီချော
က သတိပေးလိုက်လေ၏။ ဆိုင်မှာ ကိုလေး ကျန်ခဲ့မှာမို့ ကိုကို
ဆွံ့မိသားစုနှင့်သူ့အပါအဝင် ‘ဇာ’တို့တူအရီး သွားကြမှာပါ။ မမ
သိတာက သမီးကိုချီးမွမ်းလွန်လွန်းစွာ ဆိုင်ရှေ့မှာ သူ့သူငယ်ချင်း
ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ရောက်လာလေ၏။

“ညီလေးရေ ပြီးရင်သွားစို့”

“လာပြီ ဟေ့ကောင်ရေ”

“ညီလေး”

“ဗျာ... မမ”

“ညီလေးသူငယ်ချင်းဆိုင်ကယ်နဲ့ ‘မ’မလိုက်ဘူးနော်”

“သိပါတယ်မမရယ်၊ မမ ရေမွှေးနဲ့မခံနိုင်တာ ကျွန်တော်သိပြီးသားကို။ ဇာ ဟိုဆိုင်ကယ်နဲ့လိုက်နော်”

စိတ်လျှော့ပြန်ချေပြီ။ ဒီရောက်ကတည်းက သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ကယ်စီးရတာမရှိသေးပါလား။ စီးရင်လည်း အန်တီလေးနှင့်အတူ သုံးယောက်စီးရတာပါလေ။ အခုလည်း သူ့ဘော်ဒါနှင့်အတူစီးတဲ့။ စိတ်ပြန်ပါပကော။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။ အဲဒီကောင်လေးက ရေမွှေးကိုစွန့်ထူနေအောင် ဆွတ်တတ်တာကို။ စကားပြန်လူငယ်ဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ရှိုးများမှာပေါ့လေ။

“နေဂူမှာနော်၊ လက်ရှည်ဝတ်”

သူက မမသိတာနှင့်အန်တီလေးရော၊ ‘ဇာ’ကိုပါ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ဆောင်းစေပါသည်။ ကိုကိုက မမသိတာကိုကူညီပေးပြီး အန်တီလေးနှင့်‘ဇာ’က ဒီလိုမျိုးဆောင်းလေ့မရှိတာမို့ ဆေးသိုင်းကြိုးတပ်တာကို သူပင် ကူတပ်ပေးပါ၏။ နံနက်စောစော အေးတာထက် လေအေးတိုက်ခတ်တာက လူကိုပိုချမ်းစေလေသည်။

“အဲဒါ ဘာရွာလဲ”

“လမိုင်း”မှထွက်သည်နှင့် အန်တီလေးက မေးခွန်းစမေး

ချေပြီ။ ကိုကိုတို့က ကလေးလေးပါလာတာမို့ ‘ဇာ’တို့ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဘေးယှဉ်ပြီး သွားနေပါ၏။

“မော့ကနင်ရွာလေ မမရဲ့။ ဒါပြီးရင် ကြိုးတံတားရွာကိုရောက်မှာ”

“အဲဒါဆို ကိုရင်လေးဘုရားကို ရောက်ရောလား”

“မရောက်သေးဘူး... စံပြရွာရောက်မှာ။ အဲဒီကနေ ကရင်ရွာဖြစ်တဲ့ နှင်းစုံရွာကို ဖြတ်ရမယ်။ ပြီးရင် တောင်ဘုံရွာဆမ်းမကိုရောက်မှာ။ အဲဒါပြီးမှ အာရှတောင်ပေါ့။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုရင်ဝတ်ပြီး ကိုရင်လေးဘဝကနေ အခု ဦးဇင်းဆရာတော်တဲ့ ကိုရင်လေးဆရာတော်ရကျောင်း။ ကျိုက်ဒေးဆရာတော်တဲ့။ လူတွေက နှုတ်ကျိုးနေလို့ ကိုရင်လေးဆရာဆာ်လို့ပဲခေါ်ကြတာ။ ဒီကိုလာတဲ့လူတိုင်း ဆရာတော်အဆောင်သားတဲ့ လက်ပတ်ကြိုးတို့၊ ဆွဲကြိုးတို့၊ အန္တရာယ်ကင်း လာဘ်ဘာသာရွှင်ပစ္စည်းတွေ တောင်းကြတယ်။ ဆရာတော်လေး မန်းသားထားလို့လေ”

“ဪ”

“တကယ်စွမ်းတာ မမရဲ့၊ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းသလို အန္တရာယ်လည်း ကင်းဝေးစေတာ။ မမက ချူချာတော့ ဆူပူဖြစ်ယူသွား”

လမ်းက ကုန်းဆင်းကုန်းတက် အလိမ်အခေါက် အချိုအနွက်တို့ဖြင့် ကတ္တရာခင်းလမ်းမကြီးပါပဲ။ အဝေးပြေးကားကြွေက (ဘားအံဘက်မှဆိုလား) ဖြတ်မောင်းသွားကြတာ မြင်ရ၏။ ကားကြီးတွေလာတိုင်း ကားကြောက်သည့်အန်တီလေးထံ အသံကျယ်ကျယ်ထွက်လာတတ်လေသည်။ (အန်တီလေး (နှစ်သမီးအရွယ်က အင်းစိန်ဈေး မဟာမြိုင်ရုပ်ရှင်ရုံထိပ်နားမှာ ကားတစ်စီးအရှိန်လျှောက် ရှေ့ခန်းမှန်တံခါးပေါက်မှ ဆွဲတင်ခဲ့ရဖူးတာမို့ ယခုအရွယ်ထိတိုင် ကားမှန်သမ္ပူ ကြောက်လေ့ရှိတယ်။)

ငါးတောတွေ သစ်ပင်တန်းတွေကိုဖြတ်ကာ နေရောင်ခပ်နွေးနွေးပူပေးနေပါ၏။ ဆိုင်ကယ်ကို ကားလည်းရှင်း၊ လမ်းလည်း ပြူးသည့်နေရာတို့မှာ ခပ်မြန်မြန်လေးမောင်းခဲ့တာမို့ မနက် (၁၀)နာရီခန့်မှာ ကိုရင်လေးဆရာတော်ရှိသည့်နေရာကို ရောက်သွားကြလေ၏။ လမ်းကြောထဲမဝင်ခင် မှိပ်ခွေရှိ အအေးဆိုးမှာ တစ်အောင့်နားကြပါသည်။

“အဲဒါ ဘာရုပ်လဲဟင်”

“လောကနတ်ရုပ်လေ၊ ဆင်ခံပြီးထုထားတာ”

မှိပ်ခွေ ထုထားသည့် လောကနတ်ရုပ်က နေရောင်အောက်မှာ တလက်လက်ဖြစ်နေ၏။ ‘သွားကြမယ်’ အသံပြုသည့်

နှင့် မှိပ်ခွေက ဆိုင်ကယ်ကို ဆက်မောင်းလာခဲ့ပါသည်။ အဝေးကြီးမှမြင်ရ (ဖူးရ)သည့် လေးမျက်နှာဆင်းတုတော်များက ထင်းခဲ ထင်သာမြင်သာရှိကာ သပ္ပာယ်လှလေ၏။ တစ်ဖက်မှာက ဆွမ်းအုပ်စေတီကြီးတည်ကာ ဆောက်ထားသည့်စေတီတော်။

ဆိုင်ကယ်တွေကို လေးမျက်နှာဘုရားရှေ့ ခြေကွက်လပ် နာရပ်ကာ ခြေလှမ်းဖြင့် သာသနာ့မြေကိုနင်းမိလေသည်။ ကုန်းဆော်ပေါ်တည်ထားသည့် စေတီတော်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ကို မြေပြန့်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ဆေးဖြူပေါ် ဆေးဝါးဖြူရောင်)သုတ်ထားသည့်အုတ်နံရံတက်သို့ ဆက်လျှောက်လာသော အုတ်တိုင်တိုင်း၏ထိပ်ဘက်မှာ ရွှေဟင်္သာရုပ်တစ်ခုစီ ထူထောင်ကာ အဆန်းတကြယ်ပါလေ။

ပထမဆုံးတက်ရသည်က အုတ်လှေကား (၉)ထပ်က ခြေရောင် နောက်တစ်ကွေ့တက်ရသည်က အုတ်နီခဲရောင် လှေကားထပ်များ။ သုံးဆစ်ချိုးပြီးမှ ကုန်းတော်ပေါ်ရောက်ကြလေ၏။ နံရံတိုင်တိုင်ဖြင့် ကျောင်းသင်္ကန်းက အေးချမ်းလှပနေပါ၏။ သောက်ရေကန်(ခြေမဆေးရ) ဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားသည့် အုတ်ကန်ထဲမှရေမှတ်ဖြင့် ရေသောက်ကြပါသည်။ မောမောနှင့် သောက်၍ ရေက ချိုပင်ချိုနေသည့်နှယ်ပါ။

“ဆရာတော်ရှိပါသလား အမေ”

“ဒီမှာမရှိဘူး၊ ဟိုဘက်မှာပါ။ ခဏနေ ဆွမ်းစားကြ
လာလိမ့်မယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုဘက်မှာ တိရစ္ဆာန်လေးတွေရှိတယ် မမရဲ့။ လာ
ကိုကို ဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြပါ၏။ အဲ
ဘက်မသွားခင် လှောင်အိမ်ခပ်ကြီးကြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် အ
မွေးထားသည့် ကြက်တူရွေး သာလိကာနှင့် ငှက်မည်းမည်းတို့
များကို သူက အန်တီလေး Camera ဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးထား
၏။

စေတီတော်ကိုရှိပြီး တစ်ပတ်ပတ်လာစဉ် လှောင်အိမ်
ဖြင့် မွေးထားသည့် သမင်သားအမိနှင့် တခြားလှောင်အိမ်ထဲ
တော့ မျောက်မိသားစုရှိနေပါသည်။ မျောက်မကြီးရင်ခွင်ထဲမှာ
သားငယ်လေးက နို့စို့နေလေ၏။ သားအကြီးနှင့် မျောက်မကြီး
ကဖြင့် အငြိမ်မနေဘဲ ဆော့ရင်း ဖြေခွက်တော့ ကိုကိုသမီး
လန့်ငိုလေတော့သည်။

“လာလာ... တို့သားအမိလည်း မျောက်သားအ
ဖြစ်တော့မယ်”

မမသီတာက သမီးကိုချီကာ အရိပ်ရှိသည့်အပင်အောက်
၌ချော့ရင်း ကလေးကိုနှိုတိုက်နေပါသည်။ ဒီဘက်အပြင်မှာ

သံကြိုးချည်ထားသည့်မျောက်ရိုးပြီး လက်ထဲမှာ သစ်သီးစားနေ
လေ၏။ ကိုကို ဓာတ်ပုံရိုက်တာကိုမြင်တော့ မျောက်က ပဲများပြီး
Post အမျိုးမျိုးလုပ်ပြတော့ ရယ်လိုက်ရတာ မပြောပါနှင့်။ စား
နို့ဆောင်ဘက်မှာ ကြိုးမချည်ထားသည့် မျောက်လွှဲကျော်တစ်
ကောင်က ကိုကိုဆီရောက်လာတော့ မမသီတာက လှမ်းသတိ
ပေးသည်။

“ကုတ်မိမယ်၊ သတိထားနော်... ကို”

“အေးပါ”

မျောက်ကလေးက ကိုကိုပုဆိုးကိုကိုင်ကာ မျက်နှာကို
အောက်ညှိနေပုံက သနားစဖွယ်လေးပင် ဖြစ်နေလေ၏။ လူကို
“ချီမလား” ဟုမေးနေသယောင်။ တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား အမူ
အရာနှင့်စကားပြောကြတာ အမှန်ပဲကိုး။

“ချီလိုက် ကိုကို... ချီလိုက်၊ ညီ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးမယ်”
ကိုကိုပွေ့ချီလိုက်တော့ မျောက်လေးက ကိုကိုကိုပြန်
ခက်ထားပြီး တော်တော်နှင့်မဆင်းဘဲ ငြိမ်နေလေ၏။ သူ့ဖခင်
လို့များ ထင်သွားလေသလား။ လူကိုအန္တရာယ်မပေးဘဲ ငြိမ်ငြိမ်
လေး နေနေတာပါလေ။

“သွားကြမယ်လေ”

“ဒီကောင် မဆင်းတော့ဘူးကွ”

“ဆရာလေးရေ၊ ခေါ်ပါဦး”

ဆွမ်းချက်ဆောင်မှ ယောဂီဝတ်အမေတွေနှင့် ဆရာလေးတို့က ပါးစပ်မှအသံပြုကာ ခေါ်တော့မှ အသာဆင်းကာ စာနီဆောင်ထဲဝင်သွားတော့၏။ သူက အန်တီလေးကို လှေကားထစ်တွေ စေတီတွေ ရင်ပြင်တော်တွေမှာ တိုင်ခိုင်းရပ်ခိုင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါ၏။ လေးမျက်နှာဘုရားကို ကျောပေးရိုက်ရသည့် ဝရံတာလက်ရမ်းနေရာက အလှဆုံးပါပဲ။

“မမ အဲဒီနားမှာရပ်လိုက်... လှတယ်။ ကွမ်းပင်ကို ကိုင်လိုက်လေ”

“ဒါ ငါ့သစ်ပင်”

“ဟဲ့!”

သူလုပ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်သည့်အန်တီလေးကို သစ်ပင်ကိုင်စဉ်မှာ ကိုကိုနောက်လိုက်တာမို့ ရယ်သံတို့က အုန်းခနဲ။ အရယ်သန်သည့် အန်တီလေးကို ကိုကိုလည်း နောက်တတ်သားပါလား။

လေးမျက်နှာဘုရားထဲရောက်တော့ အလယ်ထဲမှာ ပြင်ဆင်နေတုန်းပါ။ အထဲဝင်စဉ် လှေကားလက်ရမ်းဘောင်ပေါ်မှာ ထုလုပ်ထားသည့် နဂါးနှစ်ကောင်ပုံက အသက်ဝင်လှပါ၏။ အဲဒီမှ အထဲကိုဝင်စဉ် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် တိုင်လုံးတို့ကအမျှား

အပြား။ ကြွေပြားကပ်ထားသည့်အဖြူပေါ် အဝါကွက်လေးများ ခွဲနေသည့်လှေကားကို တက်ခဲ့ကြပါသည်။

“မရောက်သေးဘူးလား၊ လျှာထွက်ချင်နေပြီ”

“ဆရာတော် အပေါ်မှာရှိလား ကိုရင်”

“ရှိတယ်”

“ဟဲ့! မိန်းမတွေ တက်လို့ရရဲ့လား။ မေးကြည့်ဦး”

“လုံခြုံမှုနဲ့လာရင် တက်လို့ရတယ်တဲ့ မမရဲ့။ ဆက်တက်

ခွဲ”

ဆင်းတုတော်ကိုယ်ထည်ထဲမှာလည်း ဘုရားဆင်းတုဆော်တွေ တည်နေပါ၏။ အဝင်ဝမှာ ‘အမျိုးသမီးမဝင်ရ’ဆိုင်းဘုတ်တို့က လေးဖက်လေးတန်အပြည့်ပါ။ စုစုပေါင်း အဆင့်ကိုးဆင့်ကို မောမောနှင့်တက်ခဲ့ရပါ၏။ အထပ်တိုင်းရှိနေသည့်ဘုရားဆင်းတုတော်တို့က မတူဘဲ ထူးခြားလှပနေလေသည်။ အန်တီလေးက အထပ်တိုင်း မှန်ပုံးတွေထဲကို အလှူငွေထည့်နေတာကြောင့် သူက အပေါ်ရောက်မှထည့်ရန် ပြောရလေသည်။

“ရောက်ပြီ”

ဆရာတော်ကိုဖူးရတော့ သူတို့ယောက်ျားလေးတွေက အနီးအထိ သွားပူးလေ၏။ ဖာတို့မိန်းကလေးတွေက လှေကားသားနေရာလေးမှာပင် ထိုင်ကျန်ခဲ့ကာ အဝေးမှ ကြည့်ညှိစွာ

လှမ်းဖူးလိုက်ရပါသည်။ ဆရာတော်က စကားသိပ်မပြောဘဲ အကြည့်နွေးနွေးဖြင့်သာ ဝေကြည့်တော်မူလေသည်။

“မမ... လာလေ”

“နေပါစေ၊ ဒီကပဲ ဖူးတော့မယ်”

“သမီးတို့ ရန်ကုန်ကပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

“ကြုံရခဲတယ်နော်၊ ရန်ကုန်မှာပဲနေကြပြီး ဒီမှာလာဆုံရတယ်”

မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည့် လူကြီးအုပ်စုထဲမှ ဦးလေးကြီးက ‘ဇာ’တို့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ အန်တီလေးက လေသံဖြင့် ‘နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာ’ ဟုပြောလေသည်။ ဆရာတော် အောက်ဆင့်ပြန်ကြသွားလေမှ ‘ဇာ’တို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းခဲ့ကြ၏။ အောက်ဆုံးဆင့်မှာ ခဏထိုင်နားကြစဉ် ဆရာတော်က ယခုစတင်နေသည့် လျောင်းတော်မူဘုရားဆင်းတုတော်ပုံစံကို သေချာရှင်းပြနေလေသည်။

အဲဒီနောက် ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှ ကွေ့ပတ်ဆင်းကာ တစ်ဖက်ဘုရားဆီ ရောက်ခဲ့ရပါ၏။ ဆောက်လက်စ အဆောင်တို့က ဟိုနေရာတစ်ခု ဒီနေရာတစ်ခုပါပဲ။ အုတ်နီရောင်ကျောင်းမှာ ခဏနားကာ ပရိတ်ရေသောက်ရေအေးအေး

လေးသောက်အပြီး အဆောင်တွင်း ကိန်းဝပ်စံပါယ်တော်မူနေသည့် ကျောက်စိမ်းဘုရားကို ဖူးခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

“မမ”

“ပြော”

“လာမှာ သေချာသွားပြီမဟုတ်လား”

“ဒီကိုလား”

“အင်းလေ၊ လာမယ်နှစ် (၂)လပိုင်း၊ တဖို့တွဲလပြည့်ထီးတင်မှာ”

“လာပါ့မယ်ရှင်... လာပါ့မယ်”

သူက နေရာစုံအောင် လိုက်ပြကာ၊ ကျောက်ငှက်ပျောတောင်သမိုင်းကို ရှင်းပြပြီး ကျောက်တုံးကိုပါ ညွှန်ပြပါ၏။ အန်တီလေး Camera ထဲမှာတော့ ပုံတွေအပြည့်ပါပဲ။ ခရီးထွက်ရင်း စာရေးဖို့ကုန်ကြမ်းတွေ အတော်ပြည့်ပြည့်စုံစုံရလောက်ပါရဲ့။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘မ’တို့ကို ရန်ကုန်ကမှန်း သိတာပါလိမ့်”

“ဪ... ရန်ကုန်သူနဲ့ မွန်သူ အပြင်အဆင်က ကွဲတာကိုး မမရဲ့”

“အမယ်လေးဟယ်၊ ငါတို့ ဖလန်းဖလန်းပုံမျိုး ဝတ်မလာပါဘူး၊ မွန်နဲ့ဗမာ ဘာများကွဲပြားလို့တုန်း၊ ဆံထုံးရေ ယိုင်

၂၃၄ မမသဒ္ဓါစောင်

မသိမ်းပါ တူတာကို”

“ဝဝါကျ မတူဘူးလေ မမရဲ့။ ဗမာက ပဝါကိုစုံချတာ။ မွန်က စလွယ်လိုပတ်တာ။ မတူဘူး”

“တော်ပြန်ပြီ”

သူက အန်တီလေးကို နိုင်အောင်ပြောနိုင်ပုံဖြင့် ကျေနပ် ပြုံး ပြုံးလိုက်လေ၏။ အပြန်လမ်းမှာ နေက အတော်ပူနေပြီမို့ စကားသိပ်မပြောဖြစ်ကြတော့။ ဆိုင်ကယ်ကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်း ခဲ့ကြပါသည်။ ဗိုက်ကလည်း ဆာနေပြီကိုး။

ကရင်ရွာအရောက်မှာ သူနှင့်အန်တီလေး ဆိုင်ကယ်က ရပ်ကျန်ခဲ့လေ၏။ ပြီးမှ သင်္ဘောသီးဆင်းဝယ်တာမှန်း သိရပါ သည်။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်စဉ် ဦးက ခိုပ်သာဝင်မည်ဆို၍ အန်တီ ချော အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။

“ဘယ်နှရက် ဝင်မှာလဲဟင်”

“ဆယ်ရက်လေ ဆရာမရဲ့၊ ဆရာမရော ဝင်ချင်လား”

“မဝင်နိုင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ မနက်ဖြန်တော့ လာခဲ့မှာ

ပါ”

အခန်း (၁၉)

“ဘုန်းကြီးရော ကိုရင်ရော အပါအဝင် ယောဂီစုစုပေါင်း (၄၀)ကျော်တယ် မမ”

မနေ့က အတော်လေးပင်ပန်းသွားတာမို့ နေမြင့်မှ ‘ဇာ’ နီးပါ၏။ အန်တီလေးကလည်း ‘ဇာ’ ကိုမနီးပါချေ။ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထစဉ် နာရီက မနက်ကိုးနာရီခွဲနီးနေချေပြီ။ အခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ အန်တီလေးနှင့်သူက Computer Learning room ပြတင်းပေါက်မှာ အတူရပ်ကာ စကားပြောနေကြပါ၏။

“အေးလေ၊ ပိုပိုလိုလို (၅၀)သတ်မှတ်လိုက်ပေါ့ သား ရဲ့၊ အအေးဘူးလျှာမာပဲဟာ၊ ‘မ’လျှာနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဆရာတော် ဥူးဖောတိကကိုပဲ ဝတ္ထု လျှာမလားလို့”

“အဲဒါက သပ်သပ်လှူလေး ‘မ’နဲ့ပေါင်းလှူရင် လှူပေါ့။
‘မ’စာအိတ်နဲ့ တစ်ခါတည်း အတူထည့်လိုက်ချေ”

“ဖြစ်ရဲ့လား မမရဲ့”

“ဪ... ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ ဒီကိုလာတာ အလည်
ဆိုတာထက် လှူဖို့လာတာပဲကို။ ‘မ’ရှာသမျှ ဘုရားဖူးထွက်ဖို့နဲ့
လှူဖို့ပဲ စိတ်ထဲမှာရှိတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရောလေ”

“အဲဒါဆို အအေးနဲ့ရေခဲတုံး သွားမှာ။ ‘မ’ပိုက်ဆံပေး
လိုက်မယ်”

“ကြိုဝယ်ထားရမှာလား”

“ဘူးက ကြိုဝယ်လို့ရတယ်လေ၊ ရေခဲကတော့ ‘မ’တို့
သွားခါနီးမှမှာ။ ထမင်းစားချိန်နဲ့ သိပ်ကပ်လို့တော့ မကောင်းဘူး”

“ပြီးရောလေ”

စကားကောင်းနေလိုက်ပုံများ အနောက်မှာ ‘ဇာ’ရောက်
နေမှန်းပင် မသိကြ။ နှစ်ယောက်သား ကျောပေးလျက်သား ရပ်
နေပုံက ပခုံးထိလှနီးပါးပင် ဖြစ်နေတာပါ။ နှစ်ဦးသား သတိ
မထားမိတာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် မောင်နှမလိုပဲသဘောထားကြ
ဖို့ စိတ်ရှင်းရှင်းကြောင့်မို့ပဲလား မသိပါလေ။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ အန်တီလေး”

“အမေ! လန့်လိုက်တာသမီးရယ်၊ နီးပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဒါဖြင့် ရေခိုးချိုးတော့လေ၊ ခဏနေ ထမင်းစား၊ ပြီး
ရင် ခိပ်သာသွားကြစို့”

“ဦး သွားတဲ့ခိပ်သာကိုလား”

“အေး”

‘ဇာ’အောက်ထပ်ကိုဆင်းကာ ရေခိုးချိုး သနပ်ခါးလူး
ပြီး ထွက်လာတော့ သူ့ကိုမမြင်ရတော့ပါချေ။ ဈေးဝယ်ဖို့ ထွက်
သွားပြီထင်ပါရဲ့။ မမသိတာက ထမင်းပွဲပြင်နေတာမို့ ‘ဇာ’ပါ ဝိုင်း
ကူလိုက်ပါ၏။

“ညီမလေးက ပန်းရောင်နဲ့လိုက်သားပဲ”

“ဒါ ဇာ Favourite colour လေ၊ မမသိတာရဲ့”

ဟုတ်လား၊ ညီလေးလည်း ပန်းရောင်သိပ်ကြိုက်တာ”

“ဟင်... ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီးတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမကရော ဘာရောင်ကြိုက်တာလဲ”

“အန်တီလေးက အစိမ်းရောင်ကြိုက်တယ်။ အစိမ်းမှ
အစိမ်းမျိုးစုံကိုကြိုက်တာ၊ ရင့်ရင့်နုနုပဲ။ စစ်စိမ်းရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ငှက်ပျောညွန့်ရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ Model စိမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါနပန်း
အရောင်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အကုန်ကိုကြိုက်တာ”

၂၃၈ မမသဒ္ဒါမောင်

“ဟုတ်လား”

ဆိုင်ကယ်သံကြားလိုက်ရတာမို့ လည်ပင်းမျှော်ကြည့်မိစဉ် ဟိုနေ့က သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလေ၏။ မမသီတာက ထမင်းစားခေါ်တော့ သူ့လာမှအတူစားမည်ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။ ဒီအိမ်မှာက ဆိုင်ဖွင့်ထားတာမို့ ထမင်းလက်ဆုံစားချိန်မရှိပါ။ အထူးသဖြင့် သူက အလုပ်အရှုပ်ဆုံးပါပဲ။ Phone (Handset) ဝယ်သူလာရင် ‘ညီလေးရေ’၊ Computer ပြင်သူလာရင်လည်း ‘ညီလေး’၊ ဓာတ်ပုံရွေးသူလာတော့လည်း ‘ညီလေး’ ဆိုပြီးခေါ်သံကို ကြားနေရတာကိုး။

ဒီကြားထဲ သင်တန်းသားတယောက်တွေ လာလည်ကြတာမျိုး။ ဒါမှမဟုတ် မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ လာပို့ကြတာမျိုးဆိုရင်လည်း အိမ်ထောင်ဦးစီးနာမည်မဟုတ်ဘဲ သူ့နာမည်သာ ရေးတတ်ကြတာပါလေ။ Phone ပြင်ရင်သာ ကိုလေး အလုပ်ဖြစ်ပြီး၊ Video ရိုက်တာ၊ ကားပြန်စစ်တာတို့ကိုတော့ ကိုကို လုပ်ပေးပါတ်။ Computer ပြင်စရာလွယ်လျှင်တော့ သူက ကိုကိုကို ပြင်ခိုင်းတတ်လေသည်။

“ထမင်းစားမယ်လေ၊ ပြီးရင် အဖေဆီသွားရမှာ”

“ရိပ်သာလား”

“အေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်ပိုးငယ်က သွေးကြောလေး

“အဲဒါ ဘာတွေလဲ”

“ရိပ်သာဝင်တဲ့သူတွေကိုလူဖို့လေ၊ မမ လှူတာ။ ငါတို့သွားရင် ရေခဲမှာရဦးမယ်။ လာလေကွာ... မမရော”

“လာပြီ သားရေ၊ မမရော ဘယ်ပျောက်သွားပြန်ပြီလဲ”

“ရှေ့ကဆိုင်မှာ မမရေ”

ထမင်းစားရင်း သူက အန်တီလေးကို ဟင်းဦးဖယ် ထည့်ပေးလေသည်။ ပြီးနောက် အခုသွားမည့်ရိပ်သာအကြောင်းကို အကြမ်းဖျဉ်းပြောပြပါတ်။

“မော်လမြိုင်က ဖားအောက်တောရကျောင်းကို မြင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“အခုဆရာတော်က အဲဒီကျောင်းမှာ တရားအားထုတ်ခဲ့တာ။ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်က B.A ဘွဲ့ရပေါ့”

“ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့သွားမှာက အခု ကျွန်ကောလာသဘုရားဇာညီတဲ့ ရသေ့ကြီးသီတင်းသုံး တရားထိုင်ခဲ့တဲ့တောင်နေရာကို သွားမှာ။ ကျောင်းက ရာမညကျောင်းလို့အမည်ရတယ်။ ရိပ်သာအမည်က မုနိပါလဓမ္မရိပ်သာပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်ဝါးပေါ်က သွေးကြောလေး: ♡ ၂၄၈

ထမင်းစားပြီးတော့ အန်တီလေးက အပေါ်ထပ်သို့ပြန်
တက်သွားကာ စာအိတ်ယူပြီး ဆင်းလာပါ၏။ အပြင်ထွက်ရန်
ပြင်ဆင်နေသည့်သူ့လက်ထဲသို့ အိတ်ဖွင့်ထားသည့်စာအိတ်ကို
လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“သားထည့်ပြီးရင် ပိတ်လိုက်နော်”

“ဟုတ်! ဟာ... ငါးသောင်းတောင်၊ များလှချည်လား
မမရဲ့”

“ဟယ်! လှူဘာပဲ နည်းတယ်များတယ်ပြောရသလား။
‘မ’က သူများတွေပြောကြသလိုမျိုး ညောင်စေ့လောက်လှူပြီး
ညောင်ပင်ကြီးလောက် ကုသိုလ်ရတယ်ဆိုတာ မယုံဘူး။ ကိုယ်
လှူသလောက်က ကိုယ်ရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ အမျှဝေရင်လည်း
(၇)ရက်သောသားသမီးအစုံ အကုန်ရအောင်ဝေတာ။ ဘာဖြစ်ပါ
ရစေ၊ ဘာရပါရစေလို့ ဆုမတောင်းပေါင်”

“မှန်လိုက်လေ၊ ဒါမှ သောကြာသမီး။ အဲဒါပြောတာ
ပေါ့၊ သောကြာမှန်သမျှ လူတော်တွေပါဆိုတာကို မယုံကြဘူး”

“ကိုလေးကတော့ လုပ်ပြီ”

“ဟဲ့ကောင်လေး လူကြီးက အကောင်းပြောနေတာကို”

“မင်းမင်းက အဆိုးပြောနေလို့လား”

“ဒါဆို မမတို့ကအစိုး ကိုလေးဆိုင်ကယ်နဲ့ အရင်သွား

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်ဝါးပေါ်က သွေးကြောလေး: ♡ ၂၄၉

နင်းကြလေ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီပစ္စည်းတွေယူပြီး နောက်ကလိုက်
ထားခဲ့မယ်။ ရေခဲဝယ်ရဦးမှာမို့လေ”

“ရပါတယ်”

“ငါ့ကို တစ်ထုပ်ပေးလိုက်လေ၊ ခြင်းထဲထည့်သွားလို့
ရလောက်တယ်”

ကိုလေးဆိုင်ကယ်ဖြင့် သုံးယောက်စီးလာခဲ့ပါ၏။ ‘ဇာ’
ဆိုသောကနေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့ကိုဖြတ်ကာ တောလမ်း
ဥလွှာအတိုင်း ဆက်ဝင်ခဲ့လေသည်။ သစ်ပင်တို့ အုံ့ဆိုင်းနေသည်
မို့ လမ်းက နေပြောက်ပင်မထိုးဘဲ အေးစိမ့်နေပါ၏။

“တရားထိုင် နားပြီလား”

“ပြီးလို့ ပြန်တောင်ဝင်နေပြီ”

“ဟောဗျာ! နောက်ဘယ်နှနာရီ ပြီးမှလဲ အဘွား”

“တစ်နာရီပေါ့”

“စောင့်ကြတာပေါ့နော် မမ”

“ဘာကိစ္စရှိကြလို့လဲ”

“ရန်ကုန်က ဧည့်သည်က အအေးဆွေးတွေလျှို့ရောက်
သတာပါ အဘွား”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ခဏအကြာမှာ သူတို့ရောက်လာကြပြီး အဘွားတွေဆီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှ ဒန်အိုးတစ်လုံး ခဏငှားကာ၊ ရေအရင်ဆေးလိုက်ပါ၏။
နောက် ရေခဲတုံးတွေကို ရေဆေးလိုက်ပြီး အနည်းငယ်ခွာ
သံဘူးတွေကို 'စိမ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဆရာတော်ကို သွားဖူးရအောင်”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က အဆောင်ထဲသို့ ဝင်း
လက်လျှော့ရမလိုဖြစ်သွားစဉ် ဖွန်စကားဖြင့် ‘ရန်ကုန်က ဆရာ
ဟုပြောလေမှ တံခါးဖွင့်ပြီး တွေ့ခွင့်ပြုလေသည်။ ဆရာ
နာမများ တယ်ကြီးပါလားနော်။ ဆရာတော်ကိုဖူးရင်း အဆောင်
ဝတ္ထုကပ်ကာ စကားစမြည်ပြောတော့ သူက အန်တီဆေး
ဆရာတော်ပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါသည်။ Camera
တာမို့ ကိုလေး၏ Phone ဖြင့် ရိုက်ရလေ၏။

ဆရာတော်ကျောင်းသင်္ကန်းက အုတ်တိုက်ဖြူဖြူ
လှေကားလက်ရမ်းပြာပြာ၊ ဝရံတာပြာပြာလေး ထုတ်ထား
သဘောကျစရာလေးပင်။ ဆရာတော်ကျောင်းသည် အဆောင်
လည်း ထိုနည်းတူ ဝရံတာနှင့်လက်ရမ်းအပြာလေးဖြစ်ကာ
တော် ဥဉ္စုစောတိကသည်လည်း ဖော်ရွေလွန်းလှပါ၏။

“စောသေးတယ်လေ၊ ဘုရားတက်ဖူးကြချီ”

ကိုလေးနှင့်သူ့သူငယ်ချင်းက ရှေ့မှခပ်သုတ်သုတ်
သွားသည့်လှေကားက တောင်ကိုဆင့်ထားသည့် အုတ်

ခပ်မတ်မတ်ကြီးပါ။ ပေ (၁၀၀)ကျော်မြင့်သည့်တောင်ဖြစ်ပြီး လက်
ရမ်းလုံးဝမပါတာမို့ အမြင့်ကြောက်တတ်သည့် အန်တီလေးကို
သူနှင့် ‘ဇာ’က ရံ၍တက်ခဲ့ပါ၏။

အပေါ်ကိုရောက်တော့ လျောင်းတော်မူဘုရားဆင်းတု
တော်ကြီးကို ဖူးတွေ့ရလေသည်။ တောင်တက်ရတာ မောလွန်း
၍ စကားပင်မဆိုနိုင်ကြ။ ကိုလေးနှင့်ဟိုကောင်လေးကဖြင့် ရင်
ပြင်ကျောက်ပြားထက် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ Flat ပြနေချေပြီ။

ရပ်တော်မူ (တည်ထားသည်) ဆင်းတုတော်အောက်မှာ
မုန့်ပါလရသေ့ကြီး၏ရုပ်တုကို စာညထားသည်မှ အကြီးကြီးပါ။
ရသေ့ရုပ်တုအောက်ဆင့်မှာက ကြေးခေါင်းလောင်းသုံးလုံးကြီး
ငယ်စဉ်ကြီးလိုက် ခပ်စောင်းစောင်းလေး သီချိတ်ထားပြီး သွပ်
မိုးဆောင်လုပ်ထားလေသည်။

‘ဇာ’တို့ရပ်ကြည့်နေသည့် လျောင်းတော်မူဘုရားအောက်
ဆင့်မှာက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ ရာမညကျောင်းတော်ရှိပြီး
‘ဦး’တို့ဘုရားထိုင်သည့် ‘ဘာရသီမုန့်ပါလ’ အဆောင်နှင့် တခြား
ကျောင်းဆောင်တို့က တောအုပ်ထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ တစ်ခုစီရှိနေလေ
သည်။

“ပြန်ဆင်းကြစို့လေ၊ တော်ကြာ တရားနာချိန် ပြန်ကျော်
သွားဦးမယ်”

အန်တီလေး သတိပေးလိုက်တာမို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြတာ
သူက သူငယ်ချင်းနှင့်ဆင်းသွားတာမို့ အန်တီလေးက ကိုဆေး
လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်ဆင်းခဲ့လေသည်။
သူက လူကြီးတွေမမိမှာမို့ပြီး ခပ်လောလောဖြင့် ဆင်းသွားရုံပါ။

“မမ၊ ဒူးရင်းသီးသီးတာ မြင်ဖူးလား”

“TV ထဲမှာ မြင်ဖူးတယ်၊ ငါ အနံ့လုံးဝမခံနိုင်ဘူး”

“မကြိုက်ဘူးလား”

“No!...”

“ညီက ဒူးရင်းသီးတို့ ထောပတ်သီးတို့ သခွာသွာ
သီးတို့ဆို သိပ်ကြိုက်တာ မမရဲ့”

“ဒါဖြင့် ‘မ’နဲ့ Opposite ပေါ့လေ”

တောအုပ်ထဲမှ ဒူးရင်းပင်တို့က အသီးတွေ စေ့စေ့
ဆာနဲ့ပါပဲ။ တခြားအပင်တွေကလည်း မြင့်မြင့်မားမားပါ။ အ
လှေကားအဆင်းမှာ မောမောဖြင့် အန်တီလေး ထိုင်နားနေရာ
သူစကားလာရပ်ပြောနေစဉ် ကိုလေးက ဓာတ်ပုံ ဖျတ်ခေါ်
လိုက်လေ၏။

“ဟယ်! ပေါက်ကရုံတွေ လျှောက်မရှိကုန်လေ
ကို ကျောင်းပုံတွေ မိပ်သာပုံတွေ ရိုက်ပေးမှပေါ့။ ဟိုခေါင်းထဲ
တွေကိုပါ ရိုက်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဘာရသိဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဪ... ဘာဆိုတာက ကျောင်း၊ ရသိဆိုတာက
ဆွေကိုပြောတာ။ ဘာရသိမုနိပါလဆိုတော့ မုနိပါလရသေ့ကြီး
ကျောင်းလို့ ဆိုလိုတာပေါ့ မမရဲ့”

‘နှောင်’ခနဲ မောင်းထုသံကြောင့် တရားနားပြီမုန်း သိ
သိပ်ပါ၏။ ကိုလေးက အန်တီလေး အအေးချေးလျှောက်ကို ဓာတ်
ပုံရိုက်ပေးရန် Ready ဖြစ်နေပေပြီ။ သူက ဒန်အိုအဖုံးကို အသာ
တင်၍ အိုးထဲမှအအေးချေးတွေကိုထုတ်ကာ အဖုံးပေါ်တင်လိုက်
၏။ ‘ဇာ’က တစ်ဘူးစီယူလျက် အန်တီလေးထံ ကမ်းပေးလိုက်
သည်။

ရိပ်သာမှ ခြေတစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ ထွက်လာသည်
က အရွယ်စုံပါလေ။ မောင်းမတီးမီက ကျောင်းရိုဗီးဇင်းတွေနှင့်
တိုင်ရင်တွေကိုလည်း တွေ့သလောက် မိသမျှ အကုန်ကပ်ဖြစ်ပါ
၏။ အခုမှ တရားထိုင်ယောက်တို့ကို လှူဖြစ်တာပင်။

“ကုန်ပြီလားဟင်”

“နှစ်ယောက်ပဲကုန်တော့တယ် သမီးရဲ့”

ကုန်ရှိသည့်ဘကြီးနှစ်ဦးကို လှူအပြီးမှာ အအေးချေး
ဆွေက အများကြီးပိုနေတုန်းပါပဲ။ ‘ဇာ’တို့တွေ တစ်ယောက်

၂၄၆ ❀ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

တစ်ဘူးသောက်ကာ ပြန်ဆင်းလာပြီး ကိုလေးတို့က အိုးကိုပြန်
ဆေးပြီး အပ်လေ၏။

“ရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့ အဘွားရဲ့၊ ဘွားတို့အဆောင်မှာ ဘယ်နှဦး
ရှိသေးလဲ”

“သုံးယောက်ပဲရှိတာပါ။ ဟိုနားမှာ ဆရာလေးတစ်ပါး
ရှိသေးတယ်။ အဲဒါမှ ပိုသေးရင် ဟိုးဘက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့
အလုပ်သမားတွေ ရှိသေးသလို”

“ကဲ! လှူလိုက်စမ်း ဆရာမ”

အန်တီလေးက အားတင်းပြီး တံမြက်စည်းလဲ့နေသည့်
ဆရာလေးကို အရင်ဆုံး သွားကပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ဟိုး
ဘက်အထိရှာကာ ကျောင်းဆောင်တွေ ဆောက်နေသည့်လက်
သမားအုပ်စုကို သွားဝေပေးလေ၏။ လူကုန်ပြီးသည်နှင့် အအေး
ဘူးကုန်တာက ကွက်တိပါပဲ။ လာလှူတဲ့အုပ်စုပါမကျန် တစ်ဘူး
စီသောက်ရတာမို့ အလှူရှင်အန်တီလေးမျက်နှာက လမင်းကြီး
လို ဝင်းပ ဖြိုးကြည်နေတော့တာပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

“နေမပူခင် သွားရအောင်၊ မမရော”

“ ‘မ’ မလိုက်တော့ဘူး သား၊ ဇာကိုပဲခေါ်သွားပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရဲ့”

“ပင်ပန်းပြီး ခေါင်းတွေကိုက်နေလို့ပါ။ သွားပြီး မှတ်
ရရတွေ အကုန်ရှိက်လာခဲ့နော်၊ ဇာလည်း သေချာမှတ်ခဲ့ဦး။
အန်တီလေးစာအုပ်ထဲ ထည့်ရေးလို့ရမှာ”

“ဟုတ်”

“သိပ်အကြာကြီးမနေနဲ့ဦးနော်၊ ‘မ’ ခေါင်းလျှော်မှဖြစ်
တယ်။ အလှပြင်ဆိုင်ကို ပို့ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရယ်၊ ညနေကျရင် ဒီနားက မင်္ဂလာ
သရေကန်ကို ပို့ပေးဖို့ကျန်ပါသေးတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေးအေး... ဟိုကောင်မလေး ဦးထုပ်ဆောင်းသွား
ဖို့မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး”

ကဲ! ရာသီဥတုက ‘ဇာ’ဘက်ကို ပါသားပါပဲ။ အကြမ်း
မခံနိုင်သည့်အန်တီလေးက အနားယူဖို့လိုလေပြီမို့ ကမ်းခြေကို
သူနှင့် ‘ဇာ’နှစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ရတာပါ။ လမ်းမကြီးမှတစ်
ဆင့် ရွာတွေကိုဖြတ်လာစဉ် ညဘက်က မမြင်လိုက်ရသည့်မြင်
ကွင်းတို့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတွေ့မြင်ရလေ၏။

ခြေတစ်ဖက်သာနင်းလျက် အတောင်ပံဖြန့်ထားသည့်
ဟင်္သာရုပ်ကြီးနှင့်အတူ သံပန်းလှလှလေး သုံးမြှောင့်ပုံဖော်ထား
သည့်နေရာကိုရောက်စဉ် သူ့ကို ‘ဇာ’မေးလိုက်မိ၏။ အန်တီလေး
က စပ်စုခိုင်းလိုက်တာကိုး။

“အဲဒါ ဘာရွာလဲဟင်”

“ကျော့ဒွတ်ရွာလေ၊ ဒီဟင်္သာရုပ်က မွန်လူမျိုးတွေရဲ့
ဘူမိနက်သံနေရာဆိုတဲ့နိမိတ်ကို ပုံဖော်ထားတာ။ လမိုင်းနဲ့ သုံး
မိုင်ခနီးရှိပြီး ကျွန်မာန်ဝဲကမ်းခြေဆို ငါးမိုင်ခနီးပေါ့”

“ကမ်းခြေနဲ့ ရေလယ်ဘုရားက ဘယ်လောက်ဝေးလဲ”

“အဲဒါက တစ်မိုင်ပဲဝေးတာ”

“မနက်ပိုင်း ရေတွေရှိသေးလား၊ သွားလို့ရရဲ့လား”

“ရတာပေါ့၊ ရေက မနက်နှစ်နာရီတစ်ကြိမ် ညနေစောင်း
တစ်ကြိမ်ပဲ တက်တာ။ အခု ရေကူးနေပြီ၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ သွား
မယ်လေ”

“မြေပျော့မနေဘူးလား”

“မပျော့ပါဘူး၊ ဖာရဲ့၊ ကံမြေပါဆိုနေမှ”

သူက ‘စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စကားပြန်ပြောဖော်ရပါ၏။
ကမ်းခြေရောက်တော့ သူပြောသလိုပင် ရေမရှိတော့ပါချေ။ ရေ
လယ်ဘုရားဆီသို့ ဆိုင်ကယ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းလာခဲ့၏။
ရေနက်သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာမှ မီးတိုင်တို့က ကွင်းပြင်ထက်
မှာ ထီးထီးကြီးပါလေ။

ကုန်းတော်ပေါ်အထိ ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းတက်ခဲ့ပါ၏။
ဘုရားပေါ်မှာ လူက ရှင်းသလောက်ပါ။ အတွဲတွေသာ တစ်ဦးစ
နှစ်ဦးစ ရှိနေပြီး ထင်းရှူးပင်ကို ဝိုင်းပတ်ထားသည့်အုတ်ခုံဝိုင်း
မှာ စကားစမြည်ပြောနေကြပါ၏။ သူနှင့် ‘ဇာ’က နောက်ဘက်
လှေကားကိုဆင်းကာ ကျောက်ဆောင်တွေစီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြ
ပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခြေထောက်အနာမခံနိုင်သဖြင့် လက်မှာ
ဖိနပ်ကိုကိုင်ပြီး လှေကားဆင်းမှ စီးဖြစ်ခဲ့တာပါ။

“လူပုံအရင်ရှိက်ချင်သလား၊ ရှုခင်းပုံတွေ အရင်ရှိက်
လေ...လဲလား”

“မသိဘူးလေ၊ ညီလေး သဘောပဲ”

သူက ဘာကိုသဘောကျမှန်းမသိ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပါတယ်။
ခက်တာပဲ... အန်တီလေးဆို လူတွေမျက်နှာကိုကြည့်ရုံမျှဖြင့်
အဓိပ္ပာယ်သိနေတာပါ။ ‘ဇာ’ကဖြင့် ထိုသို့မကျွမ်းကျင်ပါချေ။

“သူနဲ့ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟင်! ဘယ်သူ့ကိုမေးတာလဲ”

“ဇာ့ရည်းစားကို မေးတာလေ”

“ဪ... သူ့အကြောင်းမပြောချင်ပါဘူး”

ဟော! ပြုံးပြန်ပြီ ဒီအပြုံးမျိုး။ ‘ဇာ’ သိချင်လိုက်တာနော်။
မေးလို့မကောင်းလို့သာပဲ။ သူက ‘ဇာ’ကို ‘ဟိုလိုထိုင် ဒီလိုရပ်’
ဆိုပြီး ကျောက်ဆောင်တွေပေါ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထိုင်ခိုင်းစေလျက်
ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါတယ်။ ပြီးနောက် ကိုရင်လေးဝှက်နှင့် ကျောက်တွင်း
ပေါက်တွေပါမကျန် နေရာစုံအောင် ရိုက်ပေးလေသည်။

“တကယ်ပဲ မပြောချင်တာလား”

“အင်းပေါ့၊ သစ္စာမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို
လေကုန်ခံပြီး မပြောချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ၊ နောက်တစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတာ မြင်ခဲ့ရလို့
လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဇာ့အတွက် ဒါ First Love ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ဒီလောက်မျက်နှာပျက်နေတာ အသိသာကြီးကိုး”

“ညီလေးမှာရော မရှိဘူးလား”

“အခုလား... မရှိဘူး”

“အခုမရှိဘူးဆိုတော့ အရင်က ရှိတယ်ဆိုတဲ့သဘော
ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်နှယောက်လဲ”

“ရှစ်ယောက်”

“များလိုက်တာ၊ ယောက်ျားတွေများ တကယ်ပါပဲ”

“ကျွန်တော်က ထည့်လဲတဲ့တာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီလို
ခဲ သူငယ်ချင်းလို လည်ပတ်စားသောက်ကြရုံအဖြစ်ပဲ တွဲခဲ့တာ။
ထက်ကိုင်ရုံထက် အဆင့်ဘယ်တော့မှမရှိဘူး”

‘ဇာ’မျက်နှာ ဖျန်းခဲခဲ့ရသွားရပါတယ်။ သူက ရိုးသားစွာ
ခန့်ခံတာဖြစ်ပေမယ့် ‘ဇာ’ကဖြင့် ‘ကို’အပွေ့အဖက်အနမ်းအရှုံ့
များမှာ ရူးသွပ်ပျော်ပိုက်ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။ အဲဒီလို လက်
တိုင်ရုံအဆင့်နဲ့မှ မရောင့်ရဲနိုင်ခဲ့တာကိုး။ ရှက်စရာကြီးပါပဲ။

“ဟောဗျာ! တိတ်သွားလိုက်တာ၊ ဘာလဲ... ရန်ကုန်

အပြေးပြန်ချင်နေပြီလား။ မနက်ပဲ ပြန်ရတော့မှာကိုဗျာ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ညီလေးရဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ဇာက ရန်ကုန်ကို ပြန်ကိုမပြန်ချင်တာ။ သူ့ကိုမြင်တောင် မမြင်ချင်တော့ဘူး။ ဇာဘက်က တစ်မျက်နှာသာဆိုပြီး ဆင်ခြင် ခဲ့သလောက် သူက... သူက”

လေသံက တိုးတိတ်သွားပါ၏။ အာရုံက ‘ဇာ’ တို့အုပ်စု ကြည့်ခဲ့သည့် ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှမြင်ကွင်းဆီ ဖျတ်ခနဲရောက်သွားရတာ ပါလေ။ အဲဒီကတည်းက လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ကော်ဖီဘူးနဲ့သာ ဖောက်ထည့်လိုက်ရင် ဒင်းနဲ့ တိတ်တိလင်းလင်းကိုပြတ်မှာ သေချာ ပါရဲ့။ ခုတော့ ‘ဇာ’က မပြတ်မသားဖြစ်နေရပြီလေ။

“ယောက်ျားတိုင်းတော့ မတူပါဘူး ဇာရယ်”

“ဒါက ညီလေးအပြောလေ”

“ဪ... စေတနာနဲ့ ရင်မှနေတာကို ရင်အေးစေဖို့ လည်း ပြောရသေးတယ်။ စက်စက်မှအပြောမခံပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ပြောပါ။ ရပါတယ်”

“ဇာဘက်က မေတ္တာစစ်မှန်ရင် ဇာဆီကို သူတစ်နေ့ ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

“မယုံရဲတော့ဘူး ညီလေးရဲ့”

“ပြောဖို့စောပါသေးတယ် ဇာ၊ အကယ်၍ပေါ့လေ။ ဇာ နဲ့သူ ဖူးစာမဆိုဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော် ဇာအတွက် ဆုတောင်း ပေးနေမှာပါ”

“ဘာလဲဟင်”

“ဇာအပေါ်မှာ မေတ္တာအစစ်အမှန်နဲ့ သစ္စာရှိရှိချစ်နိုင်တဲ့ ချစ်သူမျိုး တွေ့ပါစေလို့လေ”

“ကျေးဇူးပါရှင်၊ တကယ်ပါ”

ရင်ထဲ သိပ်ခနဲနွေးသွားရတာ အမှန်ပါလေ။ ‘ဇာ’အတွက် ထားရှိသည့်သူစေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရတော့မှာပါ။ ဘယ် လောက်နွေးထွေးမှုအပြည့်ရှိတဲ့အကြည့်တွေပါလဲ။ သူ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်စဉ် နှလုံးသားဆီမှ ဒိတ်ခနဲခုန်သွားသံကို ကြားလိုက် ရပြန်၏။ ဒီပါးချိုင့်လေးပေါ်လာအောင် သူမို့ ပြုံးတတ်ရတယ် လို့။

“ဟ! ကြည့်လှချည်လား။ လူကို ရှက်လာအောင်”

“ဆာလိုက်တာ”

“စံပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချစ်အကြောင်းပြောနေရင်း ထဆာလာတဲ့ ဇာနို့ကို ကိုပြောတာလေ”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်လိုက်မိ၏။ ကမ်းခြေမှာ ခရုသေးသေး တွေကောက်တော့ သူက အသက်ရှင်နေသည့်ခရုကောင်လေး တွေ ခြေထောက်ရပ်နေတာကို ရေကြည်ကြည်လေးအစပ်မှာ လက်ညှိုးထိုးပြပါ၏။ အဟုတ်ကို လမ်းလျှောက်နေကြတာပါပဲ လား။

“တစ်ခုခုစားကြမယ်လေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား။ တော်ကြာ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ထမင်း မစားနိုင်ရင် ညီလေးမေမေ ဆူနေဦးမယ်”

“အရည်တစ်ခုခုပဲ သောက်ကြတာပေါ့၊ တော်ကြာ ဇာ ဗိုက်အောင့်နေမှာစိုးလို့။ အိမ်က သာမန်ဖြင့် စားမလားဘဲနဲ့”

ကဲ! ဘယ်လောက်များ အလိုက်သိတဲ့လူငယ်လေးပါလဲ။ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းခြေကို ပြန်မောင်းကာ သောင်စပ် ကဆိုင်မှာပင် ကြေးအိုးမှာစားဖြစ်၏။ ဒီမှာက အချဉ်တွေ အစပ် တွေ ‘တုံရမ်း’ ရောလေ့ရှိတာမို့ သူက ဇာ စားနိုင်အောင် အချိုပွဲ ပဲ လုပ်ခိုင်းလေသည်။

“အင်း... ရန်ကုန်ကိုလာဖို့တော့ရှိတယ်”

“တကယ်လား၊ လာခဲ့လေ။ ဇာတို့အိမ် လာလည်ပေါ့”

“ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

သူက ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်လေ၏။ ရန်ကုန်လာတော့ရော သူငယ်ချင်းအိမ်မှာပဲတည်းပြီး ပြန်သွားမှာ လေ။ အန်တီလေးဆီကိုတော့ ပျားရည်လို မုန့်လိုမျိုး လက်ဆောင် တွေ မကြာခဏသွားပို့တတ်မုန်း သိသော်ငြား ‘ဇာ’ နဲ့ဆုံဖို့ဆိုတာ က ဟိုးဝေးဝေးဆီမှာပါလေ။

“မမက ပဲခူးဘုရားပူးဖို့ခေါ်ထားတာဆိုတော့ ရောက် ဖြစ်မှာပါ။ ဇာရော လိုက်မှာမဟုတ်လား”

“မသိဘူးလေ”

“အဲဒါကြောင့် ဇာကို မမအော်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာပြောပြော မသိဘူးလို့ ခပ်လွယ်လွယ်ဖြေတာကိုး။ ထားပါတော့လေ။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေရတဲ့သူမို့ ဘာကိုမှ အလေး အနက်မထားတတ်တာ ဇာအပြစ်မှမဟုတ်တာ”

ကြည့်စမ်း!... ပြောရက်လိုက်တာ။ ‘ဇာ’ က ဘာမဆို အလေးအနက်မထားဘူးတတ်တူးတဲ့။ အဲဒီလိုအလေးအနက်ထား ပြီး လူတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲနဲ့နဲ့ချစ်ခဲ့မိလို့ အခုလို အဆမတန် ခံစားရတာကို သူမမသိတာလေ။ ‘ဇာ’ လည်း သူများတကာ မိန်း ကလေးတွေလို တစ်မျက်နှာကနေ နောက်တစ်မျက်နှာကို ပူးလာ ခနဲ ပေါ့ပေါ့လေး ပြောင်းတတ်ချင်ပါရဲ့။

သူက Phone မြည်လာတာမို့ Phone ဖွင့်ကာ ပြောနေလေ၏။ အိမ်မှအစ်ကိုတွေခေါ်ရင်တော့ အလုပ်ကိစ္စ၊ သူငယ်ချင်းတွေခေါ်ရင်တော့ လူမှုရေးကိစ္စ၊ မကြာခဏ မြည်မြည်လာတဲ့ Psy ရဲ့ Gunnam Style သီချင်းကို (သူ့ Phone သံထည့်ထားတာမို့) မုန်းပင်မုန်းချင်လာပြီလေ။ လူတစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာရှိနေပါလျက် မရှိသလိုမျိုးထားကာ သူပြုမူနေသလိုပါပဲလား။

“သွားကြစို့လေ၊ မမမျှော်နေလိမ့်မယ်”

သက်မြင်းကိုသာ ကျိတ်နှိုက်လိုက်မိတော့၏။ ‘ဇာ’တစ်ယောက်တည်း တွေးနေလို့လည်း အပိုပါပဲ။ ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ရင်း တစ်ဖန်စိတ်တွေးမိကာ မျက်ရည်ပင် ဝဲလာရပါသည်။ ရည်းစားရှစ်ယောက်တောင် ထားဖူးတယ်ဆိုမှတော့ ‘ဇာ’လို ခဏတာ လာလည်တဲ့ညွှန့်သည်ကို ဘယ်အမှတ်ထားပါတော့မလဲ။

သူ့နှလုံးသားက မာထန်သလောက်တော့ မာနေမှာပါလေ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ‘ဇာ’ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ယောက်ျားတွေက အတူတူချည်းပါပဲ။ လူတာလေးမြင်ရင် စိတ်ချင်လာမယ်၊ မြင်တာရိုးသွားတော့လည်း ပစ်ချင်လာတဲ့သဘောထားမျိုးတွေပါလေ။ ‘ဇာ’တို့မိန်းကလေးတွေမှာသာ။

“ဟော! ရောက်လာပြီလား၊ တစ်အောင်နားပြီးရင် ‘မ’

တို့ ဆိုင်လိုက်ပို့ပေးနော် သား။ သုံးနာရီလောက် ဖြစ်သွားမယ် ထင်တယ်”

“ရပါတယ် မမရဲ့၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆိုင် ရှိပါတယ်။ အဲဒါပြီးရင် တစ်ခါတည်း ‘မ’လာကျက်သရေရကန်’ကို ပို့ပေးမယ်လေ။ ဇာပါလိုက်ခဲ့ပေါ့”

နေနည်းနည်းစောင်းတော့ သူ့ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ပင် သုံးယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သူ့သူငယ်ချင်းကောင်မလေး ဖွင့်ထားသည့် ‘ခေတ်ဆန်သူ’လှုပ်မြို့ရှေ့မှာ ရပ်သွားပါ၏။ ဆိုင်ထဲသို့ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဝင်လိုက်စဉ် ဆိုင်ရှင်မမလှလှလေးက အပြုံးဖြင့်ကြိုကာ သူနှင့်မွန်လိုပြောကြလေသည်။

“ခဏစောင့်ပါတဲ့ မမ”

“ရတယ်လေ”

‘ဇာ’က ဆံပင်တိုသူမို့ ရေချိုးရင်း လျှော်လိုက်တာသာ ချားပါ၏။ တစ်ခါတစ်ခါမှ အသက်ဆိုင်မှာ ပေါင်းတင်တာမျိုး သွားလုပ်တာပါ။ ရှေ့မှာ ဆံပင်ဆေးဆိုးနေသည့်ကောင်မလေးတို့ ထိုင်ခုံမှာ နားခိုင်းထားပြီးနောက် အန်တီလေးကို ခေါင်းညှိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။ အန်တီလေးက USHIDO လက်ဆွဲသုံးသူမို့ ထို Shampoo ဖြင့်သာ လျှော်ပေးလေသည်။

“ဆံပင်က အိလိုက်တာ”

မွန်သံဝဲဝဲဖြင့် အန်တီလေးခေါင်းကိုလျှော်ရင်း ပြောသေး၏။ ရန်ကုန်က အလုပ်သမားတွေလည်း ဂရုတစိုက်လျှော်ပေးကြတာပါပဲ။ အညောင်းပြေ အကြောပြေရန် နှိပ်ပေးတာပဲ။ 'ဇာ'လည်းခံရဖူးပါ၏။ သို့သော် ဒီမမဆံပင်ကိုပုံကို မမိပါ။ ဇာကြောဆွဲတာကလည်း အရမ်းကြီးမိမလုပ်ဘဲ သက်သက်သာသာလေးပါပဲ။ ဆံပင်ရှည်တွေကိုကိုင်ပုံက ပိုးစလေး ကိုင်သလို တထူတယ ညင်ညင်သာသာ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းလေးပါလေ။

ဖိခံနေသည့်အန်တီလေးဖြင့် မည်သို့နေမည်မသိ။ ဘေးမှကြည့်နေသူကပင် သဘောကျနှစ်ခြိုက်နေရတာပါ။ Dryer မှုတ်တော့လည်း လေမှုပူကြီးဖြင့် ခပ်လောလောလုပ်တာမျိုးမဟုတ်။ လေနွေးနွေးလေးဖြင့်သာ ဖြည်းဖြည်းချင်း စိတ်ရှည်ရှည်လေး လုပ်ပေးပါသည်။ Hair coat သုံးရန်ပြင်တော့ အန်တီလေးက Vitamin-E နှစ်ထုပ်ယူလာတာမို့ သေချာစည်သေလေ၏။ အန်တီလေးဆံပင်က သိပ်ကြီးမရှည်ပေမယ့် နည်းနည်းများတာတော့ အမှန်ပါ။

“ပြီးပါပြီ”

“ဘယ်လောက်ကျသလဲ သမီး”

“တစ်ထောင်ပါ မမ”

“တစ်ထောင်တည်းလား၊ တန်လိုက်တာဟယ်။ ဆံပင်

တိုကိုင်တာ သိပ်ငြင်သာတာပဲ။ ကျေးဇူးပါရှင်”

“ညီမက ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ မမရဲ့”

မမလှလှလေးကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူက 'ဇာ'တို့ကို ထမ်းမကြီးဘေးမှာရှိနေသည့် 'မင်္ဂလာကျက်သရေ ရေကန်'နှင့် 'ရေလယ်ဘုရား'သို့ ခေါ်လာပေးပါ၏။ ရေလယ်မှာရှိနေသည့် ဘုရားဆီသို့ရောက်ရန် အုတ်တံတားလေးပေါ်မှ သွားရလေသည်။ ဘုရားရင်ပြင်ကို ကြွေပြားအစိမ်းလေး စီထားပြီး လှေကားထစ်သုံးခုပါရှိလေ၏။ ရေလယ်မှာ အဝိုင်းပုံစံမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားတာ ဖြစ်ပြီး ညနေစောင်းမှာ မီးရောင်ပင် ဝင်းနေလေပြီ။ သူက Phone ခြွင်းပင် ဓာတ်ပုံလျှောက်ခိုက်ပေးနေပြီး 'ဇာ'အန်တီလေးကတော့ ဆုံးစဲအတိုင်း ဘုရားကိုပတ်ကာ အလှူငွေထည့်ရန် အလှူခံပုံးထည့်ပတ်ရှာနေလေ၏။

“ဟဲ့! ဘုရားမှာ ဘာအလှူခံပုံးမှ မရှိပါလား”

“မမကလည်းလေ၊ ဒီမှာ အလှူခံပုံးလာထားရင် ညကျသူများ 'မ'သွားမှာပေါ့ဗျ”

“ပြောတော့ သူခိုးမရှိတဲ့မြို့ဆို”

“မမပဲပြောတာလေ၊ လွယ်ရင် သူကြွယ်တောင် လက်ခန်းတတ်ဘူးဆို”

အန်တီလေးက မျက်စောင်းခဲ့လေ၏။ ရေအောက်က

သွားနေသည့်ငါးတွေကအစ သူ ဓာတ်ပုံရိုက်တော့ 'ဇာ'ပင် မြဲ မိတော့သည်။

ဟိုဘက်ကမ်းမှာ စက္ကူအလံလေးတွေကို ကြိုးဖြင့် တန်းထားသလို ညဈေးသည်တွေရှိနေတာကိုလည်း လှမ်းမြင်ရပါ၏။

“ပွဲရှိလို့လား”

“ရှိတယ်လေ၊ မနက်ဖြန်”

“ဘာပွဲလဲ”

“လှေပြိုင်ပွဲ”

“ဟောတော်! 'မ'တို့ပြန်မယ့်နေ့မှ လှေပြိုင်ပွဲရှိတယ်လို့”

“ဒါဖြင့်လည်း မပြန်နဲ့ဦးပေါ့ မမရယ်၊ ကားလက်မှတ်က Phone ဆက်ပြီး Cencel လုပ်လိုက်လို့ရပါတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး သားရယ်၊ အခုတောင် ငါးရက်ဆိုပြီး တစ်ပတ်ပြည့်သွားတာ။ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်လေ”

“တစ်လတစ်အုပ် ဖတ်ရတာ မဝဘူး။ တစ်လ နှစ်အုပ်လောက် ထုတ်ပါလား”

“အဲဒါဆို ကျုပ်လက်ကို စက်တပ်ထားမှရမယ် ကိုတော်ရေ”

သူရယ်လေ၏။ ညရောက်တော့ အန်တီလေးရော 'ဇာ'ပါ မနက်ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြရပါ၏။ အန်တီလေးက Memory stick ထဲသို့ ဓာတ်ပုံတွေ အကုန်ထည့်သွားမှာမို့ ကိုလေး Phone ထဲမှရော၊ သူ့ Phone ထဲမှပုံများပါမကျန် အန်တီလေး Cam-ရာ ထဲမှပုံ အကုန်ထည့်ခိုင်းလေ၏။ 'ဇာ'အောက်ကိုဆင်းလာတော့ ဆိုင်ထဲမှာ သူ့အလုပ်လုပ်နေသည့်အနီးရှိခုံမှာပင် အန်တီလေး ထိုင်နေပါသည်။

“ 'မ'လည်း ဒီကြိုးမျိုးလိုချင်တယ်၊ ရှိလား”

“ရှိတယ်လေ၊ မမလိုချင်ရင် အပြားမျိုးတော့မရှိဘူး၊ လုံးတော့ရမယ်”

“ရှိတာပဲပေးပေါ့၊ ဘယ်လောက်လဲ”

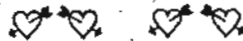
“မမယူမယ်ဆို (၁၅၀၀)ပဲပေးလေ၊ (၂၀၀၀)ရောင်းတာမျှပေးမယ်”

“အမယ်လေးတော်... ကျိန်းတွေ ကျော့ကုန်ပါဦးမယ်။ (၂၀၀၀) ဆို (၂၀၀၀)ပေါ့။ တကတည်းမှ”

အန်တီလေးက Phone နှင့် Laptop ဝိုင်းသည့်ကြိုးလေးကို တောင်းဝယ်ကာ ဝိုက်ဆံနှစ်ထောင် ယူလာပေးလေ၏။ စေတနာနဲ့ပဲ လျှော့ပေးတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာမှန်း 'ဇာ'မခန့်မှန်းတတ်ပါလေ။

၂၆၂ မေသဒ္ဒါမောင်

ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သွားရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။
ဪ... ညီလေးရယ်။

တစ်နေ့မှာမူ

ငါနဲ့အတူရှိစဉ်

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ နှုတ်ဆက်တိုင်း
သူ စကားရပ်ပြောတာကို
ငါသည်းခံခဲ့ရတယ်....

ငါနဲ့လမ်းသွားစဉ်

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ Phone ဆက်တိုင်း
သူ Phone ပြန်ပြောတာကို
ငါ နှုတ်ဆက်နေခဲ့ရတယ်....

ငါသတိရမိစဉ်

သူ့ Phone ကို ခေါ်လိုက်တိုင်း
သူ့ Phone လိုင်း မအားတာကို
ငါ မျှီသိပ်နေခဲ့ရတယ်....

ငါ လွမ်းဆွတ်မိစဉ်

သူ့ကို Message ပို့လိုက်တိုင်း

သူ့အလုပ်များနေတာကို

ငါ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရတယ်....

သူ့အတွက် ငါက

ပထမဦးစားပေး ဖုတ်သလို့

ချောင်ထိုးခံထားရပြီး

လိုမှထုတ်သုံးတဲ့ ဝတ္ထုဦးချိုးလိုပါပဲ....

အလုပ်၊ ငွေ၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့

ပြည့်နှက်နေတဲ့ သူ့အတွက်

ငါဆိုတဲ့လူက

(သူ့ရှင်ဘတ်ထဲမှာ)

တစ်နေရာစာလေးတောင်မှ

မရနိုင်တာလေ....

အခန်း (၂၁)

အန်တီလေးနှင့်အတူ အန်တီချောကို ကန်တော့လိုက်
ပါတ်။ ဦးက ရိပ်သာဝင်နေတာ ပြန်မလာသေးပါ။ အန်တီလေး
က သမီးလေးအတွက် မနေ့ညနေကတည်းက မုန့်ဖိုးကြီးပေး
ထားပါတ်။ ‘ဇာ’တို့ပြန်ရန်ပြင်တော့ သမီး မနိုးသေးပါချေ။

“နောက်လည်း လာဦးနော် ဆရာမ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမချော၊ အလုပ်အားဖို့ကြိုးစားရဦးမှာ”

“ကတိနော်... ကတိ”

“ဪ... ဒီကောင်လေးကတော့ ငါ့ကိုပြန်ခါနီးအထိ
တစ်ချိန်လုံး ကတိဆိုပြီး သတိပေးနေတော့တာပဲ”

“အမယ်! မမပဲ လာမယ်လို့ကတိပေးထားတာလေ။ ဘာ
လဲ... ရန်ကုန်သူတွေက အဲဒီလို ကတိလွယ်လွယ်လေး ပေး

တတ်တာပဲလား”

“ဟဲ့! မင်းမင်းနော်၊ လူကြီးကို မခန့်လေးစားနဲ့”

“ပြောပါစေ မမချော့ချော့၊ သူနဲ့ကျွန်မက တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာပဲ။ ဦးတဲ့လူ ဆရာလုပ်ကြေး
မျိုး”

“ဒါကြီးက ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“ဟဲ့! အဲဒါ ဆရာမကြီးတယ်ဆိုလို့ လက်ဆောင်ပေး
လိုက်တာလေ။ သယ်သွားပေးလိုက်”

“ဪ... ဒီဆော်လော်ကန့်လန့်သယ်ရတာကြီးကို
လည်း သယ်တာပါပဲလား။ သိပ်မထူးပါဘူး။ ရန်ကုန်သူလည်း
အကုန်သယ်တဲ့ ကုန်သည်ပါပဲ”

“ဟယ်! ကောင်စုတ်လေး၊ သွားပြီ မမချော့ချော့၊ သား
ကြီးနဲ့သမီးပါ နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

အန်တီလေးက အိပ်ရှင်တွေကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သူ့
ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်လိုက်လေ၏။ ‘ဇာ’က ကိုလေးဆိုင်ကယ်
ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်စဉ် ‘ဇာ’တို့ကို ညသိပ်စဉ်ထောင်ပေးသည့်
ထီးခြင်ထောင်မျိုး အသစ်ဝယ်ကာ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာကို
ကုသယ်ပေးရလေသည်။

“ဒီနေ့တော့ တွတ်ပိပဲ”

“ဇာ၊ အန်တီလေးနဲ့ ပြန်တိုင်မှာနော်”

“အခုမှ အမျိုးချစ်တဲ့ ခင်မျိုးချစ်နဲ့တွေ့နေပါပြီ။ နင်ရော
နင့်အဒေါ် ထပ်လာရင် ကပ်ပါလာဦးမှာပဲလား”

“မလာပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ လခိုင်းဆို တော်ပါပြီဆိုပြီး အော့ကြော့လန်
သွားပြီလား။ တို့မြို့သားတွေက ချောပါတယ် ညီမလေးရာ”

“မြို့သားပဲ ချောတာဆိုတော့ မြို့သူတွေက မချောလို့
လား”

“ဟာ... ချောပါတယ်ဟာ၊ မယုံရင် ငါ့ကောင်မလေး
ကိုကြည့်”

“ကိုလေးလည်း လိပ်ပဲ၊ ကိုယ့်ငါးချဉ်ပဲ ကိုယ်ချဉ်တတ်
တယ်”

“ဟားဟား... ဟားဟား... မဆိုးဘူး၊ နင်လည်း
သောကြာပီသလာပြီ။ ကတ္တဝါမျိုး”

“ကတ္တဝါက ရုပ်ဆိုးတယ်လေ ကိုလေးရဲ့။ သာလိကာ
လုပ်စမ်းပါ”

“နင်က လိပ်မဟုတ်ဘူး၊ ပေါက်ကွဲ”

ကိုလေးနှင့်အတူ ရယ်မောလိုက်မိပါ၏။ ဆိုင်ကယ်က
ကုန်းတက်ကို အရှိန်ဖြင့်စာက်ပြီးမှ ကားဂိတ်ကိုရောက်သော်။

၂၆၈ ♡ မမသဒ္ဒါစောင်

သူနှင့်အန်တီလေးက ကိတ်မှာ လက်မှတ်စိုးရှင်းနေပါသည်။

“ဘာရလဲ... ညီ”

“ရိုးရိုးလေး”

“ခုံနံပါတ်ကရော”

“(၁၅) နဲ့ (၁၆)။ မမတို့ပဲ ပြန်လို့ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ကလေးတွေမှမဟုတ်တာ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ စိတ်ပူရတာပေါ့ဗျ”

လာပြန်ပြီ စိုးရိမ်သံ။ ကိုလေးက ‘ဇာ’ကိုပျိုးသည့်နှင့် အထုပ်ရော ထီးခြင်ထောင်ကိုပါထားကာ အရင်ပြန်နှင့်လေ၏။ ‘ဇာ’တို့က ဟိုဘက်ကလာမည့်ကားကို စောင့်စီးရမှာပါ။ အိမ်က ဘာမှမစားဖြစ်တာမို့ သူက ထမင်းကြော်မှာပေးလေ၏။ အန်တီလေးက မနက်စောစောမစားတတ်တာမို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်သည်ပြောရာ Ready made အထုပ်ပဲရှိ၍ ဖျော်ရောင်းပေးပါ၏။

“ပြန်ရောက်ရင် Phone ဆက်မို့ မမေ့ခဲ့ဦးနော်”

“အေးပါ”

“ပေးမှာလား”

“ဘာကိုလဲ”

သူက ‘ဇာ’နဲ့အတူ ထမင်းကြော်စားတာမို့ စားပွဲတစ်

မောင်ဦးပေါ်က သွေးကြောလေး ♡ ၂၆၉

ဝိုင်းတည်းထိုင်ဖြစ်၏။ အန်တီလေးက အိတ်တွေနားက ခုံမှာ ထိုင်တာမို့ ‘ဇာ’တို့နှင့်ဝေးနေပါသည်။ သူက ‘ဇာ’ပြောတာကို နားမလည်ပုံဖြင့် မေးဆတ်ပြလေ၏။

“Phone နံပါတ်”

“Phone နံပါတ်... ဘယ်သူဟာလဲ”

“ညီလေး Phone ကိုပြောတာလေ”

“မမဆီမှာ ရှိတယ်လေ ဇာရဲ့၊ တောင်းလိုက်ပေါ့”

“တောင်းရဲ့ပါ့မယ် အားကြီးကြီး၊ ဖွပ်မှာပေါ့”

“ဒါတော့ ကြောက်တတ်သားပဲ၊ Phone ပေးလေ”

‘ဇာ’ကိုတုံ့ပြန်လိုက်မိ၏။ ဝိုင်တယ်မဟုတ်လား။ သူနှင့် ဒီလောက်အတူသွားလာ စားသောက်ပြီး ရင်းနှီးခဲ့တာတောင်မှ Phone နံပါတ်သိမလာနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ဘယ်ပြောပြီး ကြွားလို့ဘယ်ရပါ့မလဲ။

“ရပြီ၊ ရော့! Phone နံပါတ်တောင်းတာက ကိစ္စမရှိဘူးနော်။ ဇာ Phone ဆက်လို့ ကျွန်တော်မကိုင်ဖြစ်ရင် စိတ်မဆိုးခဲ့ဦး၊ ကြိုပြောထားပါရဲ့”

“သူများတွေဆက်တာကျတော့ ကိုင်ပြီး”

“တွေ့လား။ အဲဒါကြောင့်ပြောတာ။ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော်အလုပ်များမှန်းသိလို့ နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ ဇာ

၂၇၀ * မမသဒ္ဓါမောင်

က ဘာမှမပြောဘဲ အလိုလိုစိတ်ကောက်တတ်လို့ ပြောရတာ”

“ဘယ်မှာကောက်လို့လဲ”

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့သူကို အနီးရခက်တယ်တဲ့
ဇာရဲ့”

ပြောတော့ဖြင့် ‘ရန်ကုန်သား စကားကြွယ်’တဲ့။ အခု
မွန်သားကျ စကားမကြွယ်တာ ကျနေတာပဲ။ လေသံဝဲဝဲလေး
တွေကို နားယဉ်ခါစလေးမှာတင် ကျောခိုင်းခဲ့ရတော့မှာပါလေ။
အန်တီလေးတော့ မည်သို့နေမည်မသိ၊ ‘ဇာ’ကတော့ စိတ်ထဲမှာ
အလိုလိုငိုချင်လာမိတာ အမှန်ပါလေ။

“ကားလာပြီ ညီလေးမောင်”

“သမီးရေ... လာဟော့ မေမေတို့ကို ကျေးဇူးအများ
ကြီးတင်ပါတယ်လို့ ပြောပေးဦးနော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ Phone ဆက်လိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“ဪ... ထပ်မှာနေရပြန်ပြီ၊ အေးပါ”

ကားဗိုက်ထဲသို့ ပစ္စည်းတွေထည့်ကာ သူက ထီးခြင်
ထောင်ကို ကျိုးမှာခိုး၍ သေချာမှာတော့၊ စပယ်ယာက နောက်
ဆုံးခုံထိယူကာ သွားထားပေးလေ၏။ အန်တီလေးက ပြတင်း
ပေါက်ဘေးမှာ နေရာယူလိုက်တာမို့ ဘေးမှာ ‘ဇာ’ဝင်ထိုင်လိုက်
ရပါသည်။ မနက်အစောကြီးမှ ချမ်းစိန်မိမိဖြစ်ကာ ကားက Aircon

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ၂၇၁

ဖွင့်မထားပါချေ။ မနက်နေရောင်က သိပ်မထွက်သေးတာမို့ ကား
ထဲမှာ ပိုအေးနေသည့်နယ်ပါ။

“အန်တီလေး”

“အင်း”

“မလွမ်းဘူးလား”

“ဘာကိုလွမ်းရမှာလဲ၊ စကားကို အရင်းမရှိအဖျားမရှိ
ပြောပြန်ပြီ”

“ညီလေးတို့ကိုပေါ့”

“ဪ... အခုပဲ နှုတ်ဆက်ထွက်လာတာ လွမ်းစရာ
လား။ အန်တီလေး နယ်မှာစာသွားသင်တန်းက ဖြစ်ဖူးပါတယ်
သမီးရယ်။ ဟိုကိုသွားရင် အမေ့ကိုလွမ်းလို့ ဒီကိုပြန်ရင် ဟိုက
ကလေးတွေကို လွမ်းလွန်းလို့ အဝေးပြေးကားပေါ်မှာ မျက်ရည်
ကျခဲ့ရတာ။ အခုတော့ ခံနိုင်ချည်ရှိသွားပါပြီ။ ဒီအရွယ်ရောက်မှ
တော့ အသည်းလည်း မာသင့်သလောက်တော့ မာရမှာပေါ့”

ဟုတ်တာပေါ့လေ။ အန်တီလေးတို့အရွယ်က တည်ငြိမ်
နေတဲ့အရွယ်ဖြစ်နေပြီမို့ ဘယ်တုန်လှုပ်ပါတော့မလဲ။ ‘ဇာ’မှာဖြင့်
သူ့ကို အနီးကပ်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့သလို သူ့အပြုံးလေးကို အမှတ်
မထင် နှစ်သက်သဘောကျမိခဲ့တာမို့ ပြောရခက်ခက် ဖြစ်နေပြီ
မဟုတ်ပါလား။

ကားက မနက်အရုဏ်တက်ဖို့ တရားခွေ ဖွင့်ထားကာ အန္တရာယ်ကင်းကင်း မောင်းနေလေ၏။ အစောကြီးထလာရသည့် ခရီးသည်တွေက ငိုက်သူငိုက်၊ ဟုတ်နေတာပါပဲလား။ တရားခွေ ပြီးသွားတော့ FM လိုင်းတွေလှည့်ကာ သတင်းနှင့်သီချင်းတစ် လှည့်စီဖွင့်ထားပြန်ပါသည်။ ပျင်းစရာကောင်းလိုက်ပါဘိ။

‘ဘယ်တော့မဆို အပြုံးကလေးနဲ့ ရယ်မောမောလေး x x x ဖြင်လိုက်ရင် သူ့မျက်နှာ လဝန်းနှယ် x x x လှုပ်ရှားပုံ ရင်မှာ ငြိမ်းတယ် ချစ်စရာရယ် x x x ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မောင်ပါကွယ် x x x ကလေးလိုအပြောလေးနဲ့ မျက်ဝန်းကလေးမှိတ် x x x သူ့အသားအရေစွေးစွေးရယ် ဖြူနုတယ် x x x ဆံပင်လေးတွေ ရှည်ရှည်လျားသွယ် ပျော့နွဲ့ပါတယ် x x x ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မောင် ပါကွယ် x x x’

ညဆို အိပ်မက်တယ် မောင်ကို x x x စိတ်ထဲပဲ ခွဲလန်း တယ် x x x ချစ်နဲ့အတူတူနေရဖို့ရက်ရယ် x x x (အို)နီးနီးလေး ဖို့ တွေးပျော်မိတယ် x x x

လူတိုင်းပေါ် ပါးချိုင့်လေးနဲ့ နသောအသားလေး x x x သူ့ပါးပြင်စွေးစွေးကို ခွေးလိုက်ချင် x x x ဆံပင်လေးတွေ ရှည် ရှည်လျားသွယ် ပျော့နွဲ့ပါတယ် x x x ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မောင်ပါ ကွယ် x x x

‘ဘယ်တော့မဆို အပြုံးကလေးနဲ့ ရယ်မောမောလေး x x x ဖြင်လိုက်ရင် သူ့မျက်နှာ လဝန်းနှယ် x x x လှုပ်ရှားပုံ ရင်မှာ ငြိမ်းတယ် ချစ်စရာရယ် x x x ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မောင်ပါကွယ် x x x ကလေးလိုအပြောလေးနဲ့ မျက်ဝန်းကလေးမှိတ် x x x သူ့အသားအရေစွေးစွေးရယ် ဖြူနုတယ် x x x ဆံပင်လေးတွေ ရှည်ရှည်လျားသွယ် ပျော့နွဲ့ပါတယ် x x x ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မောင် ပါကွယ် x x x’

ညဆို အိပ်မက်တယ် မောင်ကို x x x စိတ်ထဲပဲ ခွဲလန်း တယ် x x x ချစ်နဲ့အတူတူနေရဖို့ရက်ရယ် x x x (အို)နီးနီးလေး ဖို့ တွေးပျော်မိတယ် x x x

ကလေးလိုအပြောလေးနဲ့ မျက်ဝန်းကလေးမှိတ် x x x သူ့အသားအရေစွေးစွေးရယ် ဖြူနုတယ် x x x ဆံပင်လေးတွေ ရှည်ရှည်လျားသွယ် ပျော့နွဲ့ပါတယ် x x x ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မောင် ပါကွယ် x x x

ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မောင်ပါကွယ် x x x

ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက်များ အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့သီချင်းပါလဲ။ မခိုင်(ထွန်းအိန္ဒြာဗို)ရဲ့အသံက ရင် အထိ နွေးသွားရသလိုပါပဲလား။ သူ့ကိုကြည့်ပြီးများ ရေးထား လေသလား။ မျက်ဝန်းထဲမှသူ့ပုံစံလေးကို ကွက်တိ မြင်ယောင်

လာစေတာပါလေ။

“ဘာသာဘောကျပြီး တစ်ယောက်တည်းပြီးနေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“အရူးမ”

ဟုတ်ပါတယ်... ပြောလည်းခံရမှာပါပဲ။ ‘ဇာ’က နာကတည်းက ရူးချင်ချင်ရယ်။ အန်တီလေးလက်မောင်းအိမ်ထဲခပ်မှီမှီလေး ထိုင်လိုက်မိပါ၏။ ခွဲတာဆိုမကြိုက်တဲ့အန်တီလေးက ဒီတစ်ခါတော့ ‘ဇာ’ကို မအော်ပါလေ။ အကြည့်က မှန်ပြတစ်အပြင်သို့ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေတာမို့ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ရေအစာမူအကြောင်းများ တွေးနေမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မြို့နဲ့မြို့သူမြို့သားတွေကိုပဲ စဉ်းစားနေမလား။ တစ်ခုခုတော့ တွေးနေမှာပင်။

‘မောင်’တဲ့။ အဘယ်မျှခေါ်လိုကောင်းလိုက်တဲ့ နာမ်လေးပါလဲ။ နာမည်ရင်း ‘ညီလေးမောင်’မို့ သူ့ကို ‘ညီလေး’ခေါ်ပြီး အများခေါ်သလို လိုက်ခေါ်ရတာပါ။ ‘ဇာ’တကယ်ခေါ်ချင်တာက ‘မောင်’ဆိုတာပါပဲ။

လွမ်းလိုက်တာ။ အခုလေးတင် ပြုံးပြန့်တံဆက် ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဒီလိုပြောရင် ပိုတယ်လို့ပြောကြလေမလား။ ဘယ်သူ့စာစားတတ်မှာလဲ။ ကိုယ့်ရည်းစားက ကိုယ့်ကိုသစ္စာဖောက်သွား

တဲ့အချိန်မျိုးမှာ ပေါက်ကွဲငိုကြွေးပြီး အခန်းအောင်းနေမိကြမှာပါ။ ‘ဇာ’ကဖြင့် အဒေါ်ဖြစ်သူနဲ့ စိတ်ကိုအပန်းဖြေစေလိုငြား ခရီးထွက်ရင်း အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့အရာကို နောက်တစ်ကြိမ် ခလုတ်တိုက်ပြီး ကြုံခွင့်ရခဲ့တာပါလေ။

‘မောင်’... ‘ဇာ’အလွမ်းတွေကို သိနိုင်ပါရဲ့လား။

“ဟယ်! ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ အန်တီလေး”

“နင် ကျိတ်ငိုနေတာမဟုတ်လား”

“မငိုပါဘူး။ အန်တီလေးကလည်း”

“မငိုဘူးသာပြောတယ်။ ငါ့အနွေးထည်လက်မောင်းမှာ ခွဲနေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မိဇာရယ်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် မိဘနဲ့ရော သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပါ ပြန်ဆုံရတော့မှာကို။ နင့်ချစ်ချစ် ကြီးကိုရောပေါ့”

ပါးပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့်သုတ်လိုက်မိလေ၏။ တကယ်ပဲ မျက်ရည်တွေကျနေပါရောလား။ သူ့ကို စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ချစ်ခွံလောက်နဲ့ ဒီလိုမျိုး မျက်ရည်ကျတာတော့ မဖြစ်သင့်ပါလေ။ ‘မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ ရွှေပေးလို့မရ’တဲ့။ ‘ဇာ’အဖြစ်က အဲဒီစကားထဲကိုများ ပျက်ပြယ်စေပြီလား။

“အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင် အန်တီလေး”

၂၇၆ မေသဒ္ဒါစောင်

“ကြံကြံဖန်ဖန်မေးပြန်ပါပြီ။ Practical ဆင်းပြီး ဒါလေး
တောင် မသိသေးဘူးလား”

“ဇာ သေချာမသိလို့ပါ”

“ငယ်သေးလို့ပါ ဇာရယ်။ သမီးအသက်အစိတ်လောက်
မှသာ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို ကြုံခဲ့ရင် စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ တွေ့
နိုင်မှာပါ”

“ဒါဖြင့် အန်တီလေးမှာရော အချစ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးလား
ဟင်”

“ငါ့အချစ်လား... ငါ့အချစ်က ကျပျောက်သွားခဲ့တာ
အတော့်ကိုကြာခဲ့ပါပြီ။ မသိချင်ပါနဲ့”

အချစ်ဝတ္ထုတွေရေးတဲ့ စာရေးဆရာမလိုမပြောရဘူး။
ရှောင်ထွက်သွားပုံကိုက သေသပ်ပါ။ အစစအရာရာ ဘာမဆို
ပွင့်လင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ အန်တီလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ အဲဒီအချစ်ဆိုတာ
မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးတော့ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးမှာပါလေ။

ဒဏ်ရာဆိုတာတွေသာ မရှိခဲ့ရင် အခုလိုမျိုး ပရိသတ်
ရင်ထဲကို ထိစေမယ့်စကားလုံးတွေ ဘယ်လိုဖန်တီးနိုင်ပါ့မလဲ။
‘ဇာ’တို့လူငယ်တွေက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြသလောက် အန်တီ
လေးတို့အရွယ်တွေမှာဖြင့် လျှို့ဝှက်ချက်တွေအပြည့်နဲ့ရှိနေတာ
ကိုး။ သိချင်လိုက်တာနော်။

အခန်း (၂၂)

Phone ကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ပြန်ရောက်လာကတည်းက
ချီတုံချတုံဖြစ်နေသည့် ဒွိဟစိတ်ကြောင့် သူ့ Phone နံပါတ်ကို
ယောင်ပြီးတောင် မနိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ အားပါ့မလား။ ‘ဇာ’ Phone
ကို ကိုင်မှကိုင်ပါ့မလားဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ်တစ်ဝက် အားငယ်စိတ်
တစ်ဝက်ဖြင့် မဆက်ဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။

“အမေ့!”

Phone ဖွင့်ပြီးသည်နှင့် Phone မြည်သံကြောင့် လန့်
သွားရပါ၏။ ကိုယ်ကမဆက်ခင် သူ စဆက်ချေပြီကော။ သူဆို
တာ ‘ဇာ’ရဲ့အဆက်ဟောင်းကြီးကို ဆိုလိုတာပါလေ။

“ပြော”

“ဇာ ပြန်ရောက်နေတာတောင် ကိုယ့်ကိုအသိမပေးပါ

၂၇၈ မေသဒ္ဒါမောင်

လား။

“မလိုအပ်ဘူးလို့ ယူဆလို့ပါ။”

“ဟာကွာ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီမှာ ကိုယ် ဒီလောက်ကြီးမျှော်နေတာ သို့လျက်နဲ့”

“တော်ပါပြီ ကိုရဲထက်မာန၊ ဇာက ရှင်ပြောသမျှ လိုက်လုံးတွေကို ပစ်ယုံမယုံ ချာတိတ်လေးအရွယ်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကို ရှင်သိထားပါ။”

“အားပါး! စကားတွေ တတ်လာလိုက်တာ ဇာရယ်၊ တစ်လလေးပါ၊ ဇာနဲ့ တစ်လလောက်လေး အနေဝေးသွားတာနဲ့ ဇာ့ဘက်က Colour တွေပြောင်းနေတာ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။”

မျက်နှာကို မဲ့လိုက်မိ၏။ ဘယ်သူကစပြီး အရောင်ပြောင်းခဲ့တာပါလဲ။ ‘ဇာ’ကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူကပဲ ‘ဇာ’ကွယ်ရာမှာ သစ္စာဖောက်ပြီး နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲတာမဟုတ်ပါလား။ သူကပဲ ‘ဇာ’ကို ဒီလိုပြောရတယ်လို့။

“အခု အိမ်မှာပဲမဟုတ်လား။ ကိုယ်လာခဲ့မယ်လေ”

“ဘာကိစ္စနဲ့လာတွေ့ဦးမှာလဲ၊ အခုပဲ ဇာ အပြင်ထွက်တော့မှာ”

“ဒါဆိုပိုအဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကိုယ်တို့တွေကြစို့လေ”

“ဝေးပါသေးတယ် ကိုရဲထက်မာန၊ ရှင်တွေ့ချင်တိုင်း

မောင့်ပါးပေါ်က သွေးကြွေးလေး ၂၇၉

တွေ့ရအောင် ဇာက အားနေတဲ့သူမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ သင်တန်းတွေတက်နေတဲ့အကြောင်း ပြောမှာမဟုတ်လား။ ကိုယ်သိပြီးသားပါ ဇာရဲ့”

ကြည့်စမ်း! ဘယ်သူပြောလိုက်လို့ သိသွားရတာပါလိမ့်။ ‘ဇာ’လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ခဲ့ရသလို၊ ‘ဇာ’ချစ်တဲ့သူကိုလည်း မချစ်ရသလို၊ ဖေဖေချပေးတဲ့ Plan အတိုင်း ဟိုသင်တန်း ဒီသင်တန်း အကုန်အစုံ တစ်နေကုန်တက်နေရတာပါလေ။

‘ဇာ’လိမ္မာနေပါပြီ အန်တီလေးရယ်၊ မေမေတို့စကား စိုလည်း နားထောင်ပါတယ်။ ပြောသမျှလိုက်နာနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခုလေးပါပဲ၊ အဲဒါကတော့ ‘ဇာ’ကိုယ်တိုင်စိုက်ခဲ့တဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့ ‘ချူး’ကို ‘ဇာ’စိတ်နဲ့ပဲ ‘ဇာ’နှုတ်ပစ်လိုက်ခွင့်ရချင်တာပါ။ လူကြီးတွေအထိ သိထားတဲ့ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို လူသိရှင်ကြား ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ ဖြတ်ပစ်ရမှာလေ။

“ဇာကိုပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း ကိုယ်တည်ပါတယ်။ တိုယ့်ကို ဘယ်တော့အဖြေပေးမှာလဲ”

“ဘာအဖြေလဲ”

“ဟာကွာ... ကိုယ်တို့ Engage ကိစ္စ စဉ်းစားပေးမယ်ဆို၊ ဇာပဲ ပြောထားလို့”

“စဉ်းစားပြီးပြီ”

“OK! မြန်သားလဲ... Answer က”

“ခေါင်းခါခြင်းပါ”

“ဘယ်လို”

“ရှင့်ကို ဇာ ခေါင်းခါပါတယ် ကိုရဲထက်မာန်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဇာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလဲ... ဇာမှာ ကိုယ့်အပြင် နောက်တစ်ယောက်ရှိနေပြီဆိုတဲ့သဘောလား”

နားထဲမှာတောင် အူသွားရပါ၏။ မျက်နှာကို မီးဟပ်လိုက်သည့်နှယ် ပူသွားရတာပါ။ သူ့အပြင်တဲ့ ဘုရားရေ! ‘ဇာ’ ရင်ထဲမှာ လူမသိသူမသိဖြစ်တည်နေတဲ့ ဒီအချစ်အသစ်စက်စက်လေးအကြောင်းကို သူမည်သို့ရိပ်မိသွားရပါသလဲ။

“ငြိမ်သွားတာပါလား။ ကိုယ်ပြောတာ မှန်နေပြီလားဇာ”

“ရှင့်လိုထင်မနေနဲ့”

“ဟင်းဟင်း... ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ၊ မျက်နှာများတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့လိုယောက်ျားတွေအတွက်ပဲ ကောင်းတာပါ ဇာ။ ဇာတို့လိုမိန်းကလေးတွေအတွက် မသင့်တော်တဲ့အရာပါ”

အရှိုက်ကို တည့်တည့်ထိလေ၏။ ခံရခက်လွန်းသည့်စကားပါပဲလား။ သဘာဝတရားကြီးက ဒီလိုပဲ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ

ကြားမှာ မတူညီရလေအောင် စည်းတစ်ခုခြားထားရက်ရတယ်လို့။ ဒီလိုဘက်လိုက်တဲ့စနစ်တွေ ဘယ်သောအခါမှ ပပျောက်ပါ့မလဲ။ ရင်မောရပါဘိ။

“ဒီမှာ ကိုရဲထက်မာန်၊ ရှင့်ကို ဇာအပြတ်ပြောလိုက်မယ်။ ဇာမှာ နောက်လူရှိမရှိ ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ဒီဘဝ ဒီတစ်သက် ဇာလက်ထပ်မယ့် လက်တွဲဖော်ဟာ ရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

“ဘာ!”

“လူကြီးတွေကို ဇာပဲ အသိပေးလိုက်ပါမယ်။ အန်တီလေး တားထားလို့ ဇာသိက္ခာ၊ လူကြီးတွေသိက္ခာကိုငဲ့ကွက်ပြီး ငြိမ်နေခဲ့တာ အကောင်းထင်မနေနဲ့။ ဇာက ရှင်ကစားချင်သလို လှည့်ပတ်ကစားလို့ရတဲ့ ပလုတ်တုတ်ကလေးမဟုတ်ဘူး။ နာတတ်တယ်၊ ခံပြင်းတတ်တယ်၊ တုံ့ပြန်ဖို့ လက်မနှေးတတ်တဲ့လူရှင့် ! လူ”

“ဇာ...”

Phone ကိုဖျတ်ခနဲပိတ်ကာ ခဏမျှ မျက်စိစုံမှိတ်ထားလိုက်မိ၏။ ဘယ်ဘက်ရင်အောက်နေရာမှ စူးအောင့်သည်ဝေဒနာဆိုးက နာကျင်စရာဖြစ်နေပါရောလား။

ဘုရားရေ! ဇာတော့... ဇာတော့ အန်တီလေးလိုမျိုး

နှလုံးရောဂါများ ရလေပြီလား။

မောလိုက်တာနော်။ နေ့တိုင်း သင်တန်းတွေ တစ်နေ့ ကုန် အပြေးအလွှားတက်နေချိန်ကဖြင့် ဒီလိုမမောဘဲနဲ့ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အမောကြီးမောလာရပါသလဲ။ အသက်ရှူပင် မဝ တော့သလိုဖြစ်လာရတာပါ။ ပြတင်းပေါက်ဆီ ရွှေ့ရပ်ကာ လေကို ဝဝရှူလိုက်ရပါသည်။

မဖြစ်ပါနဲ့နော်။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ နဖူးတွေ့အံ့တွေ့ ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့ရဖူးတာပါ။ စိတ်အစဉ် အကုန် လုံး ပုံအောချစ်မိခဲ့တာများ မှားခဲ့ပြီလား။ ပြောကြတာဖြင့် အချစ် စစ်မှန်ရင် ဒီဘဝမှာ ပေါင်းဖက်ခွင့်ရတာဆို။ ခုတော့ဖြင့် ‘ဇာ’ ဘက်က အစစ်အမှန်ပေးအပ်ခဲ့တာဖြစ်ပါလျက် ဘာလို့ ‘ဇာ’တို့ ခွဲရတာပါလဲ။

သို့တည်းမဟုတ် သူကပဲ ‘ဇာ’အပေါ် အချစ်စစ်စစ်မပေး ခဲ့လို့များလား။ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ တစ်ဖက်က မရိုးသားလို့ ‘ဇာ’တို့ ရဲ့ ဖူးစာမင်ရည်ကျသွားရတာလေ။ ‘ဇာ’တို့ရဲ့မြှားနတ်မောင်လေး က လေးပစ်မှားခဲ့တာပဲထင်ပါရဲ့။

“သမီးရေ . . . နောက်ကျနေဦးမယ်နော်”

မေမေ့အသံကြောင့် လူက မတ်ခနဲသတိထားလိုက်ရပါ တ်။ ဖြုန်းတီးခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို အစားပြန်မရနိုင်ပေမယ့် အကျိုး

အမြတ်ရလာအောင်တော့ ‘ဇာ’ပြန်လုပ်ရမှာလေ။ မှန်လိုက်တာ အန်တီလေးရယ်၊ ‘ဘာတစ်ခုခုကိုပဲလုပ်လုပ် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရ မယ်တဲ့’။

‘ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိမလား။ သူတစ်ပါးအတွက် အကျိုးရှိမလား။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အတွက် အကျိုးရှိနိုင်မလား။ အဲဒီ သုံးချက်ထဲက တစ်ခုနဲ့ငြိနေမှသာ ခြေလှမ်းကို စလှမ်းတယ်။ ဘာအကျိုးမှမရှိဘဲနဲ့ လမ်းသွားတာမျိုး မလုပ်ဘူး’တဲ့လေ။

ဟုတ်တာပေါ့။ ‘ဇာ’ကဖြင့် ကလေးအတွေးမျိုးနဲ့ လည် ခဲ့ပတ်ခဲ့ ပျော်ခဲ့ပါးခဲ့ သုံးခဲ့ဖြုန်းခဲ့တဲ့ အချိန်နဲ့ငွေတွေ တကယ့်ကို အများကြီးမှ အများကြီးပါလေ။ ‘ဘယ်အရာနဲ့မှ အစားထိုးလို့မရ နိုင်ဘူး’တဲ့။ မှန်သောစကားပါလေ။ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ နှလုံးသား ကိုဒဏ်ရာရစေပြီး ‘နောင်တ’ဆိုတဲ့အရာကို လက်ဆောင်အဖြစ် ဘာကြောင့်ပေးခဲ့ရတာပါလဲ။

“သမီး . . . ဇာ”

“လာပြီမေမေ”

အသံပြန်ဖြုန်း လှေကားမှဆင်းလိုက်ပါ၏။ နေမကောင်း လို့ အိပ်ရာထဲလှဲနေရင် မိဘတွေ ပိုပြီးစိုးရိမ်စရာဖြစ်နေမှာကို။ အပြုံးက သစ်ပင်ရေလောင်းပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတာမို့ ရေမစို့တန် ဖြစ်နေပါ၏။ စိတ်ထဲမှာ အန်တီလေးကို သတိရသွားစေပါသည်။

အန်တီလေးလည်း ဒီလိုပုံစံနဲ့ ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်တတ်တာပဲ
မဟုတ်ပါလား။

“ဘာမှမစားတော့ဘူးလား ဇာ”

“မစားတော့ဘူး အပြု။ နောက်ကျနေပြီ”

“ဟယ် . . . ဟိုကလေးမ”

မေမေ့အသံကို မကြားသလိုဖြင့် အိမ်မှထွက်လာခဲ့ပါ၏။
လက်ထဲမှာ File တွေတစ်ပွဲကြီးဖြင့် ‘ဇာ’ ပုံစံက အခုကတည်း
က Company staff ပုံစံပေါက်နေမှာပါ။ ရွှေအိုရောင်နာရီလေး
ကိုကြည့်မိစဉ် အချိန်က မနက်ကိုးနာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ
လိုတော့လေ၏။

လမ်းထိပ်ကို ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့ပြီး Taxi ကို
လက်ပြတားလိုက်ရပါသည်။ အဆင်တပြေပါပဲ။ ‘ဇာ’ ပင်ပန်းမှာ
စိုးပြီး Bus မစီးစေဘဲ Taxi ဖြင့် သင်တန်းတက်ရလွယ်အောင်
ဖေဖေစီစဉ်ထားတာလေ။ အရင်လို တောင်စဉ်ရေမရအတွေးတို့
ဖြင့် စိတ်မလေအားတော့။

သင်တန်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ရေချိုးထမင်းစား
တာကို ခပ်မြန်မြန်လုပ်ကာ သင်တန်းမှပေးလိုက်သည့်အိမ်စာတို့
ကို အပြေးအလွှားလုပ်ရတာပါ။ Note Book တစ်လုံးဖြင့် မျက်
စိပြား လက်ချောင်းတွေ ကိုက်လာသည်အထိ လှေကုန်းရင်း သင်

တန်းပို့ချပေးသည့်သူ့ကို သတိရလာစိတ်က နှိုင်းဆမရပါလေ။

သူတို့အိမ်သွားလည်စဉ်က ‘ဇာ’ ကိုသင်ပေးပါဆိုပြီး ပု
ဆားဖူးတာကို။ အပေါ်ထပ်က သင်တန်းကွန်ပျူတာနဲ့ သူသင်
ပေးစဉ် ဘေးကနေ တအင်းအင်းခေါင်းညှိတ်ပြီး သူက ‘လုပ်ပြ’
လည်းဆိုရော ပေါက်ကရချည်း လျှောက်လုပ်မိလို့ ‘ဇာ’ ခေါင်းကို
ဘောပင်နဲ့ သူခေါက်တော့တာလေ။

‘တပည့်မဆိုရင် နာပြီ’ လို့ နှုတ်ကပြောပေမယ့် လက်
က ရိုက်ပြီးနေပြီမို့ အန်တီလေးလို့ပဲ နှုတ်ထက် လက်မြန်သူဟု
သတ်မှတ်ခဲ့ရတာပါ။ အခုတော့ အဲဒီ Laptop တွေ Com-
puter တွေကိုင်တိုင်း သူ့အကြောင်းတွေးမိကာ ပြုံးတတ်လို့
သင်တန်းက ဆရာဆရာမတွေက ‘ဇာ’ ကို အထူးအဆန်းဖြစ်နေ
ကြတာလေ။

အတွေးမလွန်တတ်တဲ့မိန်းကလေးကို မကြာခဏတွေး
တတ်အောင် သူ့ဘယ်လိုများ ပြုစားခဲ့ပါသလဲ။ လမ်းသွားရင်း
ပိန်ပိန်ပါးပါးလူငယ်လေးတွေ၊ ဆံပင်ပျော့ပျော့နဲ့ကောင်လေးတွေ
ကိုတွေ့ရတိုင်း သူများဖြစ်နေမလားဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ယောင်ရမ်းမျှော်
လင့်မိတာ အရူးလိုပါ။

ဟုတ်တယ် ‘မောင်’၊ ‘ဇာ’ ကတော့ ‘မောင်’ အပေါ် တစ်
ဖက်သတ်ချစ်မိနေတဲ့ တိတ်တခိုးချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ရူးနေမိခဲ့တာပါ။

ညဘက် အိပ်ရာထက်လွဲတိုင်း Phone ကိုငေးကြည့်ရင်း 'မောင်' ဆီဆက်သွယ်ဖို့ တွေဝေတုံဆိုင်းနေတတ်တာကို 'မောင်' ကတော့ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲလေ။

'အချစ်ဦး' ဆိုတာတွေ၊ 'အချစ်နှောင်း' ဆိုတာတွေ၊ 'အချစ်သစ်' ဆိုတာမျိုးတွေနဲ့ 'ဇာ' တို့အချစ်တွေကို ခေါင်းစဉ်မတပ် ချင်ဘူး 'မောင်'။ မြန်လိုက်တာဆိုပြီး ထင်ကြလေမလား။ အချစ် မှာ အချိန်ကာလပိုင်းခြားသတ်မှတ်ထားတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။

'မြင်လျှင်မြင်ချင်း ချစ်မိတယ်' ဆိုပြီးတော့ သိချင်းစာသား တွေ ဖန်တီးတင်စားကြတာရှိတာပဲ။ 'မောင်' ကို 'ဇာ' က မြင်မြင် ချင်း ချစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်မှာပါ။ လူကို ဘယ်သူလဲဆိုပြီး အမေးမျက် ဝန်းမျိုးနဲ့မကြည့်ဘဲ ခပ်ရိုးရိုးအကြည့်မျိုးနဲ့ တိုးတိုးသာသာလေး ပြောတဲ့လေသံလေးကို သတိထားမိခဲ့ရတာပါလေ။

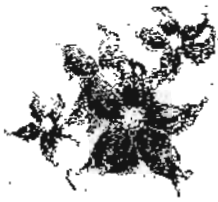
အန်တီလေးနဲ့ဆို ပြောစရာစကားတွေပုံပြီး စကားတွေ မောင်မောင်ပြောတတ်ပေမယ့် 'ဇာ' နဲ့ဆို ဘာပြောစရာမှမရှိအောင် နှုတ်ဆိတ်နေတတ်တာ။ သဘောကျတာမျိုးနဲ့ကြုံလာရင် ပြုံးရုံ လေး ပြုံးလိုက်လို့၊ ခွက်ခနဲပေါ်လာတဲ့ ပါးပြင်ပေါ်က ပါးချိုင့် လေးကို 'ဇာ' ရင်ခုန်ခဲ့မိတာ။ နေဒဏ်ကြောင့် ရဲသွားတဲ့မျက်နှာ ထက် သွေးကြောနီနီလေးတွေ ယှက်ဖြာပေါ်သွားရတဲ့ 'မောင်' ပါးပေါ်က သွေးကြောလေးတွေကို မနာလိုဖြစ်မိတဲ့ 'ဇာ' အဖြစ်

ကို 'မောင်' ကဖြင့် သိမည်မထင်ပါလေ။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူကိုတွေဝေစေတတ်တဲ့အရာမှန်း အခုမှ 'ဇာ' သိလာရတာပါ။ ရင်ခုန်တိုင်း ချစ်ခြင်းမှမဟုတ်တာဘဲ။ အချိန်ပြည့်တွေးမိတဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ 'မောင်' သာ နေရာအပြည့် ယူထားတာ။ စီးမျောနေတဲ့သွေးကြောတွေရဲ့ ခုန်လှုပ်သံတိုင်း အဓိပ္ပာယ်တွေရှိလာတာ။ တဒုတ်ဒုတ်မြည်နေတဲ့ နှလုံးခုန်သံတိုင်း သတိတရနဲ့ 'မောင်' ကို တမ်းတမိတာတို့ဟာ 'ဇာ' ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေ ကြောင့် ဖြစ်လာရတာပါ။

စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ မဟုတ်ပါဘဲ ဒီကဗျာလေး ဖြစ်လာစေအောင် 'မောင်' ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက သင်ပေးခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

လွမ်း

လွမ်းလွန်းလို့ ပိန်သွားရတဲ့ ငါ
အိပ်ပျက်ညတွေ ဆက်လို့
မိုးလင်းတိုင်း စောစောလန့်နိုးနေ
ဒါတွေကိုသိပါရဲ့လား....

မျက်တွင်းတွေက ချောင်
သွေးပေါင်ချိန်တွေ ကျ
မင်းကတော့ ဓမ္မနေ
တို့တွေ ဘယ်တော့ဆုံကြမှာလဲ

ဒီမှာအလွမ်းတွေကြောင့်
သေသွားရတဲ့ သစ်ခြောက်ပင်
မြေပြင်မှာ အရာလေးတောင်မှ
မထင်ကျန်ခဲ့ချင်တော့တာ အမှန်ပါ....

အခန်း (၂၃)

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် Note book ထဲမှကဗျာ
ကို save လုပ်လိုက်ရပါတယ်။ အမြဲစေ့ထားလေ့ရှိသည့်တံခါးက
ဈာန်ခနဲပွင့်သွားသလို တံခါးအသာဟလျက် မျက်နှာတစ်ခုပေါ်
လာလေသည်။

“ဟယ်! အန်တီလေး လာတယ်”

“အလုပ်ဝင်တော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်”

“တယ်လိမ္မာနေပါလားဟေ့”

ထိုင်ခုံမှထရပ်ကာ အန်တီလေးကို ပြေးဖက်ကြိုဆိုလိုက်
မိန်း။ ‘ဇာ’အန်တီလေးကဖြင့် အပြုလန်းဆန်းတက်ကြွနေတာမိ
မိလား။ ကုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်တာမို့ ခဏလာတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ

တော်တော်ကြာကြာနေဦးမည့်ပုံပါ။ အိမ်သိပ်မလည်သည့်အနီးက လေးက အိမ်ကိုဖြစ်သူရဲ့အိမ်ကို မည်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရောက်လာပါသလဲ။

“မေမေလည်း ပါလာတယ်”

“ဟင်! ဘွားရောလား”

ရင်ထဲထိတ်သွားပါ၏။ တကယ်ဆို ‘ဇာ’ တို့မိသားစုသာ ဘွားဆီကို သွားတွေ့ရတာ ထုံးစံမဟုတ်ပါလား။ အခုထော့ ဘွားရော အန်တီလေးပါ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာသတဲ့။ ဘုရားအား ‘ဇာ’ ထင်တဲ့အတိုင်းများ ဖြစ်လာပြီလား။

“အန်တီလေး... ဇာ... ဇာ”

“နေဦး၊ အန်တီလေး အရင်ပြောမယ်”

အန်တီလေးကို တအံ့တသြကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြိုသိမပြန်တာပဲလား။ လူတွေ့ရဲ့စိတ်ကိုမတ်တတ်တဲ့ အန်တီလေး ‘ဇာ’ ဖူးကွယ်လို့မရနိုင်ပါချေ။ ‘ဇာ’ တို့ကိစ္စပြီးပြတ်ပြီဟု ယူဆသလို မှတ်ထားပေမယ့် လုံကြီးတွေအထိသိအောင် ရှင်းရှင်းမှာပါလားနော်။

“ကိုကိုဖိတ်လို့ အန်တီလေးတို့ ရောက်လာရတာ ဇာ အန်တီလေး ကြိုပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် သမီးရဲ့စိတ်ကို သေချာအောင်မေးပြီးမှ ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ တက်လာတာ”

“ဇာ... သူ့ကိုလက်မခံနိုင်ဘူး”

“သေချာလား”

“သေချာပါတယ်”

“ပြတ်ရောပြတ်နိုင်ရဲ့လား ဇာ”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ထူးဆန်းလေစွ။ ခါတိုင်းဆို သူ့အကြောင်းပြောလိုက်တာနှင့် ရင်ထဲလှုပ်ခတ်သွားရဦး စိတ်လှုပ်ရှားရတာ။ မျက်ရည်ဝါပြီး ရင်ထဲမှာကူငံရတဲ့ခံစားမှုမျိုးက ယခုတော့ဖြင့် မရှိတော့ပြီ။ ‘ဇာ’ တည်ငြိမ်သင့်သလောက် တည်ငြိမ်နေပါရောလား။

“ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ ဇာ၊ ဒီအဆုံးအဖြတ်ကို မှားပြီး လုပ်မိရင် နောက်တစ်ခါဆိုတာ ဖြစ်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဇာ သိပါတယ်”

“သူနဲ့ရော သေချာပြောပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက ဘာတဲ့လဲ”

ခေါင်းခါပြလိုက်မိ၏။ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သိရအောင်လည်း ‘ဇာ’ မမေးမိပါလေ။ ရင်ထဲခါးသည်းစွာ မုန်းတီးမိသည့်မီးကို ‘ဇာ’ မနည်းကြီးငြိမ်းသတ်ခဲ့ရတာပါလေ။ သူ့အတွက်ကတော့ ထမင်းစားရသောက်လို လွယ်သလောက် ‘ဇာ’ အတွက်က အောက်

ကြီးခက်ခဲခဲ့ရတာ 'ဇာ' အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

"အင်း... သူ့ဘက်က မပြတ်နိုင်လို့ အခုလိုအဆင့်ထိ ဖြစ်လာတာပေါ့"

"ဘယ်လို"

"ဒီနေ့ ဇာ့ကို သူတို့ဘက်က လာတောင်းကြမှာ"

"အို! မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဇာ လုံးဝလက်မခံဘူး"

"ဟဲ့! တိုးတိုးပြော"

"အန်တီလေးကို ဇာပြောပြဖူးပါတယ်"

"သိတာပဲလေ၊ သိလို့ပဲ ကိုကိုခေါ်တာနဲ့ အန်တီလေး လာခဲ့တာပေါ့။ ဒီဗွဲမှာ ငါမပါလို့မူမငြီးတာ။ နင် မြူစီစီလုပ်နေတာနဲ့ပဲ စေ့စပ်ပွဲဖြစ်ပြောကသွားတော့မယ်"

ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မျက်ရည်တို့က မျက်ဝန်းမှာ ပြည့်အိုင်လာလေသည်။ မြူစီစီတဲ့ ဟုတ်ပါတယ်။ 'ဇာ' ဘာပြောပြော မိဘတွေက သိပ်အမှုထားခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ 'ဇာ' ထဲ မျောက်စိတ်တဲ့ အခု ဒီဟာ၊ ခဏနေ ဟိုဟာဆိုပြီး စိတ်ထဲ ခဏလေးနဲ့ ပြောင်းတတ်လေ့ရှိခဲ့တဲ့အကျင့်ဆိုးက အခုထော့ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးပါရောလား။

"ဇာ့မှာ နောက်တစ်ယောက်ရှိနေပြီတဲ့"

"ဟင်!"

'ဇာ' နှုတ်ခမ်းအစုံ ဟသွားရပါ၏။ အန်တီလေး၏ စုန်းခနဲကြည့်လိုက်သည့်မျက်ဝန်းတို့ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့တော့ဘဲ မျက်လွှာတို့ အသာချရှောင်လိုက်မိပါသည်။ ဘုရား! ဘုရား! 'ဇာ' ရင်ထဲတို့ အန်တီလေး မမြင်တွေ့ပါစေနဲ့လား။

"အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်မှာတွေ့ပြီး ဘယ်အခြေအနေရောက်နေပြီလဲ ဇာ။ သမီးပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှ ဖြစ်မယ်"

လည်ချောင်းဝမှာ ဆို့နှင်လာရ၏။ 'ဇာ' က... 'ဇာ' က ခွင့်ပြောရအောင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်နဲ့ရှိတာမှ မဟုတ်တာလေ။ သူ့တုန်းကဖြင့် နောက်တစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲတောက်တွဲလိုက် ခဲ့ ပေါ့ပါးသလောက်၊ 'ဇာ' အလှည့်မှာဖြင့် မလွယ်မကူနဲ့ လေးလံနေရပါလားနော်။

"မေးတာကိုဖြေလေ"

"ဇာ့မှာ... ဇာ့မှာ ရှိမှမရှိတာ"

"လိမ်တာ"

"အန်တီလေး"

"သမီးမလိမ်တတ်မှန်း အန်တီလေးသိတယ်။ ဘာလို့ အန်တီလေးကို မပြောပြချင်ရတာလဲ"

"ဇာ... အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ"

“အပ်ချမတ်ချပြောပြီး အကူအညီတောင်းလို့ အန်တီလေး လာခဲ့တာနော်။ အန်တီလေးက ဟိုဘက်ရော ဒီဘက်မှာပါ ဘက်လိုက်ပြီး မဆုံးဖြတ်ဘူး။ Margin ပေါ်မှာပဲ ရပ်နေတာ။ သမီးမပွင့်လင်းဘဲ၊ မြို့နေရင် ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့မယ်မှတ်”

အန်တီလေးအသံက အတော်မာသွားပါ၏။ ‘ဇာ’ကြောင့် စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်နေပြီလား။ အကူအညီတောင်းသတဲ့။ ခြေလှမ်းက ကျဲလှချည်လား ကိုရဲထက်မာန့်။ ‘ဇာ’အလုပ်များနေတဲ့ အချိန်မှာ စစ်ကူတွေအများကြီးခေါ်ပြီး ရောက်လာပါရောလား။

“ဇာ... ဇာ”

တံတွေးကို မျှီချလိုက်မိပါ၏။ ရှက်စရာပါပဲ။ ကာယကံရှင်မသိပါဘဲ မိန်းကလေးတန်မဲ့ တစ်ဖက်သတ် အံ့ပုန်းချစ်နဲ့ ချစ်နေမိတဲ့အချစ်အတွက် သိက္ခာတရားက ‘ဇာ’ဘက်မှာ မရပ်တည်ပေးနိုင်ပါလား။ အထူးသဖြင့် အရာရာရင်ဖွင့်ခဲ့တဲ့အန်တီလေးကို ဖွင့်ပြောပြရမှာလောက် ရင်လေးစရာကောင်းတာ မရှိတော့ပါချေ။

“ဇာရင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေတာ မှန်ပါတယ်”

“အင်း... အဲဒီတော့”

“သူမသိဘူး”

“ဘယ်သူက မသိတာလဲ”

နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ကိုက်ထားလိုက်မိ၏။ မဝံ့မရဲစိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးကို ပူနေစွာ ဖြတ်သန်းစီးပျောသွားစေလေ၏။ ပေါက်တဲ့နူး မထူးတော့ပြီဆိုပြီး မျက်စိစုံစိတ်ပြောချရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ Be brave! သိသိသတ္တမောင်။

“ဇာ ချစ်မိနေတဲ့လူ”

“ဟဲ့! ဘယ်သူလဲ၊ မိဇာကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ခွ! လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ... မလွတ်မလပ်နဲ့ အိမ်ထောင်သည်တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီလေးရဲ့”

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့၊ လုပ်လိုက်မှဖြင့် အလန့်တကြား”

“ညီလေးပါ”

“ညီလေး... ဟဲ့! ညီလေးဆိုတော့ မမချောရဲ့သား ညီလေးမောင်လား... ဟုတ်လား”

ရင်ဘတ်ဖိကာ မျက်လုံးပြူး၍မေးလိုက်သည့် အန်တီလေးမျက်နှာအပြောင်းအလဲကို အမြန်လိုက်ဖတ်ရပါ၏။ အံ့ဩတာထက် မပိုလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ အန်တီလေးဆာ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားရင် ‘ဇာ’မျှော်လင့်ခြင်းတွေအကုန် ရေစုန်ပျောတော့မှာလေ။

၂၉၆ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဘုရားရေ! ထင်ကို မထင်ထားဘူး။ ငါတော့ ငယ်ထိပ်
မြွေပေါက်ပါပြီ”

“ဘာလို့လဲဟင် အန်တီလေး”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ နင့်ကို ဟိုအထိခေါ်သွားမိလို့ ဒီလိုတွေ
ဖြစ်ရတာဆိုပြီး ငါ့ကိုဝိုင်းထုကြတော့မှာလေ။ မှားတာ... ငါ့ကို
က မှားတာပါ”

“အန်တီလေးအပြစ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဇာဘာသာ လိုက်
ချင်လို့ လိုက်ခဲ့တာပဲကို”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက လူကြီးဆိုတော့ ငါ့ကိုပဲ ဝိုင်းပြစ်
တင်ကြတော့မှာပေါ့။ တကယ်တည်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။
ငါ့ဟာငါ အေးအေးနေနေပါတယ်ဆိုမှ သပ္ပာယ်အူက လာရှင်ရ
တယ်လို့”

“ဇာ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါဘူး”

“မပြောလို့မှ မရတော့တာ၊ ခဏခဏသင်ပေးလည်း
အမှတ်ကိုမရှိဘူး။ ငါ့ကိုမဖုံးကွယ်ပါနဲ့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိပါ
နေမှ”

“ဇာက အန်တီလေးနဲ့ သူ့ကို တစ်မျိုးထင်နေလို့ မပြော
တာပါ”

“ဗုဒ္ဓေါ! ငါနဲ့ ညီလေးကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်ပိုးဝေါ်က သွေးကြောလေး ❖ ၂၉၇

“အင်း”

“မိုးကြိုးကြီးဆယ်ကြောင်းလောက် ဖန်ချတာ ခံရပါဦး
မယ်။ ငါ့ထက် ဆယ်နှစ်ငယ်တဲ့ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်ရအောင်
ငါက ဦးနှောက်ပျက်နေတဲ့အရူးမမှ မဟုတ်တာဟဲ့။ ကဲ! ပေါက်
တတ်ကရ ထင်ဦး”

အန်တီလေးလက်ခေါက်က ‘ဇာ’ခေါင်းပေါ် ဒေါက်ခနဲ
ကျလာပေမယ့် ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်း
လိုက်တဲ့အဒေါ်ပါလဲ။ ကန်တော့ပါ အန်တီလေးရယ်။ သိတတ်စ
အရွယ်ကတည်းက အန်တီလေးကို ဝိုင်းပုံချစ်နေကြတာ မြင်နေ
ကြားနေရတာမို့ အန်တီလေးအပေါ်မှာ မနာလို မရှုပ်မဲ့ဖြစ်ခဲ့တာ
မှန်သမျှ စိတ်ထဲကနေ လက်အုပ်ချီတောင်းပန်ပါရစေ။ ‘ဇာ’ကို
ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်။

“ဟင်း... အဲဒါနဲ့ပဲ ငါက ကြားပွဲစားလုပ်ရတော့မယ်။
မဖြစ်ဘူး။ နှစ်လပိုင်းသွားရင် နင့်ကိုခေါ်သွားလို့မရတော့ဘူး”

“အန်တီလေး”

“ပြဿနာပဲ၊ ဟိုဟာလေးက ပဲခူးဘုရားဖူးဖို့ တစ်လ
ပိုင်းလာမှာတဲ့။ ငါ စိတ်ကြီးညစ်ပါ့မယ်။ နင်တို့ကို မနိုင်တော့
ပါဘူး”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မမနဲ့အန်တီလေးကို ဦးဦးတို့ခေါ်နေပါတယ်ရှင့်”

“အေးအေး... လာမယ် အပြီ။ ကဲ! ထ၊ အမေဂျမ်း ဆိုင်းနဲ့ နှစ်ပါးသွား ကကြစို့”

အန်တီလေးစကားကြောင့် မျက်ရည်စိုကာ အားပါးတရ ရယ်လိုက်မိတော့၏။ နောက်ကျောဘက်မှနေ၍ အန်တီလေးကို ခပ်တင်းစောင်းလေး ဖက်ထားလိုက်မိပါသည်။ နက္ခားစူးတင်လိုက် တာ အန်တီလေးရယ်... တကယ်ပါ။

“သေချာမှားထားပါရဲ့နော်၊ ဟိုက စမပြောသေးဘဲနဲ့ ညည်းဘက်က ရေတာတာကြီးဖောက်ချမယ် မကြလေနဲ့၊ ငါ့တူမ ဖြစ်နေတော့ ငါ့သိက္ခာကျတယ်ဟဲ့”

“အင်းပါ”

“ပြောလိုက်ရင် အင်းပဲ၊ ပြီးရင် တစ်လွဲချည်းလုပ်မှာ လေ။ လာလား... ဆင်းကြစို့”

‘ဇာ’တို့ဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သွားအပါအဝင် နှစ်ဖက်လူကြီးအစုံနဲ့ပါပဲ။ သူက အန်တီလေးကို အားကိုးသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

‘ဇာ’ကတော့ အန်တီလေးကို အပြည့်အဝယုံကြည်ထား တာ အမှန်ပါလေ။

“ထိုင်ကြ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက မောင်ရဲ

ရဲမိဘတွေလေ။ ဦးစွဲမာန်နဲ့ ဒေါ်ကေသီထက်တဲ့၊ ဒါက ကျွန်တော့် ရဲတစ်ဦးတည်းသောညီမလေးပါ။ သော်တာမောင်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးကို လာရောက် ကြောင်းလင်းကြတာလေ။ သမီး သဘောကိုပြောပါဦး”

“အန်တီလေး ပြောမှာပါဖေဖေ၊ ဇာ အန်တီလေးကို အကုန်ပြောထားပါတယ်”

ဇာဖေက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ သူ့ကိုတစ်ချက်ပဲ ကြည့်လိုက်ကာ အကြည့်ကို ချက်ချင်းလွှဲလိုက်မိပါသည်။ အရင် တုန်းကဖြင့် ဒီမျက်ဝန်းတွေနှင့်ဆုံလိုက်တိုင်း ရင်ခုန်သံတွေ မြန် ခဲ့သမျှ အခုတော့ဖြင့် ‘ဇာ’ နှလုံးသားက အေးစက်နေလေပြီ။

“အမှန်တော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ကျွန်မနဲ့ဘာမှဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက အဒေါ်ဖြစ်သူကိုအကူအညီတောင်းလို့ အခုလို ဝင်ပါဖြစ်ရတာပါ”

အန်တီလေးက စကားကို ခဏမျှရပ်လိုက်လေ၏။ ဧည့် ခန်းထဲမှာ အန်တီလေးအသံမှလွဲ၍ ဘာသံမှမကြားရသလောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေလေသည်။ ‘ဇာ’ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသလို ရင်ရော ဝမ်းနည်းပါ့မလား။

“သမီးရည်းစားဘဝတောင်မှ မယုံကြည်ရတဲ့ပျောက်ကိစ္စ

၃၀၀ မေသန္တရီစောင်

တစ်ယောက်ချီလက်ထဲကို ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအုပ်ခဲ့ရလောက်အောင် သမီးက မမိုက်မဲပါဘူးတဲ့။ လူကြီးတွေကိုတော့ မျက်နှာပူပူနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိနိုင်တာ ဘယ်လို မျိုး ယုံခဲ့ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ဒီနေ့ပွဲကို ဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်ပါရစေ”

“သော်တာ...”

“ကိုကိုသမီးကို တစ်သက်တာလုံး စိတ်ချမ်းသာစေချင် တယ်ဆိုရင် ညီမလေးပြောတာကို လက်ခံပေးပါ ကိုကို”

အခန်း (၂၄)

ကလုံ! ခနဲ အသံထွက်လာတာမို့ Message ဝင်သံမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဒီနေ့အလုပ်စတင်တာမို့ 'ဇာ' Phone ကို တစ်နေ့ ကုန်မဖွင့်ဖြစ်ပါ။ လူက စိတ်ရောကိုယ်ပါ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေ သလိုပင် ခံစားနေရပါ၏။ ဖေဖေက 'ဇာ'ကို သူများသူဌေးသမီး တွေလို ရာထူးကြီးကြီးမှာ တန်းခန့်တာမျိုး မလုပ်ပေးတာမို့ အလုပ် သင်ဝန်ထမ်း (၁၀)ဦးစာရင်းဝင်အဖြစ် စတင်ခန့်မှာ အကူ Staff လုပ်ရလေသည်။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက 'ဇာ'ကို ကုမ္ပဏီသူဌေးမှန်း မသိကြ။ နင်၊ ငါဖြင့် တရင်းတနှီးခေါ်ဝေါ်ကာ ပစ္စည်းတွေသယ် ပို့ရင်း မောလည်းမော၊ ပျော်လည်းပျော်ရွှင်ရလေသည်။

အန်တီလေးကတော့ 'ဇာ'ကိစ္စကို အတိအကျအောင်မြင်

မှသာ ဖေဖေတို့ကို ပြောပေးမယ်တဲ့လေ။ ဘယ်လောက်အားကိုးရတဲ့အဒေါ်ပါလဲ။

ဟိုနေ့က Message ရတယ်၊ ကဗျာဆရာမ လုပ်မလို့လား ?

အောက်နှုတ်ခင်းကို အသာကိုက်ထားလိုက်မိ၏။ ‘ဇာ’ “ပို့လိုက်တဲ့ကဗျာ ရောက်သွားသားပဲ။ မျှော်လင့်ထားမိပေမယ့် ခပ်ရေးရေးလေးပါပဲ။ ‘ဇာ’တို့က Phone နဲ့အပြန်အလှန်စကားပြောဖူးတာမှ မဟုတ်တာကိုး။

မယ်ရီပေါ်မှာမို့ Message ပြန်ပို့ချင်ပေမယ့် မပို့ဖြစ်။ ဘေးမှာထိုင်လိုက်လာသည့် ‘မအေမီ’က MP 4 နားထောင်ရင်း ပါလာတာမို့ ‘ဇာ’ Phone ဝင်သံကို မကြားလိုက်ပါချေ။ တော်ကြာ စပ်စပ်ရှုနေမေးလာရင် ‘ဇာ’အတွက် ဖြေရကျပ်စေမှာ မဟုတ်ပါလား။

- “မနက်ဖြန် ဘာဟင်းနဲ့ထည့်လာမှာလဲ”
- “ဟင်္ဠာ! ဘာကိုလဲ”
- “ဇာ့ထမင်းချိုင့်ကို ပြောတာလေ”
- “အစ်မပဲ မန့်ကျည်းသီးစိမ်းငါးပိချက် စားချင်တယ်ဆို

ဇာ ထည့်လာမှာပေါ့”

- “အေး... စပ်စပ်လေး ချက်လာနော်”
- “အင်း”

‘ဇာ’တို့ဖယ်ရီက BM ကားလေးဖြစ်ပြီး တစ်ခုံကို နှစ်ယောက် သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်လို့ရလေ၏။ ‘ဇာ’က အရင်ဆင်းရဲမှာမို့ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ မထိုင်ဖြစ်ပါချေ။

- “အစ်မ... ဇာ ဆင်းတော့မယ်”
- “အေးအေး... မနက်ဖြန်တွေ့မယ်နော်”
- “ဟုတ်”

လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်ပေးလိုက်တာမို့ ဆင်းလိုက်မိ၏။ လက်ထဲမှာ နှစ်ဆင့်ခွဲ Steel ထမင်းချိုင့်သေးသေးလေး ကိုင်ထားလျက် ဆိတ်ထဲမှ Phone ကိုဖွင့်ကာ နှိပ်လိုက်မိပါသည်။ ‘ဇာ’စိတ်ကို မရိုးမရွှေဖြစ်စေတဲ့ Message ပါပဲ။

သတိရနေတာ

အတူတူပဲ

‘ဇာ’ ခပ်ခနဲအသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိပါ၏။

၃၀၄ မမသဒ္ဒါမောင်

အတော်လည်တဲ့ကောင်လေးပါလား။ 'ဇာ'ရေးတာကိုပဲ အလိုက်
သင့်လေး လိုက်ရေးတာလေ။

အလုပ်ရှုပ်နေလား?

အင်း... ဇာရာ အလုပ်ဝင်ပြီလား?

Yes!

Clever!

လမ်းထဲဝင်လာရင်း 'ဇာ'ဟတ်ဟက်ပုက်ပက် ရယ်မိ
တော့၏။ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာနော်။ မျက်နှာမပြင်ရ အသံလေး
မကြားရတာတောင်မှ ဒီလို Message စာလုံးလေးတွေ မြင်ရ
ရုံနဲ့ 'ဇာ'စိတ်အစုံကို ချမ်းမြေ့စေတာ မဟုတ်ပါလား။

ဘယ်မှာ အလုပ်ဝင်တာလဲ?

Company.

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြွေးလေး ၃၀၅

Secretary လား?

No! Pyata.

Phone ခေါ်သံမြည်လာချေပြီ။ သိနေတယ်လေ။ 'ဇာ'
ကို ပျာတာလုပ်မယ်လို့ ဘယ်သူက ယုံပါ့မလဲ။ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့
လူက Phone ခေါ်ဖို့တော့ အားသားပါပဲလား။

“ဟယ်လို”

“တကယ် ပျာတာလား”

“ဌာကယ်ပေါ့”

“မယုံပါဘူး၊ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ”

“ဪ... မယုံရင် လာကြည့်ပေါ့၊ တကယ်တော့က
တိုမယ်ရအလုပ်တွေ လုပ်နေရတာပါဆို။ ပုံးအကြီးကြီးတွေ သယ်
ရတယ်၊ အမြင့်ကြီးကိုလည်း တက်ရတယ်၊ စင်ပေါ်တက်ပြီးတော့
ပစ္စည်းတွေ စီရစ်ရတယ်။ ခြေထောက်လည်း ညောင်းတယ်။
လက်မောင်းတွေ နေ့တိုင်းအောင့်ရတာ။ သိလား”

“ဖြစ်ရလေ ဇာရယ်၊ လုပ်ရတဲ့အလုပ်က ဇာနဲ့မလိုက်
ဇက်ဘဲ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“မသနားဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၀၆ မေသဒ္ဒါမောင်

“သနားတာပေါ့၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ မမဆီကို တောင် Message ပို့လိုက်သေးတယ်”

နှုတ်ခမ်းစုသွားရပါ၏။ အန်တီလေးက အရင်ဦးပြန်ပါ ရောလား။ ခြံတံခါးဖွင့်ဝင်ကာ လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ပြန်ပိတ် စဉ် ထမင်းချိုင့်က တံခါးနှင့်တိုက်ပြီး အသံမြည်သွားရလေ၏။ သူ ကြားများကြားသွားပြီလား။

“အဲဒါ ဆန္ဒပြတာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အသံမြည်အောင် လုပ်တာလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇာ အခုပဲ အလုပ်ကပြန်လာပြီး ခြံထဲ ကိုရောက်တာ။ အဲဒါတံခါးပိတ်ရင်း တံခါးနဲ့ချိုင့် တိုက်မိတာပါ နော်”

“ကုန်စည်ပြပွဲရှိလို့ ရန်ကုန်လာဖြစ်မယ်လို့ မမကိုပြော တာပါ။ အဲဒါ မမက ပဲခူးဘုရားဖူးသွားကြမယ်တဲ့”

“ဟယ်! တကယ်”

“အင်းပေါ့”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အတိအကျတော့ မသိသေးဘူး၊ ဒီမှာလည်း အလုပ် တွေ မပြတ်သေးဘူးလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်မိုးပေါ်က သွေးကြောလေး ၃၀၇

ရင်ထဲမှာ အပျော်တွေကြောင့် ဆာနေသည့်ခိုက်ပင် ဘယ် ပျောက်သွားသည်မသိ။ ရန်ကုန်လာမယ်တဲ့။ ‘ဇာ’တို့တွေကြဖို့ ကံ ရှိပါသေးတယ်နော်။ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ သူ့လက်ကိုချိတ် ပြီး၊ ‘ငါ့လူလေ’ဆိုပြီးတော့ ကြားချင်လိုက်ပါရဲ့။

“ဇာအခြေအနေရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာအခြေအနေလဲ”

“ဟိုတစ်ယောက်ကိစ္စကို ပြောတာလေ”

“ဪ... အဲဒါလား၊ ပြီးသွားပြီ၊ အန်တီလေးပဲ ရှင်း ပေးလိုက်တာ”

“ပြေလည်သွားတာပေါ့လေ”

“ဘယ်က ပြေလည်ရမှာလဲ၊ ပြီးပြတ်သွားတာကိုပြော တာလေ”

“ဟုတ်လား၊ အသည်းကွဲရောပေါ့”

“မကွဲပါဘူးနော်၊ ဇာအသည်းက အကောင်းကြီးရှိပါ သေးတယ်”

သူ တီးတိုးရယ်လေ၏။ ပါးချိုင့်လေးပေါ်နေတော့မှာပဲ။ ငြိမ်ချင်လိုက်တာနော်။ သူတို့ဆိုင်မှာ သူ့ဓာတ်ပုံတွေမျိုးစုံ အများ ကြီးရှိတာ တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် ‘ဇာ’မတောင်းရဲခဲ့။ ကိုယ်နဲ့တာမှလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဓာတ်ပုံတောင်းမိလို့ အထင်သေးသွားရင် ပြဿနာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၀၈ မသေဒါမောင်

ပါလေ။

“ဓာတ်ပုံတွေ ကူးပြီးပြီလား”

“အင်း... အန်တီလေးက ဇာတ်ပုံတွေ အကုန်လုံးပေး
တယ်”

“လှရဲ့လား”

“လှတာပေါ့၊ ဇာက လှတာပဲကို”

“ဟုတ်လို့လား... ရိုက်ပေးတဲ့လူ တော်လို့မဟုတ်
ဘူးလား”

“အမယ်”

အိမ်ထဲရောက်တော့ အပြုံးက ဇာလက်ထဲမှချိန်ကို အေး
ရန် ယူသွားလေ၏။ လေကားကိုအပြေးတက်ကာ အခန်းထဲဝင်
လိုက်ပါသည်။ အိပ်ရာထက်ပစ်လွဲကာ အညောင်းဆန်လိုက်မိ၏။
ပင်ပန်းလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။“ကမ်းခြေမှာ ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေ အကြီးချဲ့ထားတယ်
သိလား”

“ဟယ်! ဘာလို့လဲ”

“လှလို့ပေါ့”

“ဒါတော့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ ဇာတ်ပုံတွေတော့ ယူထား
ပြီး သူပုံဖြင့် ဇာမှာ တစ်ပုံမှမရှိတူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်ဦးပေါ်က သွေးကြောလေး ၃၀၉

“လိုချင်လို့လား”

“အင်းပေါ့”

“Phone နဲ့ ပို့လိုက်မယ်လေ၊ ဇာ Mail ပို့တတ်ရင်
g-mail ပို့လို့ရအောင် ရေးပေးမယ်၊ ယူမှာလား”

“အင်း”

“ဟောဗျာ... မငြင်းပါလား”

“အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ဆို”

“ပြီးပါပြီ၊ အခု ရေချိုးမလို့”

“ချိုးတော့လေ၊ ဇာလည်း ချိုးတော့မှာ၊ ဒါဖြင့် ဒါပဲ
နော်၊ See you!”

“အင်း”

Phone ပိတ်လိုက်ရတော့၏။ ဇာအတွက်ကြောင့်နဲ့တော့
သူ့ကိုအလုပ်မပျက်စေလိုပါလေ။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ အချိန်အတော်
ကြာသွားပါ၏။ အညောင်းလည်းပြေသွားသလို လူကိုပါ လန်း
ဆန်းသွားစေသလိုပါလေ။‘ဇာ’ပြန်ထွက်လာတော့ ဒီနေ့လုပ်ရသည့်အလုပ်ကိစ္စတို့
ကို စာတမ်းပြုစုပြီး မှတ်သားရတာမို့ Note book Com-
puter ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ကုမ္ပဏီစတင်ဌာနနေရာကို ကျွမ်းကျင်
စွာ တတ်မြောက်မှသာ စတိုဇာရေးမရာထူး အဲဒီကမှ ကျွမ်းကျင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၁၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ရင် Supervisor. ထို့နောက် လက်ထောက်မန်နေဂျာ၊ ပြီးတော့ မန်နေဂျာ၊ အဲဒါမှတစ်ဆင့် ရုံး Staff အဖြစ်၊ ဌာနပြောင်းပြီး လုပ်ရမှာပါလေ။

“ဟော!”

စာတမ်းပေါ်လာတာမို့ အံ့သြသွားပါ၏။ ‘ဇာ’ g-mail account ကို အန်တီလေးကလွဲပြီး (သူငယ်ချင်းတွေအပါအဝင် ဖြစ်ပေမယ့်) ဘယ်သူမှမသိပါလေ။ အခုက ဘယ်က ဘယ်လို ပေါ်လာတာလိမ့်။ ‘ဇာ’ ရာရန်ဖွင့်ကြည့်စဉ် ဦးဆုံးပေါ်လာသည် က ‘ဇာ’ ဓာတ်ပုံလှလှလေးတွေပါ။ ကြည့်စမ်း! သူဘယ်လိုရသွား တာလဲ။

“မမပြောလိုက်လို့ ပို့ပေးတာ” ဟူသည့် English စာ တမ်းပေါ်လာပြီးနောက် သူ့ဓာတ်ပုံသုံးပုံ ရောက်လာလေ၏။ အို! အတော့်ကို ချောမောသန့်ပြန့်နေတဲ့ပုံတွေပါပဲလား။ ဒါ မန္တလေး မှာ ရိုက်ထားတာကိုး။ ဘယ်သူငယ်ချင်းကများ ရိုက်ထားပေးလို့ ပဲခပ်များများနဲ့ Post ပေးထားပါလိမ့်နော်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“သမီးရေ ထမင်းစားမယ်လေ”

ရုတ်တရက်ဝင်လာသည့်မေမေကြောင့် မေးထောက် လျက်သား ကြည့်နေသည့်နေရာမှ မထခြစ်ပါချေ။ ဒုက္ခပါပဲ။

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ၃၁၁

အိပ်ရာထက် မှောက်လျက်သားနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သော်ငြား မေမေက သူ့ပုံကို မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သွားလေ၏။

“ကြည့်စမ်း! ဘယ်သူနဲ့ Chatting တွေ့နေတာလဲ”

“ဟို... ဟိုလေ”

“နေပါဦး၊ ဒီကလေးကို ငါမြင်ဖူးပါတယ်။ ရင်းရင်းနှီး နှီးထဲကပါပဲ”

“မေမေသိလို့လား”

“သိတယ်ထင်တာပဲ”

“ညီလေးမောင်ပါ”

“ဟဲ့! ဒါဖြင့် ကိုမောင်တို့သား အငယ်ကောင်လေးပေါ့ လေ”

“ဟုတ်”

“ဘာဟုတ်လဲ၊ ဒီပုံဟိုပုံ ပို့နေပုံထောက်ရင် နင်တို့ မရိုး တော့ဘူး။ မိသတ္တာနော်... ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ပြတ်တာမှ မကြာ သေးဘူး။ နောက်တစ်ဇာတ်လမ်း စချင်နေပြီလား။ နင့်အဖေသိ ရင် နင်တော့ နာဦးမယ်”

“မေမေကလည်း”

“ညည်းအဖေထွက် ညည်းအဒေါ်က ပိုဆိုးမှာ။ သူနဲ့ လိုက်သွားမှတွေ့ကြတာမဟုတ်လား။ ဟိုက ပစ်ပစ်များပုံနဲ့တော့

၃၁၂ ❀ မေသဒ္ဒါမောင်

မောင်နှမနှစ်ယောက် ငါ့ကိုပဲ ဝိုင်းပြောတာခံရဦးမယ်။ သမီးတစ်
ကောင် နွားတစ်ထောင်စကားပုံက နင်နဲ့မှ ကွက်တိ”

“အန်တီလေး သိပါတယ်”

“ဘာ!”

မေမေအော်လိုက်တာမို့ ဇက်ပုသွားရပါ၏။ ဒုက္ခပဲ။ သူ
နဲ့ဘာမှထူးထူးခြားခြား မဖြစ်သေးခင် ‘ဇာ’မိဘတွေ အကုန်သိ
တော့မှာလေ။ ‘မောင်’... ‘ဇာ’အဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါဦး။

“သော်တာသိတာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ကိုရဲနဲ့ပြတ်တုန်းက”

“ဪ... တော်တော်ဟုတ်တဲ့အချိုး။ ဒါကြောင့်
တူမတော်ရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ်ရပ်ပေးတော့တာကိုး။ ဟို
က အငယ်ဆုံးသားကိုပဲ ပစ်ချိန်ရတယ်လို့။ မေချောနဲ့တော့ ပြော
ရဆိုရဦးတော့မယ်။ ဟိုက သူ့သားလေးကို ငိုထားမတတ်ချစ်
ပါဘိသနဲ့။ အဲဒီမှာ ပိစာဖြစ်မနေနဲ့လေ၊ ဖအေက ထမင်းစားဖို့
စောင့်နေပြီ။ ငကဲမ”

သေရော! အန်တီလေးသုံးတဲ့စကားလုံးက မေမေပါးစပ်
ထဲ ရောက်သွားရတယ်လို့။ အောက်ထပ်ထမင်းစားခန်းထဲရောက်
တော့ ဖေဖေက မသိသေးတာမို့ ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် မေမေမျက်
စောင်းကြီးကဖြင့် ‘ဇာ’အပေါ် ဝိုင်းခနဲကျလာတော့တာပါ။

မောင်ပါးပေါ်က သွေးကြွေးလေး ❀ ၃၁၃

‘မောင်’... ‘ဇာ’တော့ မေမေတို့ကိုအသိပေးလိုက်သလို
ဖြစ်သွားရပြီ။ ‘မောင့်’ဘက်က မေတ္တာရေလေး ဘယ်တော့မှမပျော
လာမှာလဲ။

အခန်း (၂၅)

(၂)လခန့်ကြာပြီးသည့်နောက် ...

ရယ်သံတွေ ပေါ်ခနဲထွက်လာလေ၏။ တစ်ယောက်တစ်
 ပေါက်စကားလှပြောနေကြတာမို့ စကားတွေက လိပ်ပတ်မလည်
 ဘဲ ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ ဟိုရောက်သည်ရောက်ပါပဲ။ ည
 က အန်တီလေးအိမ်မှာ အကုန်စုအိပ်ကြတာတောင် မနက်အထိ
 ပြောစရာစကားတို့က မကုန်နိုင်။

ခြံထဲမှာ တံမြက်စည်းလဲ့ကာ ရေဖြန်းထားတာမို့ မြေနံ့
 သင်းသင်းလေးကို ရှူရှိုက်ခံစားရတာကိုက စိတ်ကိုကြည်နူးစေ
 သလိုနယ်။ နောက်ဖေးခန်းမှာ ချက်ပြုတ်နေသည့်အန်တီလေး
 က 'ဇာ'တို့သာလိကာအုပ်စုကို မျက်စိရှုပ်နားရှုပ်သည်ဆိုပြီး ခြံ
 ထဲမောင်းထုတ်ထားတာမို့ ကော်ဖီခွက်ကိုယ်မိဖြင့် ခြံထဲနဲ့ စားပွဲ

၃၁၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ဝိုင်းအနီးမှာ စုထိုင်နေကြတာပါ။

“အဲဒါနဲ့ပဲ နင့်အကောင်ကို မုန့်ကြီးလိမ်ကျွေးလိုက်ရောလား”

“ဒါပေါ့၊ ငါ့လက်က ဘယ်နှေးပါ့မလဲ။ ဘယ်နှယ် ပိစိလေးတုန်းက ဘယ်လိုပဲ ကုန်းပိုးပြီးထိန်းပေးခဲ့ ထိန်းပေးခဲ့ပေမယ့် (၁၄)နှစ်အရွယ်ဆိုတာ သေးသေးလေးမှမဟုတ်တာ။ ပေါင်ပေါ်တက်ထိုင်စရာလား။ ငါမပြောချင်ဘူး”

“အေးလေး၊ ဒီခေတ်ကလေးတွေကိုက ကဲကိုကဲလွန်းတာပါ။ နိုင်ကိုမနိုင်ဘူး”

“အသက်ကလည်း ပြောတော့မယ်၊ ဒီခေတ်ကလေးတွေဆိုတော့ ငါတို့က ဘယ်ခေတ်က အဘွားကြီးတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါ”

“သစ်ရွက်ပတ်တဲ့ ကျောက်ခေတ်ကဖြစ်မှာပေါ့”

အုံးခနဲရယ်ကြပြန်၏။ ဘာမှလည်းမဟုတ်ပါဘဲ အရည်မရအဖတ်မရစကားတွေ ပြောလည်း ရယ်မိတာပါပဲလား။ အိမ်ထဲမှ ဟင်းရည်နံ့က အပြင်ကိုပျံ့ထွက်လာတာမို့ အားလုံး အနံ့ခံလိုက်မိသလို ဗိုက်ထဲမှ စွဲခနဲမြည်လာသဖြင့် ရယ်ရပြန်လေသည်။
“အော်... အလုပ်ကိုယ်စီဝင်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် ဒီလိုစုပြီး ညအိပ်

မောင့်ပါးပေါ်က သွေးကြောလေး ၃၁၇

ကြလည်း အရင်လိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေ နွေးထွေးနေတုန်းပါလေ။

“တို့လူတွေအကြောင်းပဲ လျှောက်ပြောနေတယ်၊ မိစ္ဆာနင်ကရော”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဟဲ့! ဒီအရွယ်နဲ့ အပြီးအသစ် ထပ်မပေါက်တော့ဘူးလား”

“အေး... မပေါက်ရင် နင် မျောက်ဖင်နီမ ဖြစ်မှာသေချာတယ်”

“သေဦးမယ်”

ဒါလည်းရယ်ကြတာပဲလား။ ဘယ်လိုသူငယ်ချင်းတွေ မုန်းကိုမသိ။ အပင်ထက်မှ ရေစက်လေးတွေ ကျလာတာမို့ အေးပြီး ထအော်သူကအော်။ စားပွဲထက်သို့ ရွက်ဝါလေးကြွေကျလာတာကို အတိတ်နိမိတ် ဖတ်သူကဖတ်ဖြင့် ကလေးတွေလို ပျော်နေကြတာပါလေ။

နောက်ထပ်တဲ့ ‘ဇာ’လည်း ပြောချင်တာပေါ့ကွယ်။ ဘယ်လိုပဲ ပြောချင်ချင် ‘ဇာ’အဖြစ်က လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြနိုင်ဘဲ လေကိုသာ ဖမ်းဆုပ်နိုင်တဲ့တဝဟုတ်ပါလား။ ‘လာခဲ့မယ်’ဆိုပြီး ရောက်မလာတဲ့သူကို လည်ဆန့်မျှော်နေမိရုံမှတစ်ပါး ‘ည’သို့မျှမတတ်နိုင်ပြီ။ ‘အလုပ်များနေလို့ပါ’လို့ပဲ လေပြည်လေးနဲ့

ပြောဦးမှာပဲလား။

ဆံပင်တွေ ရှည်နေပြီလား။ ညှပ်ရောညှပ်ပါ့မလား။ သူ သွားနေကျ ‘ခေတ်ဆန်သူ’ ဆိုင်က မမကဖြင့် သူ့ဆံပင်ညှပ်ရင် ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ ‘ဇာ’ကတော့ သူ့ကိုယ်စား နမေ့တာသ ဖြစ်မှာအမှန်ပါလေ။ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ အင်မတန် ပျော့ပျော့ လေးနဲ့ ပါးပါးမျှင်မျှင်လေးတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတာကို။

“မိက”

“အင်း”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဒါလေးမေးမိတာနဲ့ နှင့်ပုံစံကိုကြည့် ရတာ စိတ်က မိုင်ပေါင်းများစွာ အဝေးကြီးကိုလွင့်သွားသလိုပဲ”

“ဟုတ်ပါ။ ဘာလဲ... နင် ငါတို့ကို လျှို့ဝှက်ထားပြန် ပြီလား။ မိန်းမ”

“မဟုတ်ရပါဘူး”

မျက်ရည်ပင် ဝဲသွားရပါ၏။ ရင်ထဲကိုများ မြင်ကြလေ သလား။ ‘ဇာ’ နှလုံးသားပလ္လင်ထက်မှာ နေရာက ကွက်လပ်လေး ပဲ ရှိနေတုန်းပါလေ။ စံမြန်းမယ့်နတ်သားလေးကဖြင့် အလျဉ်းမသိ၊ ပြောတော့ဖြင့် ကိုယ်ချစ်မိတဲ့သူဆီကို အာရုံပြုပြီး မေတ္တာဓာတ် တွေကို စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပို့လွှတ်ပေးနိုင်ရင် ကာယကံ ရှင်ဆီကို မဖြစ်မနေရောက်နိုင်တယ်ဆို။ ခုတော့ဖြင့်...

“ပြောလေ၊ နင့် Heart beat လေးကို မြန်လာအောင် ဘယ်သူက ပြုစားလိုက်ပြီလဲ”

ခေါင်းကိုသာ ဖြည်းညင်းစွာ ခါပြလိုက်စဉ် အရှည်ထား နေပြီမို့ ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းနှောင်ထားသည့် ‘ဇာ’ ဆံပင်လေး တွေက ပါးကိုလာထိလေ၏။ သူ့သဘောကျပါမလား။ အန်တီ လေး ဆံပင်ရှည်ထားတာကို ‘ယဉ်တယ်’ လို့ပြောဖူးတာမို့ မိန်း ကလေးတွေ ဆံပင်ရှည်ထားတာကို သူနှစ်သက်ပုံပါလေ။

“ငါ့နှလုံးသားက”

အသံက တိုးတိမ်သွားရပါ၏။ သူ့လက်ထဲကို ထည့်ပေး ချင်ပေမယ့် ‘ဇာ’ မှာက ဒီအခွင့်အရေးမရှိတာလေ။ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်က ပေးချင်တိုင်းပေးနေပေမယ့် လက်သင့်ခံထွေးပိုက်သူ ရှိမှသာ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်သွားရတာမဟုတ်ပါလား။

“ငါ့နှလုံးသားက တစ်နေရာမှာ ကျပျောက်သွားရပါပြီ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်”

“ဘယ်လို”

မျက်ရည်တို့ စုံဝဲသွားရသလို ရင်ထဲမှာ တနင့်တပိုးကြီး ဖြစ်သွားရတာပါ။ ‘ဇာ’ ရေးဖူးတဲ့ကဗျာထေးထဲကလို အပြင်မှာ လည်း တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်လာတာပါ ‘မောင်’။ ယုံပါ့မလား။ တစ်ခါချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့နှလုံးသားက အစိမ်းသက်သက် ဒဏ်ရဲဖူးခဲ့

တာမို့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အထိတောင် ခံပါတော့မလား။

ယဲ့ယဲ့လေးသာ ကျန်တော့တာပါလေ။ ခပ်ပါးပါးခန္ဓာ ကိုယ်လေးနဲ့ ယိုင်လဲမကျသွားရအောင် မနည်းအားတင်းပြီး မတ် မတ်ရပ်နေတာကို 'မောင်' မှမမြင်နိုင်တာလေ။ မျက်နှာကိုကြည့် ရုံနဲ့ 'ဇာ' အတွင်းစိတ် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်တယ်ဆို အဲဒီလိုပဲ လာကြည့်ပေးပါတော့လား။ 'ဇာ' ရင်ထဲမှာ 'မောင့်' ကို ချစ်မိနေတဲ့ တိတ်တခိုးချစ်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေတာကို 'မောင်' မြင်ရမှာ အသေအချာပါလေ။

“ဘယ်သူက နင့်နှလုံးသားကို...ဟဲ့! ပလုတ်တုတ်”

ခြံတံခါး Bell သံကြောင့် အသက်က လန့်အော်လိုက် ပါ၏။ အိမ်ထဲမြည်သည့်အသံက အပြင်မှာပါ မြည်ရတယ်လို့ အားလုံး၏အကြည့်ပြိုင်တူက ခြံတံခါးဝသို့ စုပြုံရောက်သွားစဉ် တအံ့တသြဇာဖြစ်သွားရလေသည်။

ခြံတံခါးမှာ ကျောပိုးအိတ်လေး လွယ်ထားသည့်ကောင် လေးက နံနက်ခင်းနေရောင်နှင့်အပြိုင် လန်းဆန်းနေသည့်အပြာ လေး ပြုံးပြလိုက်တာမို့ ရင်ခုန်ဖို့မင် မေ့လျော့ကုန်တာပါလေ။

“ဟာ! ဒီအတိုင်းကြီး ရပ်နေရတော့မှာလား”

“ညီလေး”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဇာရဲ့ညီလေးမောင်ပါ”

“ဘယ်လို...ဟဲ့! မိဇာ၊ ဒါက”

“အန်... အန်တီလေးရော ညီလေး လာတယ်”

“ဟဲ့! ခြံတံခါးသော့ ဖွင့်ပေးလိုက်လေ။ ဘယ်နှယ် ငါ့ ကို အာမြဲကြီးနဲ့ ကြိုးအော်တာလဲ”

ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားတာမို့ ခြံသော့ကို အပြေးယူကာ ဖွင့်သည့်လက်တို့က ကတံကယင်ဖြင့် အဆင်မပြေ။ အသက်က စိတ်မရှည်ပုံဖြင့် 'ဇာ' လက်ထဲမှသော့ကို ယူဖွင့်ပေးလိုက်မှ အဆင် ပြေလေတော့၏။ သူက ခြံထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကိုပြန်စေ့ လိုက်လေသည်။ အခုထိ သူ့ကိုငေးကြည့်နေသည့် 'ဇာ' ကို မျက် ခုံးပင့်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာထူးခြားနေလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... အရင်အတိုင်းပါပဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ဪ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါက အသက်၊ သက်မာ တဲ့။ သူက လဲ့လဲ့၊ ဒါကတော့ နွယ်ယိမ်းပါ”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက... သူက”

အသက်တို့မေးတာကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘဲ၊ လူ (က) အတော်စိတ်လှုပ်ရှားနေတာပါ။ ဘယ်လိုလဲ၊ စိတ်ထဲ တောင့်

၃၂၂ ♡ မေသဒွါမောင်

တလိုက်မိတာကို နတ်သိကြားတွေကကြားပြီး ပြန်းခနဲ ဖန်ဆင်းပြီး သူ့ကိုပို့လိုက်တာများလား။ ဘုရားရေ! ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။

“ညီလေးမောင်ပါ ခင်ဗျာ”

“စာနဲ့ဘာလဲဟင်”

သူက ‘ဇာ’ ကိုငဲ့ကြည့်ကာ ဘယ်လိုဖြေရမလဲဟု မေးသယောင်ပြုလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် ဖွင့်မပြောရဲဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရတဲ့ ‘ဇာ’ အဖြစ်ကို သူဘယ်လိုရှင်းပေးမှာတဲ့လဲ။ အခုမှ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘဲ အကြပ်ရိုက်နေရပြီကော။

“ဇာ့ချစ်သူလား... ဟုတ်လားဟင်”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ဇာက အဲဒီလိုပြောထားလို့လား”

“ဟယ်! မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်လားတဲ့၊ ကိုယ်ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ဇာ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“သူက မသိဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ သိတယ်”

“ဘာကိုသိတာလဲ”

“ဇာ့အိပ်မက်ထဲက ‘မောင်’ တဲ့”

“ဟယ်! ...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်မီးငေါက် သွေးကြွေးလေး ♡ ၃၂၃

‘ဇာ’ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ သူက ပြုံးတုံ့တွံလေး လုပ်နေရာမှ ‘ဇာ’ နားသို့တိုးကာ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေ၏။ ‘ကျွန်မာန်ဝဲကမ်းခြေမှာ ‘ဇာ’ နှလုံးသားကို ကောက်ရခဲ့တာပါ’ တဲ့။ ‘ဇာ’ မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး သူ့လက်မောင်းကို ထုလိုက်မိစဉ် အန်တီလေး၏ ‘အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားကြမယ်’ ဟူသည့်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC

စေတီရာ

စေတီရာ ညွန်း
သူ့ရွယ်ပစ်တဲ့ခြားတလေး
ကိုယ်ပဲဖြစ်ပါရစေ...

စိုစေရာသွန်း
သူ့ကိုယ်ပေါ်ရွာတဲ့ ဖိုးစက်လေး
ကိုယ်ပဲဖြစ်ပါရစေ...

ပူစေရာထွန်း
သူ့အားအောင်ခတ်တဲ့ ယပ်တောင်
ကိုယ်ပဲဖြစ်ပါရစေ...

ရည်ရွယ်ရာ ယွန်း
သူ့သွားရင် စီးတဲ့ပိနပ်လေး
ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါရစေ...

ဤကမ္ဘာအစွန်း
သူ့လွင့်ရာ လိုက်ပါတဲ့ အရိပ်ကလေး
ကိုယ်သာပဲ ဖြစ်ပါရစေ...

ဝံ့မပီနိုင်စွန်း

သူပြုံးရင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်တဲ့
ပါးပြင်ပေါ်က သွေးကြွေးလေး
ကိုယ်သာလျှင်ပဲ ဖြစ်ပါရစေ...
လေးစားလျက်

BURMESE
CLASSIC

မေ ၂၀၁၆
27th Jan 2014
AM 40:007

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

ရင်နှင်ရင်းနှီး